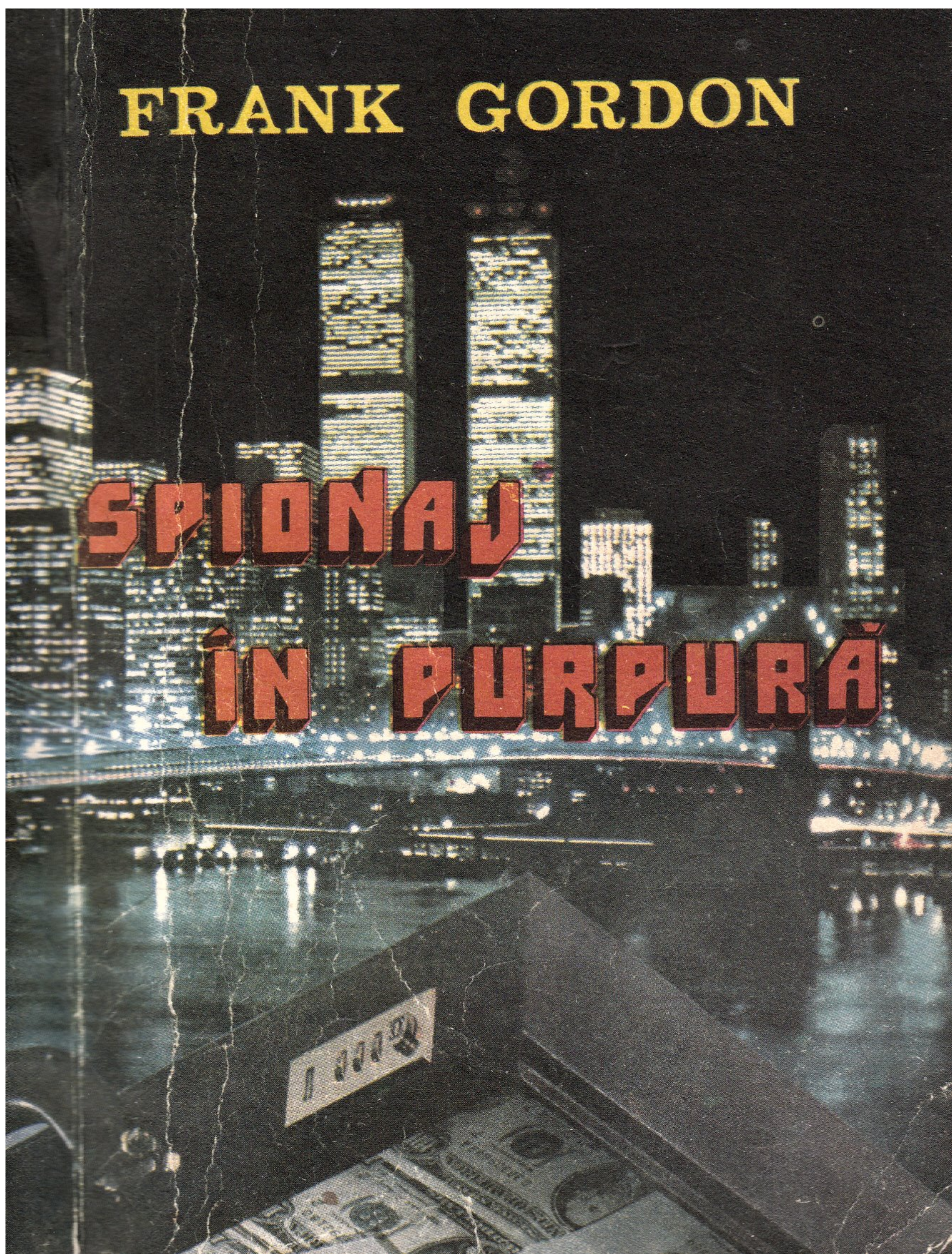

FRANK GORDON
SPIONAJ
ÎN PURPURĂ

FRANK GORDON

SPIONAJ ÎN PURPURĂ

Roman polițist

Versiune 1.0

Editura SHARINA

1991

Numele meu este Monty Berger.

Sunt cel mai leneş şi mai fără de valoare detectiv particular ce este de găsit în New York. Dar pentru că posed un birou elegant şi pretind onorarii piperate mă bucur de un important prestigiu profesional. Ceea ce aduce clienţi. Şi clienţii la rândul lor contribuie la mărirea acestui prestigiu.

Omul care se afla în biroul meu îşi drese glasul şi întrebă îngrijorat:

— Mă aflu pentru prima oară în faţa unui detectiv particular şi aş voi să ştiu dacă nu cumva convorbirea noastră este imortalizată pe o bandă de înregistrare.

Am afişat un surâs publicitar destinat clienţilor proaspeţi şi am deschis sertarul mesei de lucru, spunând:

— Iată aparatul de înregistrare. După cum vezi, el este în plină… inacţiune.

— Foarte bine, răspunse domnul Brandon scoţând din buzunar un revolver automat Bernadelli.

Zâmbi triumfător şi continuă:

— Înţelegi desigur că pentru această crimă nu am nevoie de martori. Nici martori, nici bandă de înregistrare. Nimic. Numai un cadavru. Cadavrul d-tale, Berger!

El se ridică. Ţeava revolverului era îndreptată spre inima mea, care prin zvâcniri puternice dădea semne de nelinişte crescândă. Brandon duse mâna la celălalt buzunar al hainei, scoase un amortizor de sunete şi-l aplică pe armă.

Totuşi moralul încă nu-mi scăzuse la zero, mai aveam o carte de jucat. Mi-am mobilizat curajul şi am reuşit să spun cu o voce relativ calmă:

— De ce nu te aşezi, Brandon?

El nu se aşeză, ci căzu pe scaun, ca şi cum cineva i-ar fi retezat picioarele. I-am pronunţat numele în momentul cel mai

potrivit. El nu se temea să comită un act de violenţă, dar avea frică să fie prins. Constatarea că-i cunosc numele l-a năucit.

În urmă eu câţiva ani îl văzusem pe o scenă de teatru din Broadway. Avea numai un rol secundar. Dacă l-ar fi jucat bine, desigur că l-aş fi uitat de mult. Dar gângăvelile lui erau atât de multe şi de enervante încât mutra lui mi s-a întipărit în minte. De curiozitate am căutat numele lui în programul spectacolului şi nici pe acesta nu l-am uitat.

— Brandon? se vaită el. Ai spus Brandon? Lovisem în plin. Acum îmi puteam permite sa surâd.

— Exact; am spus Brandon. Înţelegi desigur că n-am niciun chef să-ţi spun Tony. Cu tot spiritul meu de toleranţă nu-mi pot permite să tutuiesc un ucigaş.

Ochii lui deveniră mari şi rotunzi ca nişte dolari de argint. El bâlbâi:

— Trebuie să-mi explici toate acestea.

Mi-am aprins o ţigară. Cu gesturi încete pentru a arăta cât sunt de calm.

În linii generale eram mulţumit cu spectacolul dat de mine. Simţeam că încă nu am ajuns la capătul existenţei mele pământeşti.

Desigur mă irita să văd revolverul în mâna lui Brandon, dar ştiam că el nu va apăsa pe trăgaci, cu condiţia să-mi domin nervii. Am luat din nou cuvântul:

— Am ştiut că vei veni şi ştiam de asemenea care-ţi era misiunea. Bineînţeles că am luat unele măsuri de apărare.

Brandon întoarse în mod brusc capul ca şi cum poliţia s-ar afla deja în spatele lui.

Acest moment îl aşteptam. Mi-am aruncat mâna înainte cu viteza unei săgeţi şi l-am lovit pe braţul drept. Nu sunt cel mai iute când este vorba de o muncă grea, dar din când în când dovedesc că la vârsta de douăzeci şi nouă de ani încă nu aparţin la fier vechi.

Revolverul zbură în aer acompaniat de strigatul de durere şi de surprindere al lui Brandon. Acesta îşi reveni repede şi sări să ridice arma, dar îi căzui în spate în clipa în care mâna lui aproape atingea solidul Bernadelli.

Ne rostogolirăm amândoi pe podea şi purtarăm o scurta dar dramatică luptă. După un minut Brandon capitula.

M-am ridicat având revolverul în mână. L-am uşurat de gloanţe pentru a fi la adăpost de noi surprize. Adversarul meu continua să șadă pe podea pentru a se odihni. Poate şi pentru a medita. Subiectul nu era greu de găsit. Cine săvârşeşte o tentativă de asasinat şi eşuează să găsească argumente extrem de isteţe pentru a ieşi din încurcătură.

M-am aşezat pe colţul mesei de lucru balansându-mi picioarele. Mă simţeam înălţat în propriii mei ochi. Poate că nu eram de o calitate atât de inferioara după cum îmi închipuiam.

De altfel, în eventualitatea că aceasta vă interesează, va voi da câteva detalii despre mine. Măsor aproape doi metri înălţime, am un aspect atletic, o figura bronzată şi părul alb tăiat scurt. Ochii mei albaştri au tendinţa să se coloreze în cenuşiu când sunt furios, ceea ce în mod general nu se întâmplă decât atunci când pierd la poker. Şi încă ceva: părul meu alb este vopsit. Din motive comerciale şi sentimentale. Parul alb face o impresie deosebită asupra femeilor tinere şi mă face să arăt aşa cum îşi închipuie orice terchea-berchea un detectiv.

Dar deodată se aşternu o umbră peste starea mea de spirit triumfătoare, gândindu-mă că totuşi este cineva căruia nu-i place părul meu alb. Nici părul şi nici ceea ce el acoperă.

Cineva dorea moartea mea!

Gândul acesta era absurd, nebunesc. Poate că este exact că nu am mulţi prieteni, dar nu aveam nici vreun duşman atât de înverşunat încât să-mi procure vizita unui ucigaş.

Era deci necesar să mă folosesc de Brandon şi să-l fac să vorbească. Din fericire pentru mine acesta era un actor prost. Voi vedea imediat dacă spune adevărul sau mă minte. I-am spus răstit:

— Hai, în picioare! De odihnit vei avea timp mai târziu, pe cheltuiala Statului. După câte am auzit paturile nu sunt rele în închisoarea preventivă.

Brandon sări în sus şi se aşeză în fotoliul rezervat vizitatorilor. I-am oferit o ţigară. După ce o aprinse cu o mână tremurândă, începu să tragă din ea cu nesaţ. Îi lăsai un răgaz de

o jumătate de minut, apoi îi spusei:
— Şi acum dezleagă-ţi limba şi dă-i drumul.
Brandon îmi aruncă o privire în care se citea un amestec de teroare, ură şi o vagă speranţă. El răspunse:
— Tot ce am vrut a fost să-mi fac rost de câţiva dolari. A fost un mic hold-up, nimic mai mult. Aveam nevoie de aşa ceva, deoarece sunt complet tinichea. Am crezut că dacă te voi ameninţa, vei pune mâna-n buzunar şi-mi vei întinde un pumn de bani.
Am încercat să-i împrospătez memoria:
— Dar ai vorbit de o crimă.
— Şi aceasta aparţinea de trucul în chestiune.
Am schimbat tonul şi i-am ordonat:
— Pune portofelul pe masă!
Brandon strânse umerii ca şi cum în mod brusc l-ar fi străbătut un val de frig. Cu o voce de astmatic întrebă:
— Portofelul?
— Da, portofelul. Şi în viteză.
El se execută, devenit deodată palid şi resemnat. Portofelul conţinea un teanc de bancnote; douăzeci de hârtii a cincizeci de dolari. În afară de aceasta se mai aflau: permisul de conducere, un abonament la metro, două bilete de teatru pentru seara următoare şi o carte poştală ilustrată din localitatea Mittie, Louisiana.
O coincidenţă interesantă: numai în urmă cu câteva săptămâni fusesem acolo pentru a îndeplini o misiune încredinţată de un client.
Ilustrata conţinea numai câteva cuvinte adresate lui Brandon;
„Rezervat cameră la hotel. Nolan”.
Mittie era o localitate minusculă, ce poseda o cârciumă şi o cafenea, dar nu şi un hotel. Şi cei ce erau nevoiţi să înopteze în regiune trebuiau să place în localitatea apropiată Oberlin.
Deci cuvintele de mai sus trebuiau să aibe un tâlc ascuns. Iar mia de dolari din portofelul lui Brandon reprezenta arvuna pentru proiectata suprimare a subsemnatului.
L-am privit în ochi. El coborî privirea, înţelegând că prezenţa

banilor dezminte afirmaţia lui. Este destul de rău, când cazi atât de adânc pentru a deveni ucigaş, dar este aproape încă şi mai penibil să mărturiseşti aceasta. Trebuia să-l trag de limbă.

— Cine este trimiţătorul vederii din Mittie?

— Un cunoscut.

— Ce aveai de gând să faci acolo?

Ştampila poştei era ştearsă şi numai cu greu lizibilă. Data trimiterii părea să fie: 7 iulie. Însemna că ilustrata nu ajunsese aici decât astăzi. Brandon răspunse:

— Intenţionam să mă odihnesc acolo câteva zile. Îmi place viaţa liberă în mijlocul naturii.

— Cu atât mai greu decât îţi va fi să suporţi a petrece următorii zece sau cincisprezece ani între zidurile închisorii.

În ochii lui se citea acum teama. Vocea lui răsuna acum răguşită şi fără vigoare.

— Poţi să păstrezi banii. Îţi ofer mia de dolari dacă mă laşi să plec.

Am râs cu poftă. O mie de dolari reprezintă o sumă importantă chiar şi pentru cineva obişnuit să prezinte facturi grase. Mai ales că sunt un mare iubitor de dolari, dar acest gust are şi el anumite graniţe. Bani murdari nu mă interesează. Dar doream să ştiu de unde provin. Cine i-a dat şi pentru care motive. I-am replicat deci lui Brandon:

— De aceşti bani nu sunt dispus să mă ating nici măcar cu mănuşi. Din acest punct de vedere nu ne asemănăm, Brandon. Şi această mică deosebire îţi va frânge gâtul. Şi acum să revenim la problema propriu zisă. Cine este Nolan?

— Cred că este numele proprietarului hotelului.

— Cunoşti Mittie?

— Nu. Dar am auzit că este o localitate pitorească într-o regiune romantică.

— Las-o moarta, Brandon. Mittie este tot atât de plina de farmec ca şi un crocodil ameninţat de bătrâneţe. Spre ghinionul tău am avut prilejul să vizitez recent regiunea.

În ochii lui Brandon se stinseră luminile. El întrebă nerăbdător:

— În definitiv ce vrei de la mine? Banii i-ai refuzat. Vrei să

chemi poliţia?

— Şi încă cum! Sau poate crezi că obişnuiesc să lucrez gratuit? Eşti un caz potrivit pentru a fi încredinţat procurorului şi susceptibil de a-mi face mie o reclamă preţioasă. Presa desigur că se va sesiza şi va informa cetăţenii despre noul succes profesional al lui Monty Berger. Dar înainte de aceasta doresc sa ştiu cine este persoana care ţine atât de mult să mă ştie mai scurt cu un cap.

— Nu ştiu nici eu.

Brandon se ridică şi începu să se învârtească în cameră. Eu îl urmam cu privirea. Banditul continuă:

— Am primit o comunicare telefonică. Individul de la celălalt capăt al firului mă întrebă dacă sunt dispus să colaborez cu el într-o chestiune care-mi va aduce un profit de două mii de dolari. Am răspuns în mod afirmativ şi puţin mai târziu am găsit în cutia de scrisori un plic conţinând dolari şi o foaie de hârtie bătută la maşină. Textul respectiv consta din instrucţiuni de procedare. Adică să comit crima imediat după ce voi primi o carte poştală ilustrată din Mittie. După aceea mi se cerea să distrug ambele documente.

— Vrei să mă faci să te cred că ai acceptat să ucizi conform instrucţiunilor unui om absolut necunoscut?

Brandon se opri din mers şi se postă în faţa ferestrei. Mă îndoiam de faptul că avea seninătatea de a admira frumuseţea arborilor din Riverside Park. Poate că se gândea că este ultima oară când poate privi printr-o fereastră fără zăbrele.

Şi deodată se întâmplă drama.

Un glonte străbătu geamul şi se înfipse în corpul lui Brandon. Văzui cum acesta se încovoaie şi apoi se prăbuşi pe podea fără a scoate niciun sunet.

Nu mă puteam apropia de fereastră, pentru ca în cazul acesta aş fi oferit o nouă ţintă pentru tragerea la tir. Dar şi fără de a privi în stradă ştiam de unde pornise împuşcătura. De cealaltă parte a străzii se întindeau plantaţiile aflate de-a lungul malului fluviului Hudson. Biroul meu se găsea la etajul al doilea, aproximativ la aceeaşi înălţime cu aceea a monumentului funerar al generalului Grant.

M-am repezit la uşă ştiind că atentatorul va avea nevoie de două-trei minute pentru a putea părăsi monumentul. Dar mi-am reamintit de Brandon şi am revenit în cameră.

Este drept că el venise cu intenţia mărturisita de a ma suprima, dar acum când era grav rănit sau chiar muribund avea dreptul să i se acorde un ajutor imediat.

Am îngenuncheat lângă el şi deodată mi s-a făcut negru înaintea ochilor. Tony Brandon a intrat în biroul meu pentru a mă omorî.

Şi acum el zăcea mort.

*

Crima are nevoie de reclamă.

Desigur că este cunoscută această zicală. Se consideră în general că un mort poate fi extrem de util pentru un detectiv particular, dar numai în anumite împrejurări.

Un detectiv, care nu a împiedicat să se comită o crimă în propriul său birou, face o tristă figură. El poate fi sigur că ziarele îl vor lua peste picior şi că faptul va fi considerat drept un certificat de incapacitate.

Nu ştiu cât timp aş mai fi continuat să depăn asemenea gânduri pesimiste dacă n-aş fi auzit în spatele meu un strigăt puternic şi strident.

Am tresărit speriat şi m-am întors în direcţia de unde venea strigătul. Uşa de comunicaţie cu încăperea alăturată era deschisă. Pe prag stătea Cordelia Parkinson, secretara mea. Rochia ei „mini" o făcea să pară foarte tânără. Foarte tânără, foarte palidă şi foarte speriată.

Cordelia poseda o cheie a biroului şi deci putuse intra în mod direct din coridor. Vederea ei mi-a produs stupoare. Am întrebat-o:

— Cordelia, ce faci aici la această oră?

Fata tremura, ochii ei priveau îngroziţi cadavrul lui Tony Brandon şi în special pata roşie din dreptul pieptului. Cu greu reuşi să pronunţe câteva cuvinte:

— Este… mort? Pentru ce aţi făcut aceasta?

— Ce am făcut?

— L-ai suprimat.

În spatele Cordeliei apăru o umbră, care luă repede forma unei staturi omeneşti. Un băiat înalt, cu înfăţişare agreabilă şi o figură de boxer, părând a avea vreo douăzeci şi opt de ani. Ştiam că secretara mea are o slăbiciune pentru vlăjgani atletici. Probabil că intenţia fusese de a veni la birou pentru a fi între patru ochi cu ultimul ales al inimii sale. Cordelia nu putea şti că mă mai aflam încă la birou.

Băiatul avansă în interiorul camerei. Când privirile noastre se încrucişară, el zâmbi jenat şi spuse:

— Numele meu este Forbes. Hank Forbes.

Cordelia încercă să se scuze:

— Mi-am uitat obiectele de cosmetică în sertarul mesei.

I-am tăiat discursul spunându-i:

— Foarte bine, am înţeles. Acum, pentru că tot eşti aici, cheamă la telefon brigada criminală şi sfătuieşte-i să ne facă imediat o vizită. Eu mă întorc îndată.

După aceea am ieşit din birou. Când ajunsei lângă monumentul funerar al lui Grant erau orele douăzeci şi şaptesprezece minute. În această oribilă clădire de piatră se putea circula, urca şi coborî fără a fi nevoie de o agilitate specială.

Am ocolit monumentul. Deşi era încă lumină, n-am zărit nicio fiinţă omenească în apropiere. Locuitorii din New York evită cu prudenţă să intre în parcuri publice când se apropie ora întunecării.

În definitiv era de prisos să caut urme lângă monument, dar speram totuşi să găsesc în tufişuri sau în iarbă cartuşele goale. După trecerea a zece minute renunţai şi mă aşezai pe o bancă pentru a medita puţin asupra situaţiei.

Clientul care mă trimisese la Mittie se numea Hotare Lesterwright. O persoană foarte cunoscuta în lumea economică. O treime din instalaţiile de climatizare erau produse de fabricile lui. Se aprecia că averea sa personală depăşea opt milioane de dolari.

Lesterwright avea cincizeci şi unu de ani, iar soția lui, Lorraine, douăzeci şi patru. Lorraine voiaja foarte mult şi Howard lua în consideraţie posibilitatea că nevasta lui îl înşală.

Gelozia lui nu cunoştea margini. O cunoşteam pe Lorraine numai din fotografii şi ardeam de dorinţa de a ajunge să-i fiu prezentat. Ea era de statură mijlocie şi avea părul roşu. Figura ei era de o frumuseţe fascinantă. Dar, după cum am spus, toate acestea le văzusem numai pe hârtie.

Lesterwright aflase că Lorraine făcuse de câteva ori vizite în localitatea Mittie. Şi misiunea mea era să aflu ce anume făcea ea în acest cuib izolat şi depărtat.

O zi întreagă m-am informat în dreapta şi în stânga, dar în Mittie nimeni nu o cunoştea pe Lorraine. A doua zi am părăsit localitatea după ce primisem o telegramă prin care clientul meu îmi cerea să revin. După sosirea mea în New York Lesterwright mi-a rambursat cheltuielile şi a adăugat drept remuneraţie un cec de o mie de dolari, rugându-mă să uit toată afacerea. Misiunea mea era terminată. Din cuvintele lui înţelesesem că regreta de a mă fi angajat pentru o asemenea misiune, deoarece ajunsese la convingerea că Lorraine este cea mai bună, mai frumoasă şi mai credincioasă femeie măritată din lumea întreagă.

În nicio altă împrejurare nu mai avusesem ocazia să mă ocup de Mittie.

Oricât îmi spărgeam capul pentru a-mi aminti toate convorbirile pe care le purtasem la Mittie, nu găseam niciun amănunt susceptibil de a mă face să înţeleg motivul pentru care era de dorit moartea mea. Desigur că şi mai greu puteam înţelege pentru ce a fost suprimat Brandon. Un moment îmi trecu prin cap ideea că el a fost omorât din eroare, asasinul crezând că eu sunt acela care mă aflam lângă fereastră. Dar în realitate o asemenea confuzie era absolut imposibilă. În primul rând pentru că nu începuse să se însereze, vizibilitatea fiind acceptabilă. Dar lucrul principal ce excludea o asemenea eroare era părul meu alb.

Ok, Monty, mi-am spus, arată acum ce poţi. Ai în mână o nucă pe care merită s-o sfărâmi. Acum este momentul să dovedeşti dacă eşti sau nu un detectiv.

Am fost satisfăcut de discursul pe care mi l-am adresat mie însumi. Dar oricât îmi scormoneam cutele cele mai ascunse ale

creierului meu nu găseam nicio idee salvatoare. Ce să fac? Pe cine să urmăresc? Ce mobil să presupun?

În lipsa de altceva, m-am gândit că ar fi cazul de a-i face o vizită lui Lesterwright. Prezenţa vederii din Mittie în portofelul lui Brandon pleda pentru ipoteza că între încercarea de a mă asasina şi voiajul meu în acea localitate există o legătură oarecare.

Pe alee răsunară paşi. În raza vederii mele apăru un bărbat chel de vreo treizeci şi cinci de ani. El se opri în faţa mea şi-mi ceru foc. I-am întins bricheta. Individul aprinse o ţigară, inhală adânc o primă porţie din otrăvitorul fum, apoi mă întrebă dacă sunt locuitor al New Yorkului şi dacă pot să-i explic cum se face că în mijlocul unui oraş atât de zgomotos se află un parc aproape pustiu şi unde domneşte o linişte mormântală.

Am ridicat din umeri, m-am ridicat, şi mi-am văzut de drum. În biroul meu zăcea un cadavru şi nu aveam nici timpul şi nici cheful de a ţine o conferinţă despre geografia oraşului.

*

Biroul meu se compune din trei camere şi dependinţe sanitare. Anticamera Cordeliei şi biroul meu particular au propriul lor acces la coridor. Mica bucătărie comunică cu camera Cordeliei. Am intrat direct în biroul meu. Brigada criminală încă nu sosise. Am strigat îndreptându-mi capul spre cealaltă cameră:

— Cordelia!

Eram sigur că se retrăsese în biroul ei, negăsind agreabil de a respira aerul unei odăi în care zace un mort.

Dar Cordelia nu răspunse. M-am apropiat şi am privit prin uşa deschisă. Nici secretara mea şi nici atleticul ei prieten nu se vedeau. Ei nu erau nici în bucătărie. Aceasta îmi produse stupefacţie. Pentru ce au spălat putina? Mi-am reamintit groaza care se reflecta în ochii Cordeliei. Poate că nervii au trădat-o. De aceea probabil că după ce a telefonat brigăzii criminale s-a grăbit să pună o distanţă cât mai mare între ea şi locul crimei.

M-am aşezat lângă masa de lucru şi am aşteptat. Aveam poftă să trag o duşcă din sticla cu whisky, dar am rezistat ispitei. Este lucru ştiut că tipii de la brigăzile criminale

simpatizează detectivii particulari exact ca un gândac în supa. Mirosul alcoolului nu va face decât sa urce antipatia cu încă câteva grade.

În loc de whisky m-am mulţumit să aprind o nouă ţigară. În birou era linişte. Ca într-un cimitir.

Am privit ceasul. Era curios că poliţiştii întârzie atât de mult.

Numele lui Lesterwright îmi reveni în memorie şi aceasta mă îndemnă să folosesc timpul de aşteptare.

Am format numărul de telefon al domiciliului sau, dar nimeni nu răspunse, fapt care mă surprindea. Într-adevăr, ştiam că acest om bogat avea în serviciul său particular cel puţin o jumătate duzină de angajaţi. Oare formasem un număr fals? Încercai deci din nou, dar şi de data aceasta fără niciun rezultat.

Am aruncat receptorul în furcă şi mă ridicai. Aveam simţământul că ziua aceasta este purtătoare de ghinion şi toate lucrurile ies pe dos.

Şi poliţiştii nu se arătau. M-am gândit să examinez revolverul lui Brandon. Altă surpriza: arma dispăruse. Începui să devin nervos. Îmi aduceam aminte cu preciziune că pusesem revolverul pe masă. Totuşi începui să deschid sertarele unul după altul. Arma răposatului se „volatizase”.

Să fi luat Cordelia revolverul? Absolut imposibil. Secretara mea nu se distingea printr-o înţelepciune excepţională, dar avusese timpul să înveţe că în cazul unei crime nu trebuie atins niciun obiect înainte de venirea poliţiei. Singura posibilitate rămânea deci aceea că revolverul a fost luat de necunoscutul prieten al Cordeliei. Eram furios şi neputincios.

Am ridicat din nou receptorul şi am format numărul brigăzii criminale, cerând pe locotenentul Frazer.

O voce morocănoasă îmi răspunse:

— Locotenentul Frazer este absent în acest moment. Vă dau legătura cu locţiitorul său, locotenentul Collins.

Când acesta se anunţă, am strigat furios:

— Oamenii brigăzii criminale se folosesc de biciclete pentru deplasările lor? Aştept deja de peste…

— Un moment, domnule. Cu cine am onoarea să vorbesc?

— Cu iubitul vostru prieten Monty. Detectivul particular Monty Berger. Secretara mea v-a telefonat în urmă cu mai mult de douăzeci de minute pentru a vă invita să ne faceţi o vizită. Credeţi că-mi este agreabil să petrec toată noaptea lângă un cadavru?

— Eşti sigur că nu vorbeşti din somn, Monty? Aici nu s-a primit o asemenea comunicare telefonică. Şi ce fel de mort este eroul visurilor d-tale?

Am rămas câteva clipe nemişcat pentru a ma dezmeteci. Ce sau cine a determinat-o pe Cordelia sa nu dea telefonul conform instrucţiunilor mele? Da, desigur că ea n-a telefonat. Cele spuse de locotenent nu puteau fi puse la îndoială. Am întrebat:

— Cunoşti un artist numit Tony Brandon? El zace în acest moment pe podea la numai trei paşi de mine. Mort. Dacă aceasta continuă sa fie în competenţa brigăzii criminale cred ca n-ar strica să veniţi aici în viteză.

Fără sa mai aştept vreo eventuală întrebare am întrerupt legătura. Dar imediat după aceasta am regretat bruscheţea mea. În definitiv Collins nu are nicio vină că secretara mea nu a dat urmare dispoziţiilor mele. Dar oare din propria ei voinţă a procedat astfel? Sau numitul Hank Forbes a jucat un rol în dispariţia ei? Şi cine era acest individ. Unde şi când s-au cunoscut?

M-am îndreptat din nou spre telefon. De aceasta dată am chemat numărul particular al secretarei mele. Mi-a răspuns doamna Gibbson, proprietara apartamentului. O femeie grasă şi cu faţa roşie, care mă consideră tipul ei preferat. De fiecare dată când mă vede sau mă aude, vocea ei se topeşte ca untul în cuptor.

— Oh, domnule Berger! Cu ce vă pot fi de folos?

— Vreau numai să vă pun câteva întrebări, doamnă Gibbson. Prima: Când a părăsit Cordelia în seara aceasta apartamentul?

— Nu l-a părăsit pentru bunul motiv ca încă nu a fost aici, domnule Berger.

— Îl cunoaşteţi pe prietenul ei, un anume Forbes?

— Nu, răspunse doamna Gibbson nu fără a ezita.

I-am mulţumit şi am întrerupt legătura. Îmi dădeam seama

abia în acest moment că în definitiv nu ştiam prea multe despre secretara mea şi viaţa pe care o ducea în afara orelor de birou.

O angajasem în urmă cu vreo şase luni. De trei-patru ori am invitat-o să ieşim împreună. Dar când am constatat că însuşirile ei intelectuale sunt în completă disproporţie faţă de agreabilul ei fizic a dispărut interesul meu pentru ea.

Între timp începuse să se întunece. Am tras perdelele şi am aprins lumina.

Un sfert de oră mai târziu apăru Collins însoţit de oamenii săi. Aceştia începură acţiunile obişnuite: fotografierea cadavrului şi a camerei, prima examinare a corpului de către doctorul Simpson, medicul poliţiei, căutarea de amprente digitale şi aşa mai departe.

Collins şi cu mine luarăm loc în camera Cordeliei. Nu-mi era greu să observ că locotenentul ascultă expunerea mea cu mult scepticism. Totuşi erau câteva dovezi concrete care întăreau afirmaţiile mele, geamul spart, glontele din corpul lui Brandon, mia de dolari. Ce deducea Collins din prezenţa cărţii poştale ilustrate era treaba lui.

Mi-am terminat relatarea spunând:

— Numai nu mă întreba de motivul pentru care vor să mă omoare, căci eu însumi nu am nici cea mai vagă idee. Brandon nu a putut sau nu a vrut să-mi dea vreo indicaţie în această privinţă.

Collins rămase visător. Îl cunoşteam destul de bine pentru a şti că acesta este un semn alarmant. Locotenentul adopta această atitudine când se pregătea de un atac răutăcios.

Şi într-adevăr îmi spuse cu o voce seacă exact cuvintele de care mă temeam:

— Să începem prin a ne ocupa de revolverul Bernadelli. Arată-mi-l!

— Regret, dar este imposibil. Arma a dispărut. Singura explicaţie pe care pot s-o formulez este că a fost luată de Cordelia printr-un gest automat, fără o intenţie precisă. Sau poate că a fost furată de însoţitorul ei, numitul Hank Forbes.

— Spune-mi te rog dacă trebuie să râd. Ştii că sunt amator de glume mai ales când sunt fabricate de un detectiv particular.

Dar ştii ce-mi trece prin cap? Tot o şotie. Adică îmi permit să afirm că secretara d-tale nici nu a fost aici. Vizita ei ai inventat-o din toate piesele. În ce scop? Într-adevăr nu aş putea spune. Speri să-ţi dădăceşti secretara şi să-i sugerezi ce să spună înainte ca ea să dea ochii cu noi?

Uşa se deschise. Unul dintre oamenii lui Collins, roşcatul irlandez McBride, intră înăuntru ţinând în mână o puşcă. Aceasta era prevăzută cu o lunetă de ochire. El anunţă mândru şi solemn:

— Aceasta este probabil arma crimei. Am găsit-o în covorul făcut sul.

*

Am rămas năucit. A trecut câtva timp până mi-a revenit graiul.

— Covorul mi-a fost trimis ieri de firma „Herter şi Bamble”. Din păcate culoarea nu se potriveşte cu ansamblul mobilierului. De aceea am telefonat firmei să trimită camionul pentru a-l relua.

Collins Întrebă cu un aer nevinovat:

— Covorul a fost livrat împreună cu arma crimei?

Ochii îi străluceau de satisfacţie. El gusta din plin propriile sale glume. I-am răspuns cât de liniştit mi-a fost posibil:

— Puşca aceasta o văd acum pentru prima oară. Cineva a ascuns-o în birou în timp ce mă aflam în parc pentru a căuta ucigaşul.

Collins se întoarse spre McBride şi-l întrebă:

— Spune-mi Mac, când am sosit aici nu am zărit în faţa casei câţiva spiriduşi?

— Ba da şi purtau nişte căciuliţe roşii.

Am intrat în jocul lor şi mi-am încercat şi eu norocul cu o ironie:

— Vă mulţumesc. Fără concursul poliţiei nu reuşesc niciodată să mă distrez.

Collins ordonă poliţistului:

— Spune-i doctorului să vină aici.

Câteva clipe după acea apăru medicul poliţiei, un bărbat scund şi gras. Collins îl întrebă:

— La ce oră a survenit moartea?

— Aproximativ la orele douăzeci şi cincisprezece minute. O diferenţă de zece minute în sus ori în jos este posibilă. Împuşcătura a fost trasă de la o distanţă de aproape patruzeci de metri şi a provocat o moarte instantanee.

— Mulţumesc foarte mult doctore. Nu mai am nevoie de d-ta.

Simpson ieşi. Din nou eram singur cu locotenentul. Acesta mă întrebă:

— La ce oră ai fost în parc?

— Cred că erau orele douăzeci şi douăzeci de minute, răspunsei gândindu-mă la individul chel căruia îi dădusem foc pentru ţigara lui. Am adăugat deci:

— Există un martor care m-a văzut.

Am priceput aluzia. Collins voia să stabilească prezenţa mea în parc la ora presupusă a fi aceea a uciderii lui Brandon. Mă aflam într-o situaţie delicată şi primejdioasă, cu atât mai mult că şi arma crimei fusese găsită în biroul meu. Iar Cordelia, preţioasa mea secretară, care ar fi putut confirma susţinerile mele, nu era de găsit în acest moment. Am încercat totuşi să-mi pledez cauza.

— Ascultă-mă, domnule locotenent. Eu nu sunt un ucigaş, iar dacă aş fi totuşi un criminal nu m-aş fi purtat atât de prosteşte, după cum încerci d-ta să insinuezi. Care ucigaş este atât de stupid încât să cheme din proprie iniţiativă brigada criminală înainte de a face să dispară arma crimei? Şi în definitiv cine m-a silit sa vă telefonez? Şi pentru ce am făcut-o? Pentru a vă invita să mă suspectaţi? Sau poate pentru că sunt nerăbdător să mă „bronzez” pe scaunul electric?

— Copăcel, copăcel. Ce ar fi să luăm în consideraţie şi ipoteza că secretara d-tale a picat aici pe neaşteptate? În acest caz este limpede că n-ai avut încotro şi ai trebuit să ne telefonezi.

— Pentru ce aveam interesul să-l ucid pe Brandon şi încă într-un mod atât de complicat?

— Pentru a încerca să scapi cu faţa curată. Ai crezut că nu vei fi pus în cauză în cazul când se va stabili că împuşcătura a

fost trasă dintr-un alt loc şi nu din biroul d-tale.

Simţeam că sunt pe punctul de a exploda. Totuşi am răspuns fără iritare:

— Brandon a intenţionat să mă omoare, domnule locotenent. Am impresia că am spus aceasta. Sau poate ma înşel? Ori refuzi să reţii orice informaţie dată de mine? Este amuzant de discutat cu d-ta.

Ochii lui nu pierdură nimic din strălucirea lor.

— Mă bucură, Berger, că găseşti aceasta amuzant. Te invit deci să mă însoţeşti la poliţie, unde vom continua convorbirea noastră.

*

A fost o convorbire foarte lungă.

Lucru cu atât mai neplăcut cu cât tot timpul aveam în ochi lumina unei lămpi de masă.

Cafeaua căldicică pe care mi-o ofereau din când în când într-un pahar de carton avea gustul apei în care s-au spălat vasele. Moralul meu căzuse sub zero.

Poliţiştii se schimbau la anumite intervale, dar povara principală a interogatoriului era purtata de Collins.

Răspunsurile mele erau clare şi scurte şi niciun moment nu se contraziceau.

La un moment dat un poliţist necunoscut intră în cameră şi începu să şoptească la urechea locotenentului. Nu am reuşit să surprind niciun cuvânt. Dar când Collins începu din nou să vorbească tonul era schimbat; am înţeles că survenise ceva important. Poliţistul făcea impresia că a primit o injecţie de energie şi că savurează un triumf. El îmi spuse ca în treacăt:

— Acum un sfert de oră secretara d-tale s-a întors acasă şi s-a putut sta de vorbă cu ea. Răspunsul ei este categoric: ea nu a fost seara la birou. Ea l-a părăsit puţin după orele cinci şi nu a avut niciun motiv să se întoarcă la orele douăzeci.

Aceasta îmi dădu lovitura de graţie. Cordelia ştia desigur că mărturia ei este pentru mine ca un ştreang petrecut în jurul gâtului. Am întrebat cu o voce răguşită:

— A furnizat un alibi pentru perioada de timp respectivă?

— Desigur şi încă unul de primă calitate.

— Pe cine anume a reuşit să cumpere? am întrebat amar.

— Îţi arde să faci glume proaste…

Interogatoriul continuă până după miezul nopţii. Apoi îl întrerupseră în mod brusc şi mă lăsară să plec.

Când am păşit în stradă eram un om epuizat şi mă simţeam ca o lămâie stoarsă. Era o noapte blândă de vară, dar eu îngheţam. Dar instinctul de conservare mă cheamă la realitate şi-mi insuflă o nouă energie şi poftă de acţiune. Am făcut semn unui taxi şi i-am indicat adresa locuinţei mele. Ceea ce aveam nevoie în acest moment era de a dormi. De a dormi mult.

După ce am trecut sub duş mi-am pus întrebarea dacă este cazul să tulbur somnul fermecătoarei Cordelia, chemând-o la telefon. Dar renunţai. Îi voi vorbi peste câteva ore la birou. Abia aşteptam să dau ochii cu ea şi mă bucuram la gândul complimentelor pe care i le voi face.

*

M-am bucurat în zadar.

A doua zi, într-adevăr, deschizând uşa biroului, primul lucru pe care l-am remarcat a fost absenţa secretarei mele. Am aşteptat-o. Dar în loc de Cordelia a venit o comunicare telefonică. Doamna Gibbson îmi transmitea scuzele chiriaşei sale care suferind de dureri neprecizate a trebuit să se ducă la un medic. Am întrebat:

— De ce nu telefonează ea însăşi? Durerile i-au paralizat limba?

Matroana răspunse pe un ton de reproş:

— Domnule Berger, cum poţi vorbi într-un asemenea fel? Mititica era într-adevăr de o paloare cadaverică…

Am întrerupt-o:

— Asta o pot crede, are pentru ce. La care medic s-a dus?

— Nu am întrebat-o şi nu s-a gândit să-mi spună.

— Mulţumesc, am încheiat sec convorbirea şi am trântit receptorul în furcă.

M-am răsturnat pe speteaza scaunului încercând să-mi concentrez gândurile. Gaura din geam îmi rânjea batjocoritor, convingându-mă de realitatea evenimentelor, pe care înclinam sa le consider drept un vis neplăcut.

Eram sigur că locotenentul Collins mă lăsa în libertate numai din cauză că indiciile ce pledau împotriva mea păreau fantastice. Dar aceasta nu însemna că pot privi viitorul cu încredere. Nu îndrăzneam să răsfoiesc ziarele de dimineaţă, imaginându-mi ce trebuie să fie scris în ele. Desigur că de data aceasta nu se vorbea despre mine ca un erou naţional. În cel mai bun caz puteam fi prezentat ca un incapabil.

Pentru a mă eschiva reporterilor, odată ajuns acasă am izolat soneria de la uşă şi am debranşat telefonul. Era deci de presupus că ei vor năvăli aici. Dar mie îmi erau suficiente potopul de întrebări cu care m-au acoperit la poliţie şi nu eram dispus să mă supun unui tratament asemănător din partea ziariştilor. De aceea mi-am luat pălăria şi m-am îndreptat spre uşă.

Dar înainte de a ieşi mi-am reamintit că ficusul din birou are nevoie de apă. Arbustul se afla lângă masa mea de lucru. La început am considerat prezenţa lui drept o nebunească şi inutilă idee a arhitectului decorator, dar încetul cu încetul mă obişnuisem cu el şi-mi devenise drag.

M-am dus în bucătărie şi am umplut o cană cu apă. În timp ce goleam apa, murmurai:

— Ce păcat că nu ai grai omenesc. Tu nu m-ai trăda şi ai depune o mărturie adevărată.

Oare mi-am ieşit din minţi? Aproape că mi se părea a fi văzut o sclipire de aprobare ce-mi adresa micul arbore. O sclipire de argint. Perplex şi buimăcit m-am apropiat şi mai mult şi m-am aplecat. Apa pe care o turnasem înlăturase un strat de pământ şi lăsa descoperit un obiect metalic, pe care m-am grăbit să-l scot.

Era un disc metalic de mărimea unui nasture de palton, uşor perforat şi purtând gravat un număr.

Inima începu să bată într-un ritm accelerat în momentul în care pricepui despre ce este vorba. Nimic altceva decât un post emiţător miniaturizat.

Ştiam că o asemenea unitate minusculă, cuprinzând microfon, amplificator şi emiţător, nu dispune decât de o rază de acţiune foarte limitată. Dar suficientă pentru a ajunge la

cinci-şase sute de metri.

Deci adversarii mei urmăriseră convorbirea mea cu Tony Brandon, avută seara trecută.

În clipa în care au înţeles că Brandon nu a putut să împlinească misiunea cu care fusese însărcinat, au decis că el însuşi trebuie să moară nefiind de niciun folos, dar primejdios prin cele ce ar putea relata poliţiei.

Nu este exclus că şefii bandei au luat din primul moment în consideraţie posibilitatea unui eşec şi au luat măsurile necesare pentru a-l putea suprima pe Brandon.

Cine a ascuns emiţătorul în vasul în care se afla ficusul? Cordelia? Am trecut în revistă toţi vizitatorii de ieri. Oricare dintre ei ar fi putut face acest lucru.

Am întins mâna spre telefon pentru a-l informa pe Collins de descoperirea mea, dar în ultimul moment am renunţat. Cum aş fi putut dovedi că aceasta nu este o poveste inventată de mine pentru a-mi uşura situaţia?

Şi altceva: Acest emiţător îmi oferea câteva posibilităţi serioase de a trage pe sfoară adversarii mei. L-am pus deci la locul unde-l găsisem.

După acea am coborât în garaj unde se afla automobilul meu Stigray, m-am aşezat la volan şi am pornit-o spre Brooklyn. Ţinta mea era Long Island. Lesterwright locuia în Mastic Beach. Vila albă şi luxoasă trona pe o colină de unde se putea privi departe în largul Atlanticului.

Deoarece faţada vilei privea spre apă, în mod practic accesul în casă era posibil numai din spatele clădirii. Dar şi această parte a vilei era mare şi impozantă.

Am oprit maşina în faţa intrării şi am coborât.

Deşi cerul era senin şi aerul plăcut, constatai, nu fără surprindere că toate obloanele ferestrelor erau trase.

Oare menajul Lesterwright era plecat în vacanţă?

În favoarea acestei ipoteze pleda şi faptul că nimeni nu a răspuns la chemarea mea telefonică de ieri.

Dar în cazul acesta de ce poarta era larg deschisă?

În timp ce priveam în jurul meu auzii zgomotul unui vehicul ce se apropia. Vederea lui făcu o adâncă impresie asupra mea.

Era un automobil de proporţii şi de un lux cum nu văzusem niciodată în viaţa mea.

Destinaţia lui însă nu era să transporte călători, ci cadavre.

Când dricul motorizat se opri lângă vilă, coborî din el o jumătate duzină de oameni cu feţe grave şi îmbrăcaţi în negru. Valetul deschise uşa şi oamenii intrară tăcuţi.

Nu puteam rămâne la infinit nemişcat, observând cele ce se petrec şi să-mi torturez capul cu o serie de întrebări la care era posibil să obţin răspuns numai în interiorul casei.

M-am apropiat deci la rândul meu de uşă şi am sunat. Valetul apăru în pragul uşii. Dacă ar fi să deducem după figura lui, ar trebui sa credem că toată viaţa lui s-a hrănit numai cu oţet.

— Mă numesc Berger. Doresc să vorbesc cu domnul Lesterwright.

Valetul privi peste umărul său deoarece auzise un zgomot în vestibul. Apoi se grăbi să deschidă şi cea de a doua aripă a uşii.

Oamenii în negru apărură din nou. Ei purtau un sicriu.

Şi eu şi valetul ne-am dat respectuoşi în laturi. Am repetat cu voce înceată:

— Doresc să vorbesc cu domnul Lesterwright.

— Tocmai vine, răspunse tot încet valetul, arătând cu capul spre sicriu.

*

L-am privit atent pe valet spre a observa ducă nu cumva este un simpatizant al glumelor macabre, dar faţa lui era lipsită de orice expresie.

Lăsasem să treacă tristul cortegiu, care se îndreptă spre maşina mortuară înăuntrul căruia fu depus sicriul. După aceea dricul motorizat se puse în mişcare şi părăsi curtea vilei.

M-am adresat valetului:

— Vrei să spui că domnul Lesterwright a murit?

Servitorul mă privi surprins.

— Nu aţi aflat din ziare despre decesul lui?

— Anunţurile mortuare nu fac parte din lecturile mele preferate.

— Ştirea figura şi în rubrica economică.

— Este şi explicabil. Dar când anume a încetat din viaţă?

— Ieri. Acum va fi aşezat pe un catafalc, iar înmormântarea va avea loc mâine.

— Te rog sa ai amabilitatea să mă anunţi văduvei îndurerate.

El îmi arunca o privire atât de scandalizată, ca şi cum aş fi rostit o expresie ofensatoare. În cele din urmă totuşi îmi răspunse:

— Stimate domn, trebuie să înţelegi că în actualele împrejurări doamna Lesterwright nu poate accepta vizite.

Cuvintele sunau sec ca nişte palme. Am scos legitimaţia mea de detectiv şi i-am pus-o sub nas. La drept vorbind ea nu are o prea mare valoare, dar aspectul ei este impozant şi mulţi consideră pe deţinătorul unui asemenea document drept o persoană oficială. Şi valetul fu impresionat, schimbă într-o oarecare măsură tonul şi atitudinea şi-mi spuse:

— Vă rog să aşteptaţi în vestibul.

În holul imens era răcoare şi plăcut. Numeroasele tablouri ajutau să treacă timpul fără plictiseală. Valetul se întoarse anunţând:

— Doamna Lesterwright vă pofteşte să intraţi.

Mă conduse până la o uşă pe care o deschise, apoi făcu un pas lateral pentru a-mi lăsa intrarea liberă. Păşii pragul şi dădui cu ochii de una din cele mai excitante văduve din lume.

*

O fotografie în culori nu este lipsită de farmec. Şi aceea pe care mi-o dăduse răposatul Lesterwright era o mică operă de artă. Dar nimic nu se poate compara cu originalul. Asupra bărbaţilor, Lorraine avea o influenţă egala cu aceea a dinamitei.

Din fericire glasul femeii reuşi să mă aducă la realitate.

— Apropie-te, domnule Berger.

M-am apropiat, dar aceasta nu a simplificat lucrurile. Ochii, faţa, părul şi tot restul inventarului câştigau în valoare pe măsură ce distanţa era mai mică.

Eram atât de zăpăcit încât uitai şi bunele maniere. În loc s-o condolez, m-am mărginit sa spun în mod stupid ceea ce ştia din gura valetului:

— Eu sunt Monty Berger.

— Monty vine de la… munte?

Lorraine vorbind de munte, făcea aluzie la înălţimea mea. Întrebarea aceasta atât de lipsită de sare îmi reaminti şi stupiditatea atitudinii mele Am încercat să schimb macazul.

I-am întins mâna şi i-am spus cuvintele ce se obişnuiesc în asemenea împrejurări. Că regret din suflet, că poate fi sigură că iau parte la durerea ei, că poate conta pe mine şi aşa mai departe.

În tot acest timp continuam să-i ţin mâna, dar în cele din urmă ea şi-o retrase.

Lorraine surâse şi-mi spuse:

— Roland m-a informat că eşti detectiv. Eşti demn de respect, domnule Berger. Ai descoperit în mod rapid că mi-am suprimat soţul.

Desigur că era numai o glumă, dar totuşi am avut impresia că mi-a căzut tavanul pe cap. Cuvintele acestea mi-au luat piuitul şi priveam nemişcat spre tânără văduvă.

Ciudatele ei cuvinte se explicau poate prin faptul că era ameţită. Într-adevăr în apropierea ei simţeam nu numai mirosul parfumului, dar şi acela al alcoolului. Dar nu se observa din aspectul şi atitudinea ei că trăsese la măsea.

Lorraine era îmbrăcată cu o rochie neagră fără umeri. Dar culoarea neagră nu avea în cazul de faţă nimic trist. Umerii albi, părul de un roşu lucitor şi farmecul feţei ei făceau dificil de a vedea în ea o văduvă. Şi desigur că nu dădea impresia de a fi deprimată. Nici nu era surprinzător; moştenea câteva milioane.

— Pentru ce nu spui nimic Sherlock Holmes? se interesă ea pe un ton ironic.

Farmecul era rupt; din nou devenisem vigilent. Erau unele lucruri care nu-mi plăceau. Moartea lui Lesterwright părea surprinzătoare. Mă întrebam care va fi părerea poliţiei în această chestiune? Nu ştiam dacă autorităţile au fost sau nu aici. Am întrebat:

— Ce anume a provocat moartea d-lui Lesterwright?

— A intrat cu automobilul într-un pom. După câte mi s-a spus accidentul a fost provocat de faptul că nu a încetinit

înaintea unei curbe.

— Era singur în maşină?

— Singur cuc. De fapt trebuia să-l însoţesc, dar nu am niciun chef să voiajez pe o asemenea căldură infernală. Pot să-ţi ofer un whisky? Obişnuieşti cu gheaţă şi sifon?

Am făcut un semn de aprobare şi am urmărit-o cu privirea. Ea se îndreptă spre un bar instalat într-un colţ al încăperii şi prepară băuturile. După aceea reveni şi-mi întinse un pahar.

— Doamnă Lesterwright, ai auzit de Mittie?

Eram curios să văd cum reacţionează. Ea zâmbi şi răspunse:

— După câte îmi amintesc, cred că acesta este numele unui personaj din nuvelele lui James Thurber. Este exact?

Am clătinat din cap. În amintitele nuvele Mittie era un omuleţ care în visurile sale se vedea ca un aviator eroic.

— Mittie este o mică localitate în Louisiana.

— N-am auzit niciodată vorbindu-se de aşa ceva.

Lorraine vorbea cu calm şi indiferenţă.

— Răposatul d-tale soţ presupunea că d-ta ai fost acolo în repetate rânduri.

Ea oftă.

— Bunul Hotare! Pentru a-şi motiva gelozia îşi imagina din când în când cele mai absurde lucruri. Dar să revenim la treburile noastre. Cărei împrejurări datorez plăcerea vizitei d-tale?

I-am răspuns surâzând:

— S-a comis împotriva mea o tentativă de asasinat. Şi cred că se va repeta această încercare. Se doreşte moartea mea, adică o soartă identică eu aceea a d-lui Lesterwright. Moartea mea este în legătură cu Mittie. Şi mă tem că şi decesul soţului d-tale are o origine asemănătoare.

Surâsul de pe faţa femeii se stinse încetişor. Lorraine părea mai mult perplexă decât furioasă.

— Crezi că a fost o crimă?

— D-ta nu crezi acelaşi lucru?

— Nu. Poliţia a procedat la reconstituirea faptelor şi a ajuns la concluzia că a fost un accident cu urmări mortale.

— D-ta eşti moştenitoarea unică?

— Exact. Curios, nu? M-am născut într-o familie de fermieri irlandezi. Până la vârsta de şaisprezece ani n-am avut niciodată o rochie mai de doamne ajută. Când Howard a făcut cunoştinţă cu mine mai vorbeam încă cu un accent ţărănesc. Şi iată-mă acum milionară. Şi liberă…

Soneria telefonului întrerupse peroraţia. Lorraine îşi ceru scuze şi ridică receptorul. Fața-i deveni serioasă în timp ce asculta. Apoi răspunse:

— Eşti foarte drăguţ. Îţi mulţumesc. La revedere, Nolan.

Ultimul cuvânt avu asupra mea efectul unui soc electric. Nolan! Semnatarul mesajului trimis din Mittie lui Brandon.

Desigur numele Nolan nu era rar, dar nu voiam totuşi să cred într-o pură coincidenţă. M-am adresat văduvei:

— Cine este persoana care a telefonat?

— Un vechi prieten al casei, care mi-a telefonat pentru a-mi transmite condoleanţe. Pentru ce te interesează?

— Bărbatul care a încercat să mă omoare primise o ilustrată din Mittie pe care era un mesaj cifrat. Semnatarul era un oarecare Nolan.

— Ce spui! Şi de ce nu-l întrebi pe acest Brandon cine este Nolan?

— Motivul este simplu; nu-l întreb pentru că nu-mi poate răspunde. El este mort. Ca şi domnul Lesterwright.

Lorraine îşi încruntă expresia feţei şi spuse iritată:

— Domnule Berger, vorbeşti cam prea mult despre moarte şi în ceea ce mă priveşte nu gust acest subiect de conversaţie. Mie-mi ajunge că mi-am pierdut soţul. Bun! Şi acum trebuie să te rog să mă scuzi, dar a venit momentul să punem punct întrevederii.

Ultimele cuvinte fură rostite pe un ton glacial şi ostil. Am sorbit liniştit din paharul meu. Nu aveam chef s-o părăsesc pe Lorraine. În primul rând pentru că prezenţa ei era foarte agreabilă şi apoi pentru că simţeam că este înconjurată de un secret, pe care voiam să-l pătrund.

Oare era o criminală?

Nu era misiunea mea să caut un răspuns la această întrebare, dar situaţia mă obliga totuşi sa meditez asupra acestei

chestiuni.

Lorraine era beneficiara dispariţiei lui Lesterwright. Acesta nu mai era tocmai tânăr şi în plus extrem de gelos. El o spiona, suspectând-o că-l înşală. Poate chiar că intenţiona să se despartă de ea. A vrut Lorraine s-o ia înainte şi să-l suprime înainte ca soţul ei să înceapă formalităţile de divorţ?

A ajutat cineva ca „accidentul" să aibă loc?

Am privit-o din nou pe Lorraine. Are aerul unei criminale?

Aproape fără să-mi dau seama am întrebat-o:

— Putem să ne vedem diseară?

Lorraine zâmbi ştrengăreşte, ca un copil căruia i se oferă pe neaşteptate un cadou.

— De ce nu? Este îngrozitor să rămân singură în această casă. Cel mai nimerit ar fi să vii aici. Într-adevăr, dacă mă voi arăta într-un local împreună cu un bărbat voi da materie de bârfeală gurilor rele.

Am mai tras o duşcă, simţind nevoia de un fortifiant. La gândul că voi petrece o seară cu Lorraine. Între patru ochi.

— La orele nouă va fi timpul potrivit?

— Perfect. La revedere, la orele nouă.

Lorraine mă luă de braţ şi mă conduse la uşă. Corpul ei era aproape lipit de corpul meu. Totuşi picioarele mele păstraseră suficient sânge rece pentru a se mişca. Şi în sfârşit m-am găsit din nou sub cerul liber.

M-am reîntors la birou. Cordelia încă nu dăduse semn de viaţă.

Aşezat la masa de lucru ridicai receptorul telefonului şi puţin după aceea eram în legătură cu oficiul poştal din Mittie.

— Aici vorbeşte Berger. Aş dori să ştiu dacă în localitatea dvs. se află cineva al cărui nume sau pronume este Nolan.

— Nu există aici nimeni purtând un asemenea nume.

Rapiditatea cu care respectivul dăduse răspunsul era normală, dat fiind că Mittie numără în total o sută şi şaizeci de locuitori. Şi în special funcţionarul poştei cunoştea pe fiecare în parte.

— În ultimul timp a venit în vizită un oarecare Brandon?

— Brandon? Nu, domnule, după câte ştiu acesta n-a fost în

Mittie.

Am mulţumit şi am întrerupt legătura.

Trebuie să mărturisesc că şi în propriii mei ochi prestigiul detectivului Berger se micşorase până la ultimele limite. Într-adevăr, trecuseră deja douăsprezece ore de când se încercase asasinarea mea şi încă n-aveam nici cea mai mică idee despre identitatea duşmanului meu.

Am telefonat din nou doamnei Gibbons, care mă informă că secretara mea încă nu se întorsese de la doctor. M-aş fi mirat de contrariu.

Începui să răsfoiesc anuarul telefonie. Acesta conţinea o sumedenie de abonaţi care se numeau Forbes; şi chiar şi un Hank Forbes. Am format numărul acestuia, dar de la primele cuvinte am înţeles că nu am dat de cel bun; vocea era a unui om în vârstă. Mi-am cerut scuze şi am pus receptorul la loc.

După aceea l-am chemat pe Collins.

Şi tot de la primele cuvinte, rostite pe un ton arţăgos, am priceput că ancheta nu a făcut progrese. Ceea ce era regretabil, în special pentru mine. Atâta timp cât nu puneau mâna pe vinovat sau cel puţin un suspect, eu rămâneam calul lor de bătaie.

Totuşi eram interesat să aflu unele amănunte.

— Ce este cu puşca? Aţi descoperit pe ea amprente digitale?

— Crezi într-adevăr că-ţi voi răspunde?

— Să fim serioşi, domnule locotenent. Ar fi timpul să schimbi tonul. Ştii prea bine că nu eu l-am ucis pe Brandon. Altfel nu m-ai fi lăsat în libertate. Eu mă străduiesc să dezleg misterul. În felul meu nu fac decât să te ajut…

— Citeşte ziarele. Acolo vei găsi toate amănuntele. Mai multe nu ştiu nici eu.

Pang! Legătura era întreruptă.

Privirea-mi căzu pe copăcelul de lângă masa de lucru şi-mi aminti de minusculul post de transmisiune. Oare mai spionau cele ce se spuneau în biroul meu? N-ar fi exclus. În lipsa de altceva mai bun să încercăm această experienţă.

Am ridicat receptorul şi am învârtit placa cu numere, formând un număr fantezist. Apoi cu o mişcare repede şi

prudentă pusei o mână pe furcă, astfel încât telefonul să rămână închis. Apoi începui un monolog rostit cu voce tare:

— Allo, Terry? Aici vorbeşte Monty. Vreau să te informez că am aflat enigma cu localitatea Mittie. Dar nu aş vrea să acţionez singur, deoarece este prea primejdios. Tu eşti un om pe care-l cunosc bine şi pe care ştiu că pot conta. Vrei să-mi dai o mână de ajutor în aceasta afacere? Mă băiatule, o asemenea reuşită poate să ne facă celebri în mod instantaneu. De acord. Deci ne întâlnim la orele 17 în Brooklyn, la restaurantul Smartie din Atlantic Avenue. În cazul când va interveni vreun impediment, telefonează-mi pentru a mă preveni.

Apoi am trântit cu zgomot receptorul în furcă.

Nu puteam ghici dacă trucul meu a reuşit sau nu. Bineînţeles că nu aveam niciun prieten numit Terry şi nici nu ştiam dacă Mittie adăposteşte sau nu un secret.

*

Deodată uşa de deschise făcându-mă să tresar puternic.

Iat-o în sfârşit pe Cordelia Parkinson, iubita mea secretară.

Ea arăta palidă, dar nu bolnavă. Nu era decât firesc dacă se temea să dea ochii cu mine, dat fiind felul surprinzător în care mă trădase, făcând tot posibilul pentru a-mi îngreuna situaţia.

Cordelia se lăsă să cadă în fotoliul destinat clienţilor. Gura ei începu să tremure ca un pudding. Lacrimi îi curgeau din ochi şi se prelingeau pe obraji. O scenă cu adevărat emoţionantă. Desigur că aş fi fost impresionat dacă cele întâmplate ieri nu mi-ar fi rămas întipărite în minte. Am rupt tăcerea, spunând pe un ton plictisit:

— Draga mea, ai amabilitatea de a închide, robinetul lacrimilor.

Oftând şi sughiţând Cordelia ridică frumosul ei căpşor. Ea încercă să vorbească, dar rezultatul nu era inteligibil. Deci tot eu trebuia sa întreţin conversaţia.

— Regret că în calitate de secretară nu ai dat dovadă de talente asemănătoare cu cele manifestate în cursul înscenării de ieri. Hai, dezleagă-ţi limba şi spune-mi numele ticălosului.

— Forbes. Hank Forbes. Acesta este numele cu care s-a recomandat. Dar cred că este fals..

— Ai învăţat la mine o mulţime de lucruri. Toată stima! Okay, poate că numele lui este fals. Dar nici măcar pe jumătate cât eşti tu de falsă, îngeraşul meu. Pentru ce ai minţit? Îţi dai cel puţin seama de ceea ce ai provocat cu minciunile tale? A lipsit numai un fir de păr pentru a mă vedea arestat sub bănuiala de crimă. De altfel însă nici nu ştiu în momentul de faţă dacă această primejdie a dispărut completamente.

— Am fost silită să fac ceea ce-mi cerea. Mă ameninţa cu suprimarea.

Din nou apărură lacrimile; izvorul încă nu secase. Dar începui să capăt impresia că este sincera. Poate că într-adevăr a acţionat sub ameninţare.

— Unde locuieşte mizerabilul?

— Nu ştiu. El afirmă că se află în New York numai în vizită şi că domiciliul său este în Cincinnati.

— De cât timp îl cunoşti?

— De două săptămâni. Într-o seară a intrat în vorbă cu mine într-un restaurant. Era şarmant şi mi-a plăcut. M-a invitat să bem un pahar şi după aceea ne-am văzut în mod regulat. El se arăta foarte interesat de activitatea mea profesională şi găsea fantastic de interesant faptul că eram în serviciul unui detectiv particular. M-a făcut să-i povestesc mult despre atribuţiile mele şi despre tine.

— Şi de ce nu mi-ai suflat tot timpul niciun cuvânt cu referire la aceasta?

— M-am temut că mă vei lua peste picior. Ştiam că nu-ţi place să pălăvrăgesc despre tine şi despre meseria de detectiv.

— Deci, după câte înţeleg, el te-a tras de limbă într-un mod delicat. Sub pretextul că se interesa de munca ta, a reuşit să afle tot ceea ce-l interesa. Okay, să uităm toate acestea. Ce s-a întâmplat ieri?

— În mod brusc mi-a apărut într-o cu totul altă înfăţişare. El mă luă şi plecă cu mine la Brooklyn. Opri maşina în spatele unui depozit gol şi începu deodată să mă strângă de gât. Credeam că mă va ucide, dar apoi e mă lăsă în pace şi-mi spuse că aceasta nu este decât o anticipare a ceea ce mă aşteaptă în cazul în care nu-i voi îndeplini ordinele. El îmi spuse că eşti un

ucigaş şi că el poate dovedi acest lucru. Când ajunserăm la birou, tu erai îngenuncheat lângă cadavru. Scena aceasta întări imaginaţia lui Hank, cel puţin în primul moment. Apoi tu ai plecat. Am vrut sa telefonez brigăzii criminale, dar Hank m-a împiedicat, scoţându-mă aproape cu forţa din birou. Ne îndreptarăm spre un local din Vestry Street. Mi se pare că se numeşte „Rendelli”. Eram atât de iritată, încât nu-mi mai amintesc de nimic în mod clar. Hank mă dădăcea asupra celor ce aveam de făcut. Din când în când reînnoia ameninţările sale şi simţeam ca ele nu erau numai vorbe de clacă. În disperarea mea şi de frică făcui ceea ce-mi cerea. Am minţit poliţia.

— Dă-mi în scris această declaraţie!

I-am împins hârtie şi un creion. Ea mă ascultă. Observai cum scria vorbă cu vorbă, la început ezitând şi după aceea din ce în ce mai repede şi mai stăpână pe sine. Ceea ce ma surprinse. Mă întrebam unde dispăruse în mod subit frica ei. Am întrebat-o:

— Când te-ai despărţit de Forbes?

— Ieri noapte.

— Între timp ţi-a telefonat?

— Nu şi sper că niciodată nu-l voi mai revedea.

— Cunoşti numărul maşinii sale?

— Nu, dar era un automobil albastru Pontiac model 1966, înmatriculat în New York.

— Ai fost astăzi într-adevăr la un medic?

— Am fost. Noaptea trecută n-am putut închide ochii. După toate cele întâmplate simţeam ca sunt în preajma prăbuşirii. Mă gândeam la tine, la omul mort şi la minciunile mele. Mă gândeam la ameninţări şi dinţii îmi clănţăneau de frică. Dimineaţa eram la capătul puterilor. M-am dus deci la medic pentru ca să-mi prescrie un medicament susceptibil de a-mi linişti nervii. Dar mă tem că nu mi-a ajutat prea mult.

Mi-am reamintit de postul emiţător aflat în pământul din vasul în care se afla ficusul şi m-am ridicat. Fără un cuvânt am împins-o pe Cordelia în camera alăturată şi după aceea am închis uşa în urma noastră. Apoi am întrebat-o:

— Ai cumva în provincie o prietenă care te poate găzdui timp de trei-patru zile?

— Da. Janet în Blytheville.

— Împachetează-ţi lucrurile şi pleacă la ea. Nu spune nimănui unde vei fi, dar notează pentru mine adresa.

Cordelia, ascultătoare, zmângăli adresa pe un petec de hârtie. Apoi mă întrebă:

— Dar dacă cineva mă va urmări?

— Trebuie să procedezi cu atenţie şi prudenţă. Dacă observi că cineva te urmăreşte, caută să te scapi de el. Dar în orice caz, dacă te vei simţi spionată, telefonează-mi imediat.

— Perfect, am înţeles. Dar spune-mi, Monty, ai de gând să mă concediezi?

— Prostii, oiţa mea. Fără greşelile pe care le faci, în scrisorile mele bătute la maşină, ce farmec va avea biroul meu?

*

Puţin înainte de ora cinci luam loc într-o nișă a restaurantului Smartie. Mă aşezai cu spatele la perete, putând astfel observa tot localul.

La această oră nu erau prea mulţi clienţi. O pereche de turişti priveau obosiţi în farfuriile lor. Lângă tejghea se aflau câţiva clienţi obişnuiţi ai localului şi care schimbau glume cu barmanul.

Nu alesesem la întâmplare acest local. Acesta era spaţios şi bine luminat, astfel că orice nou venit era reperat cu uşurinţă.

Dar speranţele mele nu se împliniră; în zadar aşteptai apariţia marelui necunoscut. Am comandat un al doilea pahar cu bere şi care se dovedi de aceeaşi proastă calitate ca şi primul. Deci fără regrete am părăsit localul la orele şaptesprezece şi jumătate. Era de presupus ori că gangsterii nu au ascultat convorbirea mea imaginară ori că erau suficient de informaţi pentru a şti că nu exista niciun Terry în cercul prietenilor mei.

M-am îndreptat spre automobilul meu Stingray şi m-am aşezat în spatele volanului. Exact în acest moment am simţit o mişcare în dosul meu. Am aruncat o privire peste umăr şi am întâlnit o pereche de ochi încruntaţi, o figura cunoscută şi un revolver ameninţător. În total: Hank Forbes. Care se grăbi sa mă avertizeze;

— Fără trucuri şi stratageme, Monty. Te asigur că arma mea nu este umplută cu pastile de mentă.

Faţa lui lucea de sudoare; nu fusese pentru el o plăcere să mă aştepte în acest automobil cu temperatură de etuvă.

— Şi acum, Monty, la drum. Dacă ar fi să dau crezare celor auzite, atunci trebuie să fie lucruri interesante de văzut în Queens. Deci, cunoşti direcţia. Şi nu-ţi da osteneala de a încerca să încropeşti o conversaţie cu mine. Îmi displace să vorbesc cu copoi.

O jumătate de oră mai târziu rulam în Brooklyn. Între timp nu schimbaserăm între noi niciun cuvânt, astfel că nu-mi lipsise timp suficient pentru a medita asupra situaţiei şi a găsi vreo idee salvatoare. Dar niciun gând fericit nu răspunse la apelul meu până în momentul în care Forbes îmi dădu ordinul să stopez. Ne aflam în regiunea bulevardului Ditmar din nordul cartierului Queens. Strada unde ne opriserăm era îngustă şi aproape lipsită de circulaţie. Pe ambele părţi se găseau magazine.

— La revedere, domnule Monty, se auzi vocea batjocoritoare a lui Forbes.

În acelaşi moment mă lovi în craniu cu patul armei. Am resimţit o durere îngrozitoare care dispăru după o secundă. Durerea nu mă însoţi şi în leşinul meu.

*

După cum era de aşteptat, în cele din urmă mi-am revenit în fire, conform scenariului clasic: mâinile legate, gura astupată cu un căluș, un întuneric complet, capul buimăcit şi dureros. În plus hainele erau ude şi lipite de corp. Probabil din cauza transpiraţiei. Într-adevăr domnea aici o căldură extraordinară, în spaţiul restrâns în care mă găseam şi care fără îndoială că era spaţiul rezervat pentru bagaje în spatele unui automobil. Şi deoarece zgomotul motorului îmi părea familiar, probabil că voiajam în propriul meu Stingray.

Făcui eforturi pentru a-mi recăpăta uzul tuturor simţurilor şi după aceea încercai să identific zgomote exterioare care eventual să-mi dea vreo indicaţie cu privire la regiunea în care ne aflam. Opriri frecvente şi o gălăgie neîntreruptă mă făcură să

înţeleg că ne mai aflam încă într-un cartier populat al oraşului.

Şi deodată se făcu o tăcere deplină. Zguduirile încetară; avansam pe o suprafaţă netedă, probabil betonată. Apoi maşina stopă. Contrastul dintre liniştea de aici şi zgomotul intens de mai înainte dovedea că ne aflăm într-un garaj subteran.

Şoferul coborî, trânti portiera şi se îndepărtă.

Mi-am amintit de evenimentele din seara trecută şi m-am întrebat dacă indivizii au decis să mă suprime. O mică bombuliţă era suficientă de a mă arunca în aer cu maşină cu tot şi să nu rămână nici cea mai mică urmă.

Perspectiva aceasta nu mă incinta de loc, cu atât mai mult cu cât ar fi făcut imposibilă prezenţa mea la întâlnirea fixată cu Lorraine Lesterwright. Dar trebuie s-o spun deschis: am o puternică aversiune faţă de gândul unei morţi premature.

După vreo zece minute răsunară din nou paşi. Capacul fu deschis şi o lumină crudă de neon mă făcu să clipesc din ochi. Hank Forbes stătea în faţa mea, ţinând în mână un cuţit cu o lamă suficient de mare pentru a spinteca un rechin. Şi când cuţitul coborî în direcţia mea, sângele se puse în grevă şi nu mai circulă. Şi inima nu-mi mai bătea.

Din fericire pentru mine, misiunea cuţitului era să taie frânghiile care-mi imobilizau mâinile şi picioarele. O clipă mai târziu mi se scoase şi căluşul din gură.

Forbes îmi ordonă să cobor. După aceea zvârli cuţitul şi se înarmă cu un revolver pe care-l scoase din buzunar.

Nu fără eforturi am reuşit să mă strecor în aer liber şi să mă ţin de picioare; imobilitatea mă paralizase şi numai cu greu am reînceput să fiu stăpân pe mişcările mele. M-am aplecat şi mi-am masat încheieturile picioarelor. Gimnastica mea o acompaniai cu un concert de oftaturi.

Mica scenetă pe care o jucam conţinea un sâmbure de adevăr, dar în realitate nu eram nici pe departe atât de demontat precum mă căzneam să fac impresia.

Forbes făcu câteva observaţii ironice, bătându-şi joc de slăbiciunea mea. Dar nu avu răgazul să debiteze toate comorile spiritului sau.

Cu iuţeala fulgerului m-am repezit asupra lui şi o secundă

mai târziu ne rostogoleam amândoi pe podea. Printr-o priză de judo l-am făcut să dea drumul revolverului, care alunecă pe podeaua de beton.

Ambii ne-am repezit în acea direcţie pentru a pune mâna pe armă. Dar, evident, am ajuns în acelaşi timp şi, evident ne-am încăierat din nou. Totuşi reuşisem să îndepărtez revolverul printr-o lovitură de picior. Nu ţineam atât de mult să intru în posesia armei, cât voiam să evit ca Forbes să nu o recupereze. Eram sigur de superioritatea mea în lupta corp la corp.

Dar după ce schimbarăm primele lovituri de pumn, trebui să recunosc evidenţa: adversarul meu era un luptător de calitate şi boxul nu avea secrete pentru el.

Am încasat mai multe lovituri decât mă aşteptam. Desigur bietul meu corp nu era mulţumit, dar pe de altă parte vigoarea atacurilor adversarului avu efectul de a-mi electriza voinţa şi de a intensifica energia replicilor. În curând deveni evident că rezistenţa lui Forbes slăbeşte. Ochii lui pierdură expresia batjocoritoare. Privirea-i deveni neliniştită şi chiar un început de teroare era vizibil. Hank era în luptă un remarcabil tehnician, dar nu avea suficient suflu. El aparţinea acelei categorii de indivizi care pot câştiga numai în cazul când reuşesc să obţină o victorie rapidă. Am sesizat numaidecât acest lucru şi am procedat în consecinţă. Acum mă străduiam să-i epuizez ultimele rezerve de vigoare.

În sfârşit, sentinţa fu rostită de o lovituri just aplicată cu pumnul stâng. Forbes se prăbuşi şi rămase nemişcat pe podea.

Abia acum remarcai cât de greu respiram şi forţele mele ajunseseră la frontiera epuizării.

Am ridicat revolverul şi cuţitul şi am aruncat o privire în jurul meu. Boxele garajului erau marcate cu numere recent desenate cu vopsea încă incomplet uscată. Numerotarea se oprea la cifra 72.

M-am aplecat pentru a-l percheziţiona pe Forbes. În primul rând voiam să văd dacă mai are vreo armă şi apoi mă interesau piesele lui de identitate, dorind să ştiu care este numele lui adevărat.

Imediat putui constata că n-avea asupra lui niciun portofel şi

niciun fel de acte. Costumul purta eticheta unui cunoscut magazin din New York. În buzunarul pantalonilor am găsit o legătură cu patru chei, o brichetă cromată şi un pachet de ţigări Camel. Mi-am oferit o ţigară şi am aprins-o cu bricheta lui Forbes. Astfel observai că bricheta purta iniţialele J.B.

Am aruncat pachetul cu ţigări pe burta lui Forbes, dar păstrai bricheta.

Hank încă nu se mişca. A trebuit să mai aştept câteva minute până ce-şi reveni în fire şi reuşi cu chiu, cu vai să se ridice şi să se menţină pe picioare.

După aceea, îndreptând spre el ţeava propriului sau revolver, i-am spus:

— Vino, prietene. Vom lăsa automobilul meu aici şi vom urca. Un taxi ne va duce până la cel mai apropiat comisariat de poliţie. Nici n-ai idee cât de bucuroşi sunt poliţiştii când se întâlnesc cu o veche cunoştinţă.

Forbes încruntă sprâncenele şi întrebă:

— De unde-ţi închipui că sticleţii mă cunosc?

— Un tip de categoria ta nu poate ajunge la vârsta de 20 de ani fără a suferi vreo condamnare. Am dreptate?

Observai cum figura i se lungeşte şi pometţii îi ies în relief. Dar deodată aplecă capul pe spate şi începu să râdă. Poate că era numai un truc pentru a mă irita, dar totuşi reacţia sa îmi făcu impresia că denotă o anumită siguranţă de sine.

Pe un ton ironic îmi spuse:

— Biet naiv. Îţi închipui în mod serios că poţi să mă dai gata?

— Mi se pare că ţi-am dovedit-o acum câteva minute.

— Oricine poate avea şansă odată în viaţă.

— Cum te numeşti?

— Moş Crăciun.

— Foarte bine; comportă-te cum vrei. Poliţia va da dovadă de multă simpatie pentru glumele tale. Ştii doar că poliţiştilor le place să râdă. Şi acum dă-i drumul. Direcţia comisariat.

Forbes se execută şi începu să avanseze spre intrarea garajului. Mă miram că zgomotul luptei noastre nu atrăsese atenţia nimănui. Poate că garajul acesta aparţine unui imobil

nou, încă nelocuit.

După ce înaintarăm vreo şase paşi se dezlănţui infernul. O salvă de împuşcături răsună puternic şi într-un ritm isteric, amplificat de ecoul garajului.

Forbes şi cu mine ne-am aruncat în acelaşi timp pe podea. L-am avertizat:

— Nicio mişcare falsă şi nicio stratagemă. Nu uita că revolverul este în mâna mea.

Somaţia se dovedi inutilă. Forbes îşi ţinea capul între mâini şi nu mişca. Credeam că a fost rănit, dar nu se vedea nicio urmă de sânge.

O voce metalică se făcu auzită:

— Aruncă revolverul!

Vocea venea dintr-un megafon. Ezitai să îndeplinesc ceea ce mi se cerea şi continuai să ţin revolverul îndreptat în direcţia lui Forbes.

Atâta timp cât mă puteam folosi de acesta ca de un ostatec, mai aveam o şansă de a domina situaţia.

Vocea metalică se auzi din nou:

— Fa ceea ce ţi-am ordonat.

Mi s-a părut că nu mai era cazul de a dovedi rezistenţă şi că nu mai aveam posibilitatea de a alege între mai multe atitudini posibile. Ce puteam face împotriva unui pistol automat? Deci, am aruncat revolverul din mâna.

Forbes îşi recăpătă curajul, mai ales după ce intră din nou în posesia revolverului.

— Nu ţi-am spus că nu poţi să mă dai gata? Şi acum ridică mâinile deasupra capului. Aşa, foarte bine. Suntem gata de drum. Înainte marş spre ascensor.

În cabina ascensorului mirosea a vopsea şi a ulei. Deoarece ne aflam într-un garaj subteran mă aşteptam ca ascensorul să ne ridice. Dar în realitate se întâmplă contrariul; coborârăm şi mai adânc.

Ascensorul stopă, uşa cabinei se deschise. Forbes îmi ordonă să păşesc înaintea lui. Se vedea bine că nu mai avea chef să se lase surprins de mine. M-am ferit să-l provoc.

Am avansat în vestibul cu pereţii încă nevăruiţi dar cu

podeaua acoperită de un veritabil covor persan. Trei uşi se aflau în faţa noastră. Forbes arătă cu arma spre aceea ce se găsea în peretele opus ascensorului şi-mi ordonă să intru. Ceea ce am şi făcut, fără a mă gândii să bat mai înainte în uşă.

Încăperea era mare, lipsită de ferestre şi aranjată în stil modern. O masă de scris, câteva dulapuri metalice şi un teleimprimator dădeau camerei o atmosferă de birou.

Fata care şedea în spatele mesei de scris nu se potrivea nici într-un birou şi nici într-un garaj. Într-adevăr ea era o fată de lux, în care se pare că s-au încarnat toate visele strălucitoare ale Hollywoodului.

Tânăra îmi zâmbi şi-mi spuse pe un ton amical:

— Bine ai venit în infern!

*

Îi dădeam douăzeci şi cinci de ani.

Fără îndoială că acest sfert de secol al vieţii sale îl întrebuinţase pentru a ajunge la cele mai înalte forme ale farmecului.

Am străbătut încăperea pentru simplul motiv că doream s-o privesc mai de aproape M-am oprit în imediata apropiere a mesei de scris şi constatai că fata nu pierde nimic de a fi privită mai de aproape. Dimpotrivă.

Forbes rămăsese lângă uşă. M-am aşezat în faţa fetei şi am întrebat-o:

— Cum să interpretez salutul d-tale? Eşti oare mâna dreaptă a diavolului?

Fata zâmbi rece şi răspunse:

— Ceva asemănător, cred. Cel puţin pentru d-ta.

— Ce vrei de la mine?

— Depinde.

— Ieri ai vrut să-mi iei viaţa.

— Nu eu.

— Atunci, cine?

— Aici sunt eu aceea care pun întrebările. Deci; cine te-a trimis la Mittie?

— Pe toţi dracii; ce este în definitiv cu acest cătun? Se află acolo o comoară îngropată? Nu înţeleg toată această vrajă.

Ea repetă întrebarea cu o voce mai ascuţită:
— Cine te-a trimis la Mittie?
În spatele meu răsunară paşi. Forbes se apropie spunând fetei:
— Dacă eşti de acord sunt gata să-i fac un masaj la cap cu revolverul. Cred că aceasta-i va mări pofta de vorbă.
— Lasă-l în pace. Şi fără asta va vorbi.
Am intervenit şi eu în discuţie:
— Pentru ce să nu vorbesc? Nu mai este niciun secret că am făcut voiajul din însărcinarea lui Lesterwright. El era gelos şi voia sa se convingă de fidelitatea soţiei sale. Asta este totul.
Fata-l privi pe Forbes; apoi începu să râdă, dezvelind două şiruri de dinţi minunaţi. După aceea mi se adresă mie:
— Este adevărat ceea ce spui?
— Crezi că am avut un atac de nebunie şi am vizitat fără motiv satul acela pierdut? Nu sunt un nostalgic al colţurilor sălbatice. Şi am fost fericit când Lesterwright mi-a comunicat să mă întorc.
— Dar ai luat ziarul cu d-ta.
Am clipit nedumerit din ochi.
— Ziarul? Care ziar?
— „County Tribune”. Exemplarul care se afla pe tonomatul din cârciumă.
Just. Îmi amintesc. Înainte de a plec am luat într-adevăr un ziar aflat acolo. Dar ce importanţă are acest lucru?
— Aş dori să ştiu pentru ce ai luat ziarul şi ce s-a întâmplat după aceea cu el.
— În ziua aceea plouase. Din păcate maşina mea nu este deosebit de compactă. Ce ajutorul ziarului voiam să evit de a avea picioarele ude. Acesta este unicul şi adevăratul motiv.
— Ziarul conţinea o anumită ştire. Au încercat sa te urmărească, dar ai dispărut în mod brusc, ca şi cum te-ar fi înghiţit pământul.
— Imediat după ce am ieşit din Mittie am avut o pană şi am căutat un garaj. Am condus Stingrayul meu într-un atelier de reparaţii lângă o staţie de benzină…
Forbes mă întrerupse:

— Sunt gata să pariez că încerci să ne vinzi gogoşi.

Fata îl admonestă:

— Eu conduc convorbirea.

Dar mi-am ieşit din fire, fiind în definitiv vorba de mine. Am izbucnit fără a cere permisiunea cuiva:

— Ce fel de ştire a conţinut ziarul? Şi pentru câteva cuvinte imprimate într-o foiţă de provincie vreţi să mă ucideţi? Şi de ce în loc de mine l-aţi omorât pe Brandon?

Vorbeam la pereţi. Fata avea alte preocupări:

— Ce a devenit ziarul?

— După ce s-a muiat atât de mult încât nu mai putea fi de folos, l-am aruncat pe fereastra în plin mers.

Tânăra se adresă lui Forbes:

— Du-te examinează automobilul şi verifică dacă apa pătrunde înăuntru.

— Dar nu te pot lăsa singură cu acest individ.

— Fă ceea ce-ţi spun.

Forbes ieşi trântind uşa. Era momentul sa încerc a schimba macazul.

— Tot ceea ce am spus este adevărul pur. Ar fi cazul acum ca d-ta să te revanşezi…

Fata mă întrerupse cu un gest, apoi deschise o cutie de argint, scoase o ţigară şi o instala confortabil între buzele ei cărnoase. După aceea spuse:

— Vei uita ceea ce ai văzut şi auzit aici.

Am răspuns surâzând:

— Imposibil! Am o memorie fenomenala când este vorba de femei frumoase.

O lovitură în apă; mititica nu era sensibilă la complimente. Am continuat oarecum dezorientat:

— Nici împuşcături nu se pot uita cu uşurinţă. D-ta ai fost aceea care a tras?

— Da, pentru a da acoperire colegului meu.

— Ce este cu Brandon?

— Moartea lui nu cade în raza competenţelor mele.

— Cât de elegant exprimi această frază. De altfel nu era decât un hoţ de calibru inferior, care a eşuat în misiunea sa.

Eşecurile de asemenea natură se pedepsesc cu moartea?

În timp ce vorbeam am luat o cutie cu chibrituri aflată pe masă şi m-am apropiat de faţă dând impresia că intenţionez să-i aprind ţigara. Dar în loc de aceasta i-am smuls ţigara dintre buze, am zvârlit-o şi am suprimat orice distanţă între noi. Tânăra sărise în picioare şi constatai că aveam aproape aceeaşi înălţime.

Am început s-o lămuresc despre ce e vorba:

— În general nu sunt un mitocan, dar sunt obligat să adopt o asemenea atitudine pentru a-mi putea satisface setea de informaţii…

Mai mult n-am putut să-mi evidenţiez talentul oratoric. Fata dădu replica şi cu acest prilej dovedi că-i sunt cunoscute toate trucurile judo-ului. Înainte de a pricepe în mod exact ce mi se întâmplă, zburai prin aer. O clipa mai târziu aterizam pe podea. Iar când ma găseam din nou în picioare craniul meu apăsa cu greutatea plumbului. Nici cu oasele zdrobite n-am neglijat să-mi îndeplinesc datoria de gentleman şi am spus:

— Respectele mele. Recunosc că te-am subestimat.

Sportiva drăcoaică zâmbea ironic.

— Ar fi trebuit să ştii că în iad eşti obligat sa te supui ordinelor.

M-am îndreptat din nou spre fată, dar de această dată prudent şi cu muşchii încordaţi.

— Sunt unele lucruri ce nu se pot învăţa nici măcar din experienţă. De exemplu, mie îmi este imposibil să mă supun.

În clipa următoare o nouă încăierare ne opunea unul contra celuilalt. Tânăra femeie încearcă să-mi pună o piedică, dar fără succes.

Deodată observai o curioasă schimbare de atitudine. Ura dispăru din privirea ei, buzele se rotunjiră, respiraţia deveni gâfâitoare. Ea murmură:

— Iubesc bărbaţi viguroşi. Te rog, săruta-mă.

Am zâmbit. Deci, aşa se prezintă situaţia? I-am îndeplinit dorinţa. Fata era mult prea frumoasă pentru a o refuza. Ceea ce era o greşeală, de care însă îmi dădui seama – din păcate – prea târziu.

Sărutul era pătimaş. Şi extrem de scurt. Partenera mea aşteptase momentul de slăbiciune pentru a-l exploata. Pentru a doua oară m-am pomenit în aer şi coborârea fu la fel de violentă şi dureroasă ca şi prima oară.

De data aceasta însă dură mai mult timp până să fiu capabil de a mă ţine din nou în picioare. Primisem o lecţie; prea lesne mă încrezusem în puterea de seducător.

Uşa se deschise. Forbes intră şi desigur observă numaidecât că ceva se petrecuse în absenţa lui. M-am adresat învingătoarei:

— Păcat! Tocmai mă pregăteam să fac o demonstraţie a calităţilor mele. Te-ai grăbit şi astfel ai pierdut o ocazie unică de a gusta cel mai plăcut sărut din viaţa d-tale.

Forbes o întrebă mârâind:

— Să-l aduc la realitate?

— Nu-i nevoie. Spune mai bine ce ai văzut.

— Individul nu a minţit. Automobilul lui nu este ermetic închis şi lasă să pătrundă ploaia.

— Bine. Şi acum scoate-l de aici.

— Să-l transport la cimitir?

— Idiotule! Noi nu suntem o asociaţie de ucigaşi. Dă-i drumul undeva, dar procedează astfel încât niciodată să nu poată afla unde a fost.

Forbes îmi porunci să mă întorc cu faţa spre perete. După aceea îmi legă mâinile la spate şi-mi puse un căluş în gură. Şi la sfârşit îmi vârî pe cap un sac şi mă conduse spre ascensor. Coborârăm în garaj, unde am fost silit să-mi reiau locul din cufărul de bagaje.

Capacul căzu şi câteva clipe mai târziu maşina o porni.

Din nou se auziră zgomotele străzii şi după vreo douăzeci de minute automobilul stopă. O portieră se deschise şi se închise. Forbes coborâse; zgomotul paşilor săi se îndepărta. Eram abandonat.

Începui să izbesc cu picioarele în tabla caroseriei. Trecu mult timp până reuşisem să atrag atenţia cuiva. Un trecător ridică în cele din urmă capacul şi căscă gura în faţa tabloului pe care-l avea în faţa ochilor. Din fericire îşi recapătă sângele rece, îmi dezlegă mâinile, după ce-mi scoase căluşul din gură şi mă

întrebă:

— Eşti rănit? Să anunţ poliţia?

— Nu este nevoie. Nu a fost decât un pariu stupid. Cu toate acestea v-aş ruga să-mi spuneţi numele dvs. Pentru eventualitatea că voi avea nevoie de un martor.

Omul mă privi neîncrezător. Totuşi îmi nota numele şi adresa lui şi-şi văzu de drum.

Am făcut câteva exerciţii gimnastice pentru a-mi dezmorţi mădularele şi apoi am privit în jurul meu. Maşina se afla pe un parcaj din preajma unui cinema. Cunoşteam regiunea; eram nu departe de Queens Plaza.

M-am suit în Stingrayul meu şi m-am îndreptat spre casă. Un duş, rufe proaspete şi un alt costum îmi redară o înfăţişare acceptabilă.

În tot acest timp îmi sfredeleam capul pentru a găsi un fir conducător în acest labirint al evenimentelor.

Dacă nu mă înşelam, atunci era ziarul ceea ce dezlănţuise reacţiunea în serie cu tot cortegiul de violenţe şi neînţelegeri. Fata spusese că ziarul conţinea o ştire importantă.

Dar ce anume?

Misiunea unui ziar este să publice ştiri şi informaţii. În cazul de faţă era vorba de o ştire cu un caracter special. Sau poate că se strecurase o scrisoare între foi? Un cod de spionaj? O comunicare cifrată?

Regretam că nu avusesem ideea de a răsfoi ziarul şi de aceea trebuia să mă mărginesc acum numai la supoziţii.

Era clar că din eroare fusesem considerat drept un adversar. Bănuielile au fost provocate de faptul că luasem ziarul şi de acela că pusesem întrebări despre Lorraine Lesterwright. Şi pentru aceasta încercaseră să mă omoare?

Drăcoaica de fată îmi acordase crezare şi mi-a redat în consecinţă libertatea. Trebuia deci să trag concluzia că ea cunoştea pe soţii Lesterwright şi era la curent cu gelozia defunctului industriaş. Astfel şi-a putut da seama că nu mint.

Numele Lesterwright şi Mittie erau firele roşii pe care erau înşirate toate peripeţiile.

Şi Lorraine fusese de câteva ori în acest cătun pierdut. Ea

colabora cu necunoscuţii mei adversari? Eram aproape convins. Dar ce interes avea o femeie tânără plină de milioane sa se înhăiteze cu indivizi din lumea interlopă? Din plictiseală? Din dor de aventuri? Sau era victima unui şantaj?

Dar aveam stabilită o întâlnire cu Lorraine Lesterwright. Aveam deci o şansă de a dezlega enigma. Sau să-mi sparg capul. Căci adversarii mei dovediră că nu se dau înapoi de la nimic.

Fata pe care o cunoscusem era şefa bandei sau numai o verigă?

Problema principală era aceea dacă redus numai la propriile mele forţe aveam vreo şansă de a acţiona împotriva unei bande întregi. Înclinam să răspund în mod negativ.

În timp ce mă îndreptam spre birou îmi veni o idee. Numărul întreprinderilor de construcţii care se ocupă cu realizarea de blocuri mari, nu este nelimitat; poate două-trei duzini. Îmi propusei deci să-mi procur lista clădirilor recent terminate şi care au un garaj subteran. Făcând un triaj atent n-ar fi exclus să dau peste adresa căutată.

Privind ceasul constatai că este opt fără un sfert. De fapt ar fi trebuit să fiu în acest moment în drum spre Long Island pentru rendez-vous-ul cu Lorraine. Ce rost avea să mai trec pe la birou? Nu-mi puteam răspunde, dar procedam atras de un instinct neprecis. Poate că mă atrăgea amintirea evenimentelor petrecute acolo ieri seara.

Am intrat mai întâi în camera Cordeliei care nu era încuiată. Neîncuiate erau şi dulapurile precum şi sertarele mesei, al căror conţinut zăcea pe podea.

Şi în mijlocul acestei dezordini zăcea secretara mea. Ea era în imposibilitate de a se mişca şi de a vorbi. Cordelia Parkinson era legată de mâini şi de picioare Un căluş îi umplea gura.

*

Am redat Cordeliei libertatea de mişcări şi m-am străduit s-o liniştesc după ce am lăsat-o să se uşureze de o impozantă cantitate de lacrimi.

Un necunoscut pătrunsese în birou; o imobilizase şi după aceea începu să percheziţioneze ambele camere. Într-adevăr şi în biroul meu domnea o dezordine asemănătoare. Probabil că

au căutat ziarul.

Am ridicat receptorul spunând:

— Trebuie să anunţăm poliţia.

Cordelia se repezi şi-mi apucă mâna.

— Nu! Nu chema poliţia.

— Pentru care motiv?

— Poliţia a fost aici puţin înainte de ce am fost atacată. Doi oameni. Ei aveau un mandat de arestare. Completat cu numele tău, Monty.

— În legătură cu cele petrecute ieri?

— Da. Au probabil un motiv să creadă că tu eşti făptaşul.

— Ce importanţă are aceasta? Tu vei depune mărturie de cele ce ştii şi lucrurile vor fi puse în adevărata lor lumină.

— Cred că te înşeli. Ei vor bănui că m-am lăsat influenţată de tine pentru a spune ceea ce-ţi convine. Cine minte odată nu este crezut cu uşurinţă. Declaraţia mea nu va face decât sa complice şi mai mult situaţia. De altfel nu sunt un martor atât de important după cum îţi închipui. Eu nu am fost de faţă când a fost comisă crima.

Inutil de continuat discuţia. Formai numărul lui Collins.

— Allo, aici vorbeşte Berger. Este adevărat că vrei să fiu adăpostit şi hrănit pe contul statului?

— Foarte adevărat, dragul meu. Nu-mi pot permite să las ziarele să mă taie în bucăţi. Arma crimei a fost identificată ca fiind proprietatea d-tale, Berger. Puşca îţi aparţine.

— O clipă, domnule locotenent. Ceea ce spui este o glumă? Când am posedat ultima puşcă de jucărie aveam şase ani. De atunci n-am mai atins vreo puşcă, adevărată sau nu.

— Puşca a fost vândută de firma Abekin and Montzing. În fişierul clienţilor este notat numele d-tale cu data cumpărării, numărul armei şi toate celelalte detalii.

— Când a fost vândută puşca?

— În urmă cu şase luni.

— Şi nu ţi-a trecut prin minte ideea ca adversarii mei au falsificat fişa respectivă?

— Ar fi posibil de luat în considerare şi o astfel de ipoteză. Dar întâi şi întâi trebuie să te pun pe d-ta la loc sigur. Şi să-ţi

anulez licenţa de detectiv. Va trebui să recunoşti că n-am încotro. Nu am niciun chef să-mi periclitez postul.

— Domnule locotenent, mai acordă-mi o şansă. Sunt pe urmele indivizilor.

— Cupletul acesta-l cunosc.

— Totuşi ai putea avea răbdarea să mă asculţi. Secretara mea a fost atacată. Şi eu am fost rănit. Am un martor: omul care m-a scos din cufărul de bagaje al automobilului meu. D-ra Parkinson se află lângă mine şi poate confirma că…

— Nu-ţi mai da osteneala în zadar. Sunt dispus să ascult povestea d-tale. Şi aceea a secretarei. Dar mai întâi trebuie să te arestez. Vino imediat aici. Este mai bine pentru d-ta. Altfel trebuie să te luăm noi, ceea ce cred că nu va fi un spectacol agreabil.

— Dacă voi şedea în dosul gratiilor îmi va fi imposibil să acţionez pentru a dovedi nevinovăţia mea.

— N-ai decât să angajezi un avocat bun. De altfel ştii bine că nu suntem nişte monştri. Voi lua notă de declaraţiile d-tale şi le voi cerceta cu cea mai mare atenţie.

— Regret, domnule locotenent, dar nu suntem de acord. Trebuie să-mi acord câteva zile de concediu pentru a clarifica problema. Nu simt nicio plăcere să port o etichetă de ucigaş. Şi o astfel de catastrofă o pot împiedica numai prin descoperirea adevăratului vinovat.

— Te avertizez, Monty. Încearcă să-ţi aminteşti la ce primejdii te expui dacă te sustragi prin fugă unui mandat de arestare.

— La revedere, domnule locotenent.

Am pus receptorul în furcă, am aruncat pe masă cheile locuinţei mele şi am spus Cordeliei:

— Ia un taxi şi du-te la apartamentul meu. Împachetează aparatul de ras, peria de dinţi şi câteva rufe într-o valiză. Eventual şi un costum. Transportă aceste obiecte la tine acasă. Îţi voi telefona mai târziu pentru a stabili o întâlnire.

— Într-adevăr intenţionezi să dispari?

Am socotit inutil să răspund şi am intrat în biroul meu. Împinsei un dulap în spatele căruia se afla o casă de bani

instalată într-o cavitate a peretelui şi din care scosei o sumă de zece mii de dolari, precum şi două cecuri completate. Am pus totul într-o servietă neagră, am părăsit biroul şi câteva minute mai târziu mă îndreptam la volanul maşinii mele.

O privire în retrovizor mă asigură că nu sunt urmărit.

*

La orele douăzeci şi unu şi zece minute sunam la uşa locuinţei doamnei Lesterwright.

Valetul îmi deschise uşa. I-am spus că stăpâna lui mă aşteaptă şi am făcut un pas înainte. Dar m-am izbit de pieptul servitorului care nu se dăduse la o parte pentru a-mi lăsa intrarea liberă. L-am admonestat:

— Ai paralizat în mod subit?

— Regret, domnule, dar este o neînţelegere. Doamna Lesterwright şi-a schimbat părerea şi regretă de a nu vă putea primi. Dânsa este sigură că veţi da dovadă de înţelegere pentru starea de spirit provocată de tragicele evenimente.

— Şi încă cum înţeleg! Văduva îndurerată zdrobită de mâhnire. O asemenea nenorocire poate frânge şi cele mai puternice creaturi. Şi desigur că are nevoie să fie consolată de o mână expertă. Spune-i aceasta. Eu aştept aici.

Cu o vădită neplăcere mă lăsă să intru. M-am aşezat în vestibul şi am aşteptat. Minutele se scurgeau şi începui să devin neliniştit. M-am ridicat şi am bătut în uşa care ducea spre salon. Deoarece nimeni nu răspunse, intrai înăuntru. Uşile ce dădeau spre terasă erau deschise. Am străbătut încăperea şi am privit terasa acoperită cu baldachin. Pe masă se afla o sticlă cu suc de portocale şi un pahar pe jumătate gol. Într-o scrumieră de cristal agoniza o ţigară. Dar nici urmă de fiinţă vie.

M-am reîntors în vestibul. După două minute apăru şi valetul care mă anunţă:

— Doamna Lesterwright regretă foarte mult, dar ea este deja în pat, cu o migrenă teribilă.

— Nu i-a priit ţigara?

Servitorul deschise ochii mari, neînţelegând tâlcul vorbelor mele.

M-am decis să plec, dar să revin peste o jumătate de oră. Am

părăsit casa.

O surpriză dezagreabilă mă aştepta. Stingrayul meu dispăruse. Şi odată cu el şi cei zece mii de dolari ascunşi sub bancheta din faţă.

*

Valetul se apropie şi exclamă:

— Maşina dvs! A dispărut, nu-i aşa?

— Spiritul de observaţie de care dai dovadă este fenomenal. Mă gândesc în mod serios dacă nu este cazul să-ţi ofer tovărăşie în biroul meu de detectivi.

Servitorul păru că nu sesizează ironia şi continuă:

— Probabil că a fost furată. Asemenea fapte se întâmplă destul de des în regiunea noastră. Mulţi conducători de vehicule au obiceiul de a nu scoate cheile din contact şi astfel uşurează activitatea hoţilor.

Însoţit de el am făcut înconjurul casei. Desigur fără niciun folos. Valetul vorbi din nou:

— Voi înştiinţa poliţia.

— Nu! Nu este nevoie.

El mă privi perplex.

— Comunicarea furtului vă este necesara şi pentru formalităţile în vederea pretenţiilor de despăgubiri faţă de societatea de asigurare.

— Încă în seara aceasta voi reintra în posesia automobilului.

— Cum doriţi. Văd că sunteţi sigur de restituirea maşinii.

— Foarte sigur.

Dar în realitate nu eram deloc sigur. Numai că începusem să formulez o anumită teorie. O teorie cam trasă de păr, dar care se încadra în mersul evenimentelor.

Dacă într-adevăr Lorraine colabora cu gangsterii atunci trebuia să fie informată de impasul în care mă aflam, căci ei făcuseră totul pentru ca să devin suspect în ochii poliţiei. Ultima lor lovitură fusese falsificarea fişei de client al firmei Abekin and Montzing, de unde provenea puşca.

Poate chiar că ştia sau bănuia că s-a emis un mandat de arestare împotriva mea. Şi furaseră maşina pentru a mă sili să telefonez poliţiei. O bună ocazie pentru a fi prins.

Cel mai deprimant era faptul că rămăsesem fără bani. Mai mult ca sigur că hoţul nu ştia că șade pe o mică avere.

— Unde se află dormitorul doamnei Lesterwright?

— Nemaipomenit! Doar nu vă gândiţi să…

El se întrerupse pentru că nu mai avea cui vorbi. Eu îl lăsasem în voia domnului şi urcam grăbit treptele. Apoi începui să deschid una după alta numeroasele uşi până ce am nimerit-o pe cea bună.

Dormitorul era decorat cu un lux extrem. Totul lăcuit în alb şi tapisat cu mătase verde.

M-am oprit în prag zărind căpşorul cu păr roşcat pe perna albă ca zăpada. Lorraine trăsese plapuma până la bărbie. Nu ştiam dacă dormea sau nu.

Valetul gâfâia acum în spatele meu.

— Ieşiţi imediat de aici. Părăsiţi camera sau chem poliţia.

În acest moment începui să fiu preocupat de un alt gând. Violenţa cu care deschisesem uşa şi strigătele valetului ar fi trebuit s-o trezească pe Lorraine, presupunând că până atunci dormise. Or, femeia nu mişca şi nu reacţiona. Complet inexplicabil.

L-am respins pe valet care se agăţase de braţul meu şi mă apropiai de pat, convins că se încearcă tragerea mea pe sfoară. În pat se odihnea desigur o păpuşă cu părul roşu. Pentru orice eventualitate însă am spus: vă rog foarte mult să mă scuzaţi şi numai după aceea am înlăturat plapuma.

Am înăbuşit un strigăt de spaimă şi de surpriză constatând că din nou îmi jucase o festă presupusul meu instinct de criminalist.

Într-adevăr, în faţa mea nu se afla o păpuşă, ci o fată foarte vie. Este drept că nu era Lorraine Lesterwright.

Tânăra femeie care se încovriga în pat şi-mi arunca priviri încărcate cu ură era cunoştinţa mea din garajul subteran. Cu o mişcare furioasă îşi smulse de pe cap peruca roşie strigând:

— Impertinenţa d-tale nu cunoaşte nicio graniţă.

Fata sări din pat şi-şi strecură picioarele în sandalele care zăceau pe podea lângă pat. Valetul se retrase tăcut şi deprimat.

M-am adresat fetei care începuse să-şi pieptene părul

argintiu:

— Unde este Lorraine Lesterwright?

— Ce te priveşte pe d-ta?

— Uşurel, scumpa mea. Mie-mi este clar că Howard Lesterwright a fost asasinat. Ştiu că d-ta aparţii unei bande de gangsteri…

— Economiseşte-ţi saliva. Combinaţiile nebuneşti nu te avansează. Poliţia te caută şi nu pentru a te decora. Nu lipseşte mult pentru ca să te pomeneşti instalat pe scaunul electric. Ţii cu orice preţ să ajungi acolo? Nu mă întrerupe. Ştiu ce vrei să spui. Că vei fi în măsură să povesteşti poliţiei o sumedenie de lucruri. De pildă cele trăite în garajul subteran. Ghinionul d-tale este însă că n-ai niciun martor care să-ţi confirme afirmaţiile. În fond îţi dai seama că te afli într-o situaţie fără speranţă. Te rog, lângă d-ta se află telefonul. Ce-ar fi să chemi poliţia? Pun pariu că respectivii vor sări în sus de bucurie când vor afla unde te găseşti în acest moment.

— Aş dori să-mi explici pentru care motiv ţineţi atât de mult să mă trimiteţi pe lumea cealaltă. Nu reuşesc să înţeleg aceasta.

— La început te credeam că eşti adversarul nostru şi că reprezinţi pentru noi un pericol mortal. Acum într-adevăr ştim că ne-am înşelat, dar în mod prosteşte ţi-am deşteptat curiozitatea şi împotriva acesteia trebuie să ne protejăm.

— Aceasta este o explicaţie, dar ea nu mă satisface. Cine eşti d-ta?

— O prietenă a lui Lorraine. Îţi este de ajuns să ştii aceasta?

— Nu. Cine l-a ucis pe Lesterwright?

— Nimeni. El a fost cu adevărat victima unui accident de circulaţie.

— Te aştepţi să dau crezare acestei afirmaţii?

— Îmi este relativ indiferent ceea ce crezi ori nu crezi. Nu eu mă aflu în boţ, ci d-ta.

Partea proastă era că avea dreptate. Contra mea exista un mandat de arestare. Eram suspectat de crimă. Indiciile respective fuseseră pregătite cu minuţiozitate. Şi eu nu dispuneam de niciun martor care să confirme că fetiţa aceasta era membra unei bande de gangsteri sau de spioni.

Tot ce aş putea spune va fi considerat de Collins ca o dubioasă încercare de a mă disculpa şi nu va avea greutate în ochii lui.

Şedeam între două scaune. Sau mai bine zis: între două focuri. Şi poliţiştii şi gangsteri îmi voiau pielea.

— Unde este maşina mea?

— Îmi promiţi că dispari din New York împreună cu ea?

— Promit.

Ea mă privi atent ca şi cum ar fi vrut să-mi ghicească gândurile. Rezultatul examenului părea să fie favorabil, căci imediat îmi indică o adresă din apropiere.

M-am îndreptat într-acolo şi zece minute mai târziu mă aflam în faţa automobilului meu. După ce mă asigurai că nimeni nu se atinsese de banii mei am pornit spre oraş.

În drum mă apucă o foame de lup. Am stopat în faţa unui restaurant, am comandat un steak şi am intrat în cabina telefonică, unde am format numărul Cordeliei. Aceasta răspunse numaidecât.

— Sunt supravegheată. Când m-am dus acasă pentru a transporta valiza, am fost urmărită de un om circulând într-un Chevrollet albastru. Avea aspectul unui poliţist. În acest moment maşina este parcată în faţa casei.

— Am luat notă. Voi cumpăra lucrurile de care am nevoie. Şi acum ascultă-mă, drăguţo. Angajează un detectiv particular pentru a supraveghea locuinţa Lorrainei Lesterwright. Doresc să ştiu ceea ce face de-a lungul zilei şi cu cine vine în contact. Am nevoie în primul rând de adresa prietenei ei cu părul argintiu. Şi valetul mă interesează. În rezumat, vreau un raport precis despre tot ceea ce este în legătură cu această casă.

— De ce nu te ocupi tu de această supraveghere?

— Pentru că sunt obligat să dispar din acest oraş minunat.

— Şi unde şi cum te pot anunţa de cele ce voi afla?

— Voi chema eu din când în când la telefon.

— Când te înapoiezi?

— În momentul în care voi avea dovada că locotenentul Collins este un dobitoc desăvârşit.

Am întrerupt legătura, am înghiţit în grabă mâncarea, am

plătit şi mi-am continuat drumul.

Ce s-a întâmplat cu Lorraine? Pentru ce plecase? Şi încotro?

Lista întrebărilor era lungă, dar răspunsuri, zero.

Era timpul să examinez mai de aproape ce mistere se ascund în Mittie.

*

Am călătorit toată noaptea şi cea mai mare parte a zilei următoare. Spre seară am poposit într-un motel agreabil şi am dormit neîntrerupt până la o oră târzie a dimineţii. În după-amiaza zilei de 12 iulie ajunsei în sfârşit la Oberlin, o mică şi neînsemnată localitate aflată nu departe de Mittie.

Eram completamente epuizat. Un voiaj efectuat în iulie prin meleagurile toride din Arkansas şi Louisiana reprezenta o adevărată pedeapsă corporală.

Proprietara motelului „Restquiet” din Oberlin era o femeie slabă şi înzestrată cu o fizionomie acră. Făcea impresia că duşmăneşte lumea întreagă şi în special pe cei ce doresc să fie clienţii ei.

M-am înscris în registrul clienţilor. Desigur sub un nume de împrumut. Femeia ceru să-i arăt un act de identitate. I-am răspuns;

— Mi-am lăsat servieta în maşină. Imediat vă voi aduce hârtiile, dar mai înainte am nevoie de o baie. De ore întregi nu visez decât aceasta.

În acest moment observai pe pereţi câteva lozinci frumos încadrate în rame bronzate şi din care am înţeles că femeia aparţinea unei secte cunoscute prin fanatismul ei. Am deschis ochii mari, am privit-o extatic pe proprietară şi am întrebat-o dacă într-adevăr este o adeptă a acestei minunate secte. Ea confirmă. M-am repezit şi i-am strâns mâinile cu entuziasmul regăsirii unei surori căutate de ani de zile şi pe care în mod neaşteptat cerul ţi-o trimite în cale.

Probabil că aveam talente nebănuite de artist, deoarece femeia se lăsă prinsă în cursă. Nu eram mândru de mine, deoarece nu era frumos să-mi bat joc de credinţa cuiva, chiar dacă era vorba de idei zurlii.

Am discutat câtva timp cu femeia devenit subit prietenoasă

şi care desigur că nu se mai gândi să ceară piese de identitate unui tovarăş de idei şi sentimente.

Motelul era un complex clădit în formă de potcoavă şi cuprindea vreo douăzeci de unităţi construite din lemn şi înconjurate de pomi şi tufişuri. Spaţiul din mijloc servea de parcaj. Partea neclădită era mărginită de şosea şi la intrare se afla căsuţa ce servea de birou.

Dat fiind că erau vizibile numai trei vehicule am înţeles că nu era abundenţă de clienţi. De aceea nu mă surprinse întrebarea proprietarei:

— Intenţionaţi să rămâneţi un timp mai îndelungat?

— Cel puţin două-trei zile. Am de aranjat unele afaceri în regiune.

— Sunteţi voiajor de comerţ?

— Nu! Sunt avocat şi reprezint aici interesele unui client.

— Aşa? exclamă femeia vădit impresionată de calitatea mea.

După ce am luat o baie bună, am simţit nevoia de a trage o duşcă. M-am urcat deci în maşină şi m-am îndreptat spre centrul localităţii, unde am cumpărat o sticlă de whisky, câteva rufe şi un costum de vară. Un aparat de ras cumpărasem în drum. De asemenea mi-am procurat câteva ziare.

După aceea m-am ospătat într-un restaurant şi pe la orele douăzeci şi unu reluai drumul spre motel. Între timp începu să plouă din abundenţă. De aceea decisei să amân pe a doua zi vizita la Mittie. De altfel după ce înmagazinasem în mine o enormă cantitate de oboseală era binevenită o noapte întreagă petrecută în pat.

Pentru a putea avea un pahar şi câteva cuburi de gheaţă am comandat prin telefonul interior un suc de fructe. Proprietara îmi aduse cele cerute şi încercă să înnoade o nouă conversaţie. Dar nu m-am lăsat antrenat, nu atât din cauza oboselii, dar pentru că nu mă simţeam în stare de a continua să-mi bat joc de ea.

După ce am golit primul pahar cu whisky m-am simţit alt om. M-am dezbrăcat şi am intrat în pat. Ferestrele erau prevăzute cu reţele care să împiedice intrarea ţânţarilor. Din păcate această măsură de precauţie avea drept efect că nici

aerul proaspăt aproape că nu putea pătrunde. Astfel aveam impresia de a mă afla într-o sală de baie de aburi, deşi ploaia nu încetase şi afară trebuia să fie destul de răcoare.

Am început să răsfoiesc ziarele. Ele nu conţineau nicio ştire cu privire la un oarecare Monty Berger, urmărit sub bănuiala de crimă. Ceea ce mă linişti. Numai în mod temporar. Presupuneam că în ediţiile următoare va apare fotografia mea însoţită de multe detalii.

După al treilea whisky am adormit. Lumina rămase aprinsă.

Un zgomot de voci mă trezi. Am privit ceasul; era aproape miezul nopţii. M-am săltat în pat. Ploaia continua să izbească pe acoperiş, puternic şi monoton. Am ciulit urechile. În afară de zgomotul ploii nu se auzea nimic. Probabil că visasem. M-am întins din nou, închizând ochii, pentru a-mi relua somnul. Dar n-am reuşit.

Gândurile mele zburau spre Mittie, spre Cordelia şi chiar spre cei doi morţi: Brandon şi Lesterwright. Desigur n-o uitasem nici pe Lorraine şi nici pe fata cu părul argintiu. Mă gândeam de asemenea că sunt suspectat de crimă şi ce şanse aveam să găsesc ieşire din acest sinistru labirint, pentru a redeveni un om liber şi respectat.

Deodată auzii un râs de femeie răsunând câteva clipe clar şi puternic ca apoi să fie înghiţit de zgomotul ploii.

Probabil că un apartament vecin era ocupat de o pereche de îndrăgostiţi. Râsul nu păruse complet natural. Femeia era sau ameţită de băutură sau excesiv de veselă.

Am făcut apel la obişnuita mea doctorie. Nivelul în sticla cu whisky scădea simţitor. Ca de obicei, lichidul mă învioră. Dar căldura devenise insuportabilă. M-am sculat şi am îmbrăcat pantalonii, cu gândul de a ieşi şi a respira puţin aer proaspăt.

M-am aşezat pe un scaun aflat pe veranda acoperită şi mi-am umplut plămânii. Noaptea era cu adevărat răcoroasă. Pe parcajul luminat de o lampă suspendată se aflau acum cinci vehicule.

În casa proprietarei motelului era întuneric, dar deasupra uşii veghea o lampă mică.

Luasem cu mine paharul din care sorbeam din când în când

pentru a mă menţine în bună dispoziţie.

Trecu o jumătate de oră. O maşină cu farurile strălucitoare îşi făcu apariţia şi stopă lângă celelalte vehicule. Doi oameni coborâră: un om de statură înaltă şi o femeie care-şi trăsese peste cap mantoul de nylon.

Ambii se îndreptară vorbind şi râzând spre apartamentul numărul nouă. Bărbatul purta un sac de provizii, din care ieşeau afară o sticlă de whisky şi un carton cu ţigări.

După ce ei intrară, rămăsei din nou singur cu ploaia şi cu gândurile mele negre.

Începea să-mi fie din nou somn, dar nu aveam chef să intru în încăperea în care domnea o căldură de etuvă. Înainte de a mă decide ce să fac apăru din nou fata din apartamentul nouă. De data aceasta singură. Ea trecu pe lângă mine fără să mă vadă, deoarece mă aflam în umbră şi se îndreptă spre biroul motelului. Văzui cum urcă cele câteva trepte şi sună. Lumina se aprinse şi uşa fu deschisă.

Acum ambele femei se aflau în plină lumină. Am sărit în sus şi paharul îmi căzu din mână şi se sparse, dar zgomotul ploii acoperea totul.

Femeia care vorbea cu proprietara nu era nimeni altcineva decât Lorraine Lesterwright.

*

Nu ştiu câte moteluri există în Statele Unite. Poate zece mii. Şi tocmai aici trebuia să ne găsim amândoi.

O întâmplare fantastică, o coincidenţă extraordinară?

Bineînţeles că nu. Mittie se afla numai la câţiva kilometri de aici. Şi ambii aveam aceeaşi ţintă.

Cine era bărbatul care o însoţea?

Observai cum dispare proprietara motelului şi cum revine peste câteva clipe, predând clientei două pahare şi un vas conţinând cuburi de gheaţă.

Lorraine mulţumi şi porni în fugă spre apartamentul ei. În birou se stinse din nou lumina.

Uitai de somn. Poate că mă aflam în pragul misterului, care încă în urmă cu o jumătate de oră mi se păru de nepătruns.

Regretam că nu m-am gândit să-mi cumpăr un impermeabil,

fără de care nu eram liber pe mişcările mele, ploaia continuând să cadă cu găleata.

În primul rând îmi propuneam să examinez şi maşina care aparţinea bărbatului. Lorraine, milionăreasa, desigur că-şi putea permite un vehicul mai costisitor decât un Pontiac 65.

După vreo zece minute ploaia încetini în oarecare măsură şi profitai de ocazie spre a mă repezi în direcţia Pontiacului, care purta un număr de înmatriculare din Washington. Maşina nu era încuiată; m-am urcat în partea din spate. Pe banchetă se aflau câteva numere vechi din „Saturday Evening Post" şi un mic geamantan de piele. Încercai să-l deschid, dar constatai că era încuiat. L-am ridicat; nu era greu. Scuturându-l, se auzi un zgomot puternic şi sec. Dacă nu mă înşelam, atunci geamantanul conţinea un revolver sau un pistol.

Am continuat cercetările, dar nu am putut găsi nimic care să indice numele şi profesiunea proprietarului.

Coborâi şi mă îndreptai spre apartamentul numărul nouă, în interiorul căruia lumina ora aprinsă. Ploaia se înteţise din nou. Eram deci aproape sigur că nu mă vor auzi apropiindu-mă.

Mi-am lipit urechea de peretele de lemn, dar tocmai în acest moment nu vorbea nici femeia şi nici bărbatul. Ci revolverul.

În total am auzit trei împuşcături, apoi zgomotul înăbuşit al unui corp ce se prăbuşeşte pe podea.

Ploaia continua să cadă în ritm egal şi monoton…

*

Respiraţia mi se acceleră şi gândurile mi se încâlciră. A mai auzit şi altcineva în afara de mine zgomotul împuşcăturilor?

Fiecare apartament era o insulă, pe fiecare acoperiş duduia ploaia.

Nu resimţeam un sentiment de teamă, dai eram complet dezorientat. Nu ştiam ce am de făcut.

Desigur aş fi putut tăia calea ucigaşului sau al ucigaşei. Dar nu eram înarmat şi persoana respectivă m-ar fi gratificat pe mine cu restul gloanţelor.

Fără îndoială că era mai înţelept să observ ceea ce va face acum ucigaşul sau ucigaşa.

Îmi reveni în minte Pontiacul. Persoana rămasă în viaţă va

încerca s-o ia la sănătoasa la volanul Pontiacului. M-am îndreptat deci din nou spre această maşină şi m-am aşezat pe bancheta din spate.

Eram ud leoarcă. Privirea o ţineam aţintită spre pavilionul numărul nouă. Deodată văzui stingându-se lumina. Muşchii mi se încordară.

Nu-mi era teamă să fiu descoperit. Un ucigaş în fugă nu va pierde timpul pentru a inspecta partea din spate a automobilului.

Dar într-adevăr fusese comisă o crimă? Şi exista un ucigaş?

Auzisem trei împuşcături. Şi apoi o izbitură pe podea.

Nimeni nu apăru. Dar trei minute mai târziu se aprinse lumina în pavilionul numărul unsprezece. Puţin după aceea văzui un om fugind în noapte, care apoi sună la uşa biroului.

Vedeam totul ca un spectator ce priveşte un spectacol desfăşurat pe o scenă. Dar din păcate ştiam prea bine că eu nu sunt numai un spectator. Aceste evenimente mă priveau şi pe mine.

Omul şi proprietăreasa se îndreptau grăbiţi spre pavilionul numărul nouă şi bătură cu pumnii în uşă. După aceea femeia descuie uşa şi intră. În interiorul apartamentului se făcu lumină şi imediat după aceea se auzi un ţipăt ascuţit. Fără îndoială scos de o femeie îngrozită. Înţelegeam că descoperise un cadavru.

Deci bărbatul din apartamentul unsprezece auzise împuşcăturile. El s-a îmbrăcat şi a fugit să anunţe proprietăreasa care l-a însoţit până la pavilionul numărul nouă pentru a vedea ce s-a întâmplat.

Ceea ce va urma era uşor de imaginat. Ei vor anunţa poliţia. Şeriful şi oamenii săi vor sosi în zece-douăzeci de minute şi vor cotrobăi în toate ungherele.

Mi-era clar că trebuie să dispar. Eram doar un individ care s-a sustras prin fugă unui mandat de arestare.

În plus mă înscrisesem aici sub un nume fals.

Dacă voi fi găsit aici se va constata că ghetele şi îmbrăcămintea sunt muiate de ploaie şi că deci nu mă aflasem în pat.

Toate aceste circumstanţe mă vor face încă şi mai suspect. Şi

rezultatul putea fi o condamnare la moarte.

În momentul următor însă îmi trecu prin minte gândul că fuga mea de aici este lipsită de sens. Poliţia va găsi amprentele mele digitale pe sticla de whisky. Proprietara motelului este în măsură să dea o descriere exactă a persoanei mele şi-şi va aduce desigur aminte că automobilul cu care am sosit este un Stingray înregistrat la New York. Indicii mult numeroase pentru a se putea stabili cu certitudine adevărata mea identitate.

Şi totuşi se impunea să dispar de aici. Şi tot atât de clar era că nu puteam să mă folosesc de maşina mea, care ar fi fost reperată în puţină vreme.

Am coborât. Proprietara se îndrepta în grabă spre birou, fără a privi în jurul ei. Fugind spre pavilionul meu, nu pierdeam din vedere apartamentul numărul nouă, în care se mai afla bărbatul din pavilionul unsprezece.

Nu aveam de pierdut nicio secundă. În viteză mi-am schimbat rufele cu altele uscate, dar imediat am regretat această risipă de timp preţios; în puţine minute vei fi din nou muiat până la piele.

Am băgat aparatul de ras în servieta cu bani şi am ieşit pe verandă. Bărbatul de la numărul 11 se apropia cu capul plecat şi apoi intră în birou, probabil pentru a aştepta acolo sosirea poliţiei.

Să profit de ocazie pentru a arunca o privire înăuntrul încăperii unde se petrecuse drama? Renunţai să dau urmare acestei tentaţii şi mă îndreptai în fugă spre parcaj.

Deşi ştiam că Stingrayul meu mă poate trăda, totuşi m-am gândit că-mi poate fi de folos pentru a parcurge primii zece-douăzeci de kilometri. După care îl pot ascunde între arbori sau în vreun şopron abandonat, continuând drumul prin alte mijloace. În definitiv aveam asupra mea zece mii de dolari.

Imediat după ce am pornit motorul apărură proprietara şi clientul ei, care gesticula cu ambele mâini. Deci acum vor fi siguri că eu sunt autorul crimei şi că o iau la fugă înainte de sosirea poliţiei.

În realitate şi în situaţia mea nu lipseau puncte luminoase.

Lorraine şi însoţitorul său desigur se înscriseseră împreună şi

cu nume false în registrul de clienţi. Şi dacă acum unul dintre ei zace mort în timp ce celălalt lipsea, în mod automat trebuia bănuit supravieţuitorul. Deci eu eram scos din cauză.

Ajuns pe autostradă am luat direcţia spre sud. Am străbătut Oberlin fără să încrucişez vreun vehicul, apoi ajunsei în autostrada 165, din care străbătui vreo trei kilometri în direcţia Oakdale.

Deodată maşina derapă şi toate eforturile mele de redresare eşuară din cauza vitezei excesive. Farurile luminară un arbore şi imediat se produse ciocnirea. Din fericire avusei încă timpul de a face mişcarea necesară pentru ca volanul să nu-mi intre în piept.

Motorul mai produse câteva zgomote muribunde, apoi amuţi. Deşi capul mi se izbise de geamul din faţă, nu eram serios atins. În definitiv m-am ales mai mult cu o emoţie decât cu lovituri.

Recăpătând în oarecare măsură sângele rece, am aruncat repede din maşină servieta cu bani, de teamă că benzina scursă putea lua foc şi incendia vehiculul. Ceea ce de altfel se şi întâmplă numai câteva secunde după ce am părăsit maşina, care se transformă într-o uriaşă torţă vizibilă desigur până la o distanţă de câţiva kilometri. Dacă între timp au început să mă caute, acum ştiau unde să mă găsească.

În spatele meu se auzi un zgomot de frână. M-am întors şi am văzut un camion oprit la o distanţă de vreo douăzeci de metri. Şoferul se apropie de mine şi mă întrebă:

— Sunteţi rănit?

— Numai câteva contuziuni fără gravitate.

— Mă tem că aici nu mai este nimic de făcut. Focul a mistuit aproape totul.

— Aceasta este şi părerea mea şi nu are rost să stau în ploaie pentru a privi spectacolul. Eşti dispus să mă iei cu d-ta?

— Desigur. Hai s-o pornim.

Ne-am suit amândoi în cabina şoferului şi puţin după aceea se auzi glasul motorului.

— Unde mergem? am întrebat cu o voce voit indiferentă.

— Spre Mittie.

*

După câteva clipe şoferul îşi dădu seama că răspunsul său păcătuia faţă de codul bunelor maniere şi adaugă:

— Bineînţeles, dacă doriţi, vă pot conduce până la Oberlin sau la un motel care se află între Oberlin şi Mittie.

— Nu, mulţumesc. În orice caz intenţia mea este să merg acolo. Desigur, nu astăzi.

— De fapt ar trebui să anunţaţi poliţia…

— Voi face toate formalităţile necesare.

În mod întâmplător îmi dusesem mâna la frunte. Am simţit un lichid lipicios. Mi-am privit degetele; era sânge.

— Totuşi am o rană.

Şoferul râse.

— Domnul meu, mângâie-te cu ideea de ce s-ar fi ales de d-ta dacă n-ai fi părăsit la timp maşina. În spatele d-tale se află o cutie cu materiale de prim-ajutor. Se află acolo cele necesare pentru a face un pansament provizoriu.

În timp ce mă bandajam l-am întrebat:

— D-ta locuieşti în Mittie?

— De un an.

— Ce fel de localitate este aceasta?

— Un cătun ca multe altele. Poate încă şi mai trist şi mai plictisitor decât celelalte.

— În acest caz de ce nu-l părăseşti?

— Am găsit acolo de lucru şi am făcut cunoştinţa unei fete. Dar nu am intenţia de a-mi sfârşi zilele acolo.

— Îmi închipui. Odinioară am cunoscut şi eu o fată pe aceste meleaguri. O oarecare Lorraine. Există în Mittie o fată cu acest nume?

La auzul acestui nume şoferul tresări. El repetă în mod inutil şi numai pentru a câştiga timp:

— Lorraine?

Apoi, din nou:

— Lorraine? Şi mai cum? Care este numele ei de familie?

Cu aceste întrebări îmi deveni şi mai suspect. Într-o localitate atât de minusculă nu pot exista mai multe fete purtând acelaşi nume. Totuşi am răspuns liniştit:

— Cred că Lesterwright sau ceva asemănător.

— În Mittie nu există nicio familie care se numeşte astfel.
— Dacă memoria nu mă înşală, ea nu locuia în Mittie ci se afla în vizită.
— Când s-a întâmplat aceasta?
— N-are nicio importanţă. Ar fi fost posibil s-o fi cunoscut sau s-o fi întâlnit. Căci avea o înfăţişare excepţional de agreabilă, atrăgătoare şi frumoasă. O adevărată zână roşcată.
— Roşcatele nu sunt slăbiciunea mea. Mie-mi plac blondele.
— Se nimereşte bine. Lorraine avea o prietenă blondă. Un blond argintiu.
— Într-adevăr? în Mittie nu există nici măcar un singur asemenea exemplar. Dar care este numele d-tale, domnule? Eu mă numesc Franck. Franck Wells.
— Te rog să mă scuzi că am întârziat să mă prezint: Monty Mountain.
— Încântat.
După aceea păstrarăm câtva timp tăcere. Străbătusem Oberlin şi acum ne apropiam de motel. De departe se observau semne de agitaţie. Lângă bordura străzii erau parcate câteva vehicule, ale căror lumini roşii arătau că aparţin poliţiei.
Wells fu surprins:
— Ce se întâmplă aici?
În stomacul meu se formau noduri. Un poliţist oprise camionul nostru. Wells scoase capul afară şi strigă:
— Allo, sergent – ce se petrece aici?
— Ah, d-ta eşti Franck? Poţi continua să circuli. Noutăţile le vei citi mâine în ziar.
— O crimă?
— Da, a fost omorât cineva. Şi acum dă-i drumul. Eu trebuie să veghez ca urmele eventuale să nu fie şterse de curioşi.
Franck se execută. După toate aparenţele cred ca poliţistul nici nu mă observase. Wells exclamă perplex:
— Crimă! În această regiune! Îţi poţi închipui un asemenea lucru?
— Sunt oare pe aici atât de rare actele de violenţă?
— Nu sunt rare, ci în mod practic inexistente. După câte ştiu, sunt mai mult de zece ani de când a fost comisă ultima crimă. O

femeie a fost împuşcată de soţul ei. O dramă a geloziei. Oamenii încă mai pălăvrăgesc despre aceasta în lipsa unui subiect mai proaspăt.

El frână în mod brusc şi stopă camionul lângă bordura şoselei. Cuprins de nelinişte l-am întrebat de ce a oprit.

Şoferul mă privea în mod fix şi bănuitor. În cele din urmă mi se adresă:

— Unde ai de gând să înnoptezi în Mittie? Acolo nu există niciun hotel. Ai rude în localitate?

— Nu.

— Atunci trebuie să facem cale întoarsă până la motel, care reprezintă unica posibilitate de a găsi un adăpost pentru noapte.

— Cum îţi trece prin cap aşa ceva? N-am niciun chef să dorm într-un loc unde a fost comisă o crimă. De altfel este posibil că nici nu vor accepta clienţi în aceste condiţiuni. Doar ai auzit că poliţia este ocupată acolo cu căutarea de urme şi amprente.

— În acest caz vom trebui să mergem până în centrul din Oberlin, unde se găsesc două-trei hoteluri.

— Aceasta reprezintă un deranj prea mare. Nu-mi poţi găsi un loc de dormit în Mittie? Voi plăti cu largheţă.

— Ai putea dormi la o verişoară de a mea, Ella.

— Este tânără? Locuieşte singură? N-aş voii să risc de a compromite bunul ei renume. Ştii cum circulă bârfelile într-o localitate mică.

— Nu este cazul să-ţi faci griji. Ella locuieşte la trei kilometri de sat. Şi nu prea calcă pe acolo vizitatori. Ea va fi bucuroasă să câştige câţiva dolari pentru găzduire şi micul dejun.

— Okay. În drum spre verişoara Ella!

— Voi rămâne şi eu acolo. În casa ei sunt destule camere. Astfel suntem siguri că nu vor fi bârfeli.

— Minunat.

După ce continuarăm câţiva kilometri pe sosea, cotirăm pe un drum de ţară, îngust. În dreapta şi în stingă se aflau păşuni. Apoi ajunserăm la o pădure. De aici drumul se lărgea puţin. Ploaia încetase.

În sfârşit farurile căzură pe o casă. Wells mă rugă:

— Aşteaptă-mă aici câteva clipe.

El coborî şi dispăru. Puţin după aceea se aprinseră lumini în casă. Wells se întoarse şi mă conduse până în casă. Urcarăm la etaj. Wells deschise o uşă.

— Am ajuns. Aceasta este una din camerele pentru musafiri. Toaleta este în fundul coridorului. Acolo trebuie să te speli. Este o casă veche şi la etaj numai în sala de baie este apă curgătoare. Am anunţat-o pe Ella, dar am rugat-o să nu coboare din pat. Ne vedem mâine dimineaţă la micul dejun. Noapte bună.

Mă dezbrăcai şi căzui pe pat, mort de somn şi de oboseală. Câteva secunde mai târziu dormeam.

M-am trezit a doua zi de dimineaţă. Dormisem excelent. Mă simţeam bine dispus. Dar când am început să mă gândesc la cele ce mă aşteaptă starea mea de spirit deveni mai puţin roză.

Poliţia mă căuta. Probabil că şi şeriful din Mittie era pe urmele mele.

M-am sculat şi mi-am plimbat maşina de ras electrică pe obraji. Până la mine pătrundea un miros agreabil de cafea proaspătă. Îmi dădui seama că mi-e foame şi m-am grăbit să cobor.

Ajungând în vestibul văzui că uşa ce da în bucătărie era întredeschisă. M-am apropiat şi am bătut cu degetul încovoiat. Niciun răspuns. Am deschis uşa şi am intrat, ştiind că în asemenea case de fermieri bucătăria serveşte şi de sufragerie.

Nu mă înşelasem. Masa era pregătită. Se vedea că două persoane terminaseră de mâncat. Probabil Wells şi verişoara Ella.

Eram surprins de faptul că o femeie singură locuieşte într-o casă atât de izolată.

Mă apropiai de fereastră pentru a vedea dacă Wells plecase sau dacă se mai află aici camionul lui. Acesta se afla în faţa casei.

Auzii paşi în spatele meu şi voce feminină:

— Bună dimineaţa, domnule.

Un fior rece mi se plimbă de-a lungul şirei spinării.

M-am întors, căznindu-mă să am un aer normal. Dar nu cred

că am reuşit.

În pragul bucătăriei stătea Lorraine Lesterwright.

Ea îmi surâdea.

Surâsul misterios al Sfinxului. Şi puţin ironic. Chiar provocător.

Eu stăteam ca paralizat. Deci, mai trăia. Ceea ce însemna că ea ucisese un bărbat. Bărbatul cu care sosise la motel.

Probabil că tot ea îşi ucisese soţul. Dar faptul acesta nu era actualmente la ordinea zilei.

Lorraine se apropie de maşina de gătit şi puse pe ea ibricul cu cafea. Mişcările ei erau armonioase şi graţioase. Niciodată nu văzusem o ucigaşă posedând o mai mare stăpânire de sine.

Ea mă întrebă:

— Nu vrei să iei loc, domnule Berger?

Am dat urmare invitaţiei, cu atât mai mult că genunchii mei aveau nevoie de sprijin.

Se realiza deci întâlnirea pe care o fixasem cu ea, deşi cu enormă întârziere în alt loc şi în alte condiţii şi împrejurări decât cele prevăzute.

Lorraine se aşeză în faţa mea şi-mi spuse pe un ton aproape de scuză:

— Trebuie să aştept până va fierbe apa.

Ea purta o rochie de croială modernă, dar de duzină şi nu putea costa mai mult de trei sau cel mult patru dolari. Curioasă îmbrăcăminte pentru o femeie dispunând de o garderobă în valoare de mii de dolari.

Dar curioase erau toate evenimentele pe care le-am trăit în ultimele zile. Ca şi întâlnirea cu Lorraine în această fermă izolată.

Era greu de crezut că toate aceste ciudate întâmplări nu erau decât coincidenţe. Dar nu-mi puteam închipui a cui este mâna care dirijează aceste fapte şi în ce scop o face.

Am întrebat-o pe Lorraine:

— Unde este Franck?

— A plecat la Mittie cu maşina mea.

— Deci suntem singuri aici?

— Ai teamă de mine?

— Posibil. Vreau să spun că n-am niciun chef să mi se întâmple ceea ce i s-a întâmplat bărbatului din motel.

Lorraine încreţi fruntea. Ea nu-şi dădu osteneala să-şi ascundă stupefacţia şi exclamă:

— Ai fost acolo!

— Exact. Sub un nume fals. Şi am şters-o înainte de sosirea poliţiei. Dar m-am grăbit atât de tare, încât m-am izbit de un pom.

— Ştiu. Franck mi-a povestit această peripeţie.

— Oare trecea numai din întâmplare prin acele locuri?

— Franck voiajează foarte des în timpul nopţii. Nu este deci surprinzător că v-aţi întâlnit. Dar ai comis o greşeală punându-i întrebări în legătură cu Mittie. Astfel te-ai trădat. Mai ales când te-ai interesat de mine.

— Aici te numeşti Ella? Nu-i aşa?

— Desigur. Dar bineînţeles Franck ştie că în New York mă numesc Lorraine.

— Simt că voi înnebuni dacă nu voi căpăta imediat o explicaţie despre toate aceste evenimente sucite.

— Eu am crescut în această fermă. Aici au trăit părinţii mei. Ella este al doilea pronume al meu.

— Şi Franck este într-adevăr rudă cu d-ta?

— Oh, nu.

— Acum înţeleg de ce cu prilejul vizitei mele la Mittie nu am putut găsi pe nimeni care să fi auzit numele Lorraine. Ar fi trebuit să întreb de Ella.

Lorraine surâse.

— Aceasta este o eroare, Monty.

— Cine a fost omul din motel?

— Un anume Harry Boit. Un băiat cu înfăţişare agreabilă în vârstă de 31 de ani. Foarte cultivat.

— Pentru ce l-ai ucis?

Lorraine păru că se amuză.

— Cine pretinde că eu l-am ucis?

— Îţi reamintesc că am fost acolo când s-a întâmplat.

— Ai fost martor ocular?

— Am fost martor auditiv. N-am văzut, dar am auzit.

Lorraine replică pe un ton compătimitor.

— Se vede că n-ai ascultat azi dimineaţă ştirile de la radio. Este drept că însoţitoarea lui Harry Boit este căutată, dar înainte de toate poliţia urmăreşte un oarecare Monty Berger.

— D-ta ştii în mod precis că eu nu sunt un ucigaş. Ieri l-am văzut pe Boit pentru prima oară în viaţa mea şi încă numai în treacăt. Deci, ce motiv aş fi putut avea pentru a omorî un om care-mi era complet necunoscut?

— Motivul? Frica! Boit te-a văzut şi a recunoscut în d-ta omul căutat de poliţie. El ţi s-a adresat pentru a se convinge. D-ta ai înţeles că te ameninţă o primejdie din partea lui Harry Boit şi de aceea l-ai suprimat.

— Absurd! Şi ce explicaţie găseşte poliţia dispariţiei d-tale?

— Proprietara motelului îşi va aminti ca purtam o verighetă. Harry şi cu mine ne-am înscris în registrul clienţilor sub numele de doamna şi domnul Boit. Dar Harry era celibatar. Poliţia trebuie să presupună că am fugit din cauză că nu voiam să fiu implicată într-un scandal criminal. Fiind măritată, este natural că nu vreau să se ştie că am petrecut într-un motel cu un alt bărbat. Pentru faptul în sine nu voi fi considerată drept responsabilă. Ca să nu mai vorbim şi de alt lucru: poliţia habar nu are cine sunt. Am avut grijă să nu las amprente digitale.

— Este ceva ce nu înţeleg. Mi-ai spus că ai crescut în această regiune. Cum se explică deci că femeia nu te-a recunoscut?

— Pentru că ea este recent venită aici. În urmă cu un an a cumpărat afacerea şi de atunci este ocupată până peste cap cu administrarea ei. Numai de două ori pe săptămână se duce la Oberlin pentru cumpărături. Cu lumea din împrejurimi nu întreţine relaţii de prietenie. Pentru prima oară m-a văzut ieri şi pe deasupra eram ciufulită şi muiată de ploaie. Mă îndoiesc că va putea furniza o descriere precisă a persoanei mele.

— Foarte bine. Dar ce s-a întâmplat în realitate în motel?

— Mă tem că aceasta nu o vei auzi nici măcar la radio. Eu eram momeala care aveam însărcinarea să-l atrag pe Harry într-o cursă. El ne stânjenea şi de aceea era necesar să moară.

— De la cine ai primit această însărcinare?

— Eşti foarte curios.

— Această însuşire face parte din meseria mea. Am dreptul să fiu informat. În definitiv capul meu este în joc.

— În fond este păcat de d-ta, domnule Berger. Astăzi este ultima zi a vieţii d-tale.

— Îmi plac glumele macabre.

În timp ce rosteam ultimele cuvinte inima-mi devenise cât un purice. Simţeam că ea vorbeşte serios. Lorraine continuă amabila conversaţie:

— Te vom îngropa undeva pe aceste meleaguri. Nimeni nu-ţi va găsi corpul. Se va presupune că ai fugit cu banii în străinătate.

Am simţit o strângere de inimă. Wells şi Lorraine au pus mâna pe servieta cu dolarii mei? Lorraine confirmă bănuiala mea:

— Zece mii de dolari. Cu o asemenea sumă se poate ajunge departe. Desigur că vei fi căutat şi se vor elibera ordine de urmărire. Dar în cele din urmă vor renunţa, dosarul se va închide şi în istoria criminală vei rămâne ucigaşul prezumtiv al lui Harry Boit.

În acest moment se auzi zgomotul unui motor şi apoi scrâşnetul unei frâne.

Am întors capul şi am privit pe fereastră. În faţa casei staţiona un Dodge model vechi din care tocmai cobora Franck Wells. Mă gândeam că poate am pierdut şansa pe care o avusesem atât timp cât mă aflam singur cu Lorraine. În loc să acţionez risipisem vremea cu palavre. Trebuia să par liniştit şi să aştept o altă ocazie. Din toate punctele de vedere aveam interesul de a lungi conversaţia.

— Pentru că veni vorba de îngropare: ce se aude cu îngroparea soţului d-tale?

— A avut loc ieri. Desigur că am asistat în calitatea mea de văduvă îndurerată. Imediat după aceea am părăsit New York cu avionul.

— Şi cine era fata pe care am găsit-o în dormitorul d-tale?

— Catherine. Ţi-o place? Este o fiinţă atrăgătoare, nu-i aşa? Catherine dirijează sediul nostru din New York.

— Da, Catherine este de o frumuseţe vulcanică. Ca tot ceea

ce este în contact cu d-ta.

Ibricul cu apă începu să susure. Lorraine se ridică pentru a prepara cafeaua. Uşa se deschise. Franck Wells intră şi mi se adresă ironic:

— Bună dimineaţa, camarade. Cum te simţi?

— Mulţumesc, foarte bine.

— Între timp poliţia a găsit automobilul d-tale şi l-au transportat. Eşti căutat în toată regiunea.

Poate că vor veni şi aici să mă caute? El o privi pe Lorraine şi o întrebă:

— L-ai pus la curent cu situaţia?

— Numai în mod general.

Tânăra femeie vărsă apa în filtru. Wells se aşeză lângă masă şi-şi aprinse o ţigară înainte de a-mi spune:

— Am căpătat instrucţiuni precise, camarade. După ce terminăm micul dejun pornim la drum.

— Încotro?

— În infern.

*

Lorraine puse recipientul cu cafea pe masă spunând:

— Savurează în tihnă cafeaua. Ospăţul condamnaţilor la moarte constituie un privilegiu de care nu se bucură oricine.

Am luat cana cu cafea. Ea nu avea caimac.

Cu o mişcare fulgerătoare aruncai conţinutul clocotitor înspre Wells. Acesta ţipă şi sări în sus acoperindu-şi faţa cu mâinile.

Lorraine scoase un ţipăt de mânie şi de ură şi se repezi spre mine. Cu o mişcare a mâinii am împins-o la o parte.

Wells vru să mă atace, dar nu avu timpul. Dintr-o directă îl trimisei pe podea. M-am aplecat deasupra lui şi i-am prins legătura cu chei din buzunarul pantalonului. Lorraine fugi spre uşă. Din câţiva paşi o ajunsei din urmă şi-i spusei:

— Eroare. Nu eşti liberă să mergi unde vrei. Vei veni cu mine.

Am apucat-o de braţ trăgându-o după mine în curte. Ea se zbătea furios, dar zadarnic. Am împins-o în Dodge.

Între timp nu încetam de a privi în jurul meu. Desigur că

Wells era înarmat. În ciuda arsurilor şi a loviturii primite va încerca bine înţeles să se răzbune şi să mă reţină.

Lorraine arăta ca o furie şi zbiera:

— Ce ai de gând?

Am introdus cheia de contact la locul ei şi am apăsat pe starter, împiedicând în acelaşi timp pe Lorraine să sară din maşină.

Automobilul porni şi în acest moment se auzi o pocnitură.

Lorraine scoase un strigăt. În mijlocul geamului din faţă apăru o gaură de la care se întindeau crăpături în forma unei ţesături de păianjen. Am accelerat viteza şi maşina făcu un salt înainte. Lorraine îşi ţinea capul în mâini. Nu ştiam dacă este rănită.

În ritm nebunesc ne îndreptam spre ieşire, în retrovizor îl vedeam pe Wells aplecat pe fereastră şi ţinând un pistol în mână. Dar nu mai eram în câmpul tragerii.

Drumul vicinal era într-o stare mizerabilă. Ca şi maşina Dodge. Dar numai după ce străbăturăm câteva sute de metri am încetinit oarecum.

Lorraine îşi îndreptă poziţia. Figura ei avea o paloare cadaverică.

— Eşti rănită?

— Nu, dar ar fi putut să mă atingă.

— Ne ducem acum la şerif.

— Nu ştii ce primire te aşteaptă acolo?

— Am procedat prosteşte. Ar fi trebuit sa mă prezint imediat poliţiei. Uiţi că d-ta eşti pivotul de care am nevoie. Voi îngriji ca să fii confruntată cu proprietara motelului. Şi atunci se va destrăma legenda despre nevinovata soţie adulteră care se teme de scandal. Vei apare astfel în lumina adevărată. Agenta unei bande a lumii interlope, o femeie fără scrupule şi fără conştiinţă…

Lorraine tăcea şi privea fix înainte. Am continuat:

— Aş dori să-ţi dau o şansă. Dar o pot face numai dacă ştiu totul. Deci ar fi cazul să dezlegi pachetul cu mistere.

— Cea mai mare parte îţi este cunoscută.

— Nu. Nu cunosc nici numele patronului d-tale şi nici

scopurile pe care le urmăreşte banda voastră. Ştiu numai, mai mult ori mai puţin, pentru ce aţi încercat să mă suprimaţi. Mai sunt încă o sută de întrebări care aşteaptă un răspuns. De exemplu: cum se explică faptul că o milionăreasă este în cârdăşie cu răufăcători?

— În definitiv crezi că ştii ce înseamnează să fi milionăreasă?

— Aştept să-mi explici.

— Lux şi obligaţii sociale, independenţă financiară şi tot cortegiul de consecinţe constituie o povară. Pentru o fire activă aceasta reprezintă o pedeapsă.

Încerci să-mi spui că ai devenit criminală din plictiseală?

— Foarte rar există un unic motiv care face din noi ceea ce suntem. În general sunt mai multe. La mine plictiseala era unul din motive. Dar şi altceva. De exemplu: dragostea. Dar şi teama. Teama de şantaj…

— Am bănuit aceasta. Acum îmi vei povesti că ai fost atrasă împotriva voinţei d-tale în vâltoarea crimelor. Biata victimă a unor şantajişti nemiloşi. Este exact?

— Nu, nu astfel s-au petrecut lucrurile. Dar nu complet diferit.

*

În retrovizor apăru o maşină care ne urmărea.

Am mărit din nou viteza, pentru ca distanţa să nu se micşoreze. Probabil că Wells se dezmeticise şi pornise la acţiune. Nu-şi putea permite să mă lase de a lua contact cu poliţia. Dacă Lorraine va fi în dosul zăbrelelor, ar fi periclitată existenţa întregii bande.

— În fermă se afla încă un automobil?

— Da, un cupeu de sport.

Răspunsul m-a făcut să tresar. Un automobil de sport este mai rapid decât un Dodge slăbit de bătrâneţe. În schimb era mai puţin potrivit pentru o cursă pe un drum vicinal în stare proastă şi desfundat. Trebuia deci să evit autostrada şi şoselele asfaltate, unde o maşină de sport îşi poate manifesta nestânjenit calităţile.

— Franck ne urmăreşte, anunţă Lorraine.

Aspectul fetei se schimbase în mod subit.

Nu mai era nici agitată şi nici furioasă, ci complet calmă. Dintr-o pricină necunoscută îmi redevenise optimistă.

Constatai cu satisfacţie că reuşeam să menţin distanţa între cele două vehicule. Puteam deci să reiau convorbirea:

— Care sunt, deci, scopurile bandei voastre?

— Cucerirea Americii.

*

Am râs. Dar fără plăcere. Ceva suna fals. Am redevenit serios.

— Scuteşte-mă de asemenea glume putrede.

— Nu este o glumă, ci purul adevăr. În curând vei avea posibilitatea să verifici afirmaţia mea.

Am devenit neliniştit. Lorraine redevenise sigură de sine. Era un bluf? Îşi închipuia că va reuşi să mă tragă pe sfoară?

Am pierdut şirul gândurilor şi am încruntat fruntea. Drumul vicinal devenise în mod brusc neted şi larg. Împinsei viteza la maximum. Dodge-ul pârâia din toate încheieturile. Celălalt vehicul se apropia tot mai mult. Era un automobil de fabricaţie străină, de un roşu ţipător.

Dacă Wells se mai apropia cu treizeci-patruzeci de metri ne avea din nou la distanţă utilă pentru pistolul său.

Lorraine izbucni:

— Îmi fărâmi toate oasele cu viteza aceasta nebună. Şi cursa aceasta nu are nicio noimă. Mai bine te-ai opri, în orice caz nu ai nicio şansă să scapi.

— Ei, şi? Doar îţi plac aventurile palpitante. Acum nu te plictiseşti. Nu ar fi depins decât de d-ta ca în acest moment să şezi comod acasă şi să-ţi numeri milioanele.

O împuşcătură puse punct discursului meu. Desigur că în goana maşinii Wells nu avea posibilitatea să ţintească cu precizie. Dar primejdia nu era inexistentă. Şi capului meu nu-i păsa dacă este lovit de un glonte întâmplător sau de unul bine ţintit. O a doua împuşcătură; glontele se înfipse în caroserie.

Ce era de făcut? Nu puteam să opresc maşina şi să ridic mâinile în aer. Wells şi Lorraine mă lămuriseră asupra celor ce aveam de aşteptat din partea lor. Iar acum se mai adăuga şi dorinţa de răzbunare a lui Wells.

Singura mea speranţă era ca drumul vicinal să fie din nou acoperit cu asperităţi şi gropi şi să pot astfel mări din nou distanţa dintre noi. Pentru prima oară un automobilist avea nostalgia unei şosele desfundate.

Dorinţa îmi fu îndeplinită.

O tăbliţă indicatoare mă informă că până la Mittie mai sunt doi kilometri. Deşi o a treia împuşcătură mă aduse la realitate, fui cuprins de optimism.

Doi kilometri! Cu orice preţ trebuie să-i străbat. Am reuşit chiar să zâmbesc la gândul că urmele de gloanţe ce vor fi vizibile pe maşină vor întări raportul meu. Wells îmi furnizase argumente pentru disculparea mea.

Şi continua să-mi furnizeze. Un glonte străbătu învelişul metalic, fără să pot situa locul exact. Şi deodată situaţia se schimbă.

Automobilul de sport se oprise cu botul aproape de pământ. Probabil o axă ruptă sau ceva asemănător.

Uşurat îmi permisei de data aceasta să râd din inimă. Orice primejdie dispăruse.

Am încetinit viteza pentru a nu avea la rândul meu o pană nedorită niciodată, dar deosebit de rău venită în asemenea condiţiuni.

Limba mi se dezlegă din nou:

— Am fost întrerupţi în convorbirea noastră.

— Aşa? Unde anume?

— La cucerirea Americii. Aceasta se afla în programul d-tale.

— Nu este programul meu. Eu ajut la realizarea lui.

— În primul rând prin crime. Dar nu poţi suprima întreaga populaţie a Statelor Unite. Sau există şi un asemenea program?

Lorraine epuizase interesul pentru continuarea convorbirii. Ea scoase un pachet de ţigări şi mă întrebă:

— Doreşti o ţigară?

— Nu; mulţumesc.

— Nu-ţi este foame? Nici măcar micul dejun nu l-ai luat.

— Mi-a trecut pofta. Unde se află banii mei?

— I-am pus în loc sigur.

— Şeriful îi va găsi.

— Nu ai nicio teamă că lucrurile vor merge pe dos?

Eram scutit de a răspunde, căci ajunseserăm la destinaţie.

Strada principală din Mittie avea un aspect adormit. Nu se vedeau decât câţiva câini şi câteva pisici moţăind la umbră.

În faţa biroului şerifului am oprit maşina, am coborât şi m-am adresat Lorrainei.

— Vino, scumpa mea. Staţia finală: închisoarea.

Ea nu răspunse, ci coborî urmându-mă. Am deschis uşa biroului. Înăuntru era întunecos şi răcoros. Un aparat de radio difuza muzică de jazz. Mobilierul data din secolul trecut.

Şeriful era aşezat cu spatele la noi.

— Bună ziua, şerif. Am o surpriză pentru d-ta.

Şeriful se întoarse şi în acest moment inima încetă să-mi bată.

Şeful poliţiei din Mittie era o veche cunoştinţă.

Hank Forbes!

*

Îmi plac surprizele. Ele dau sare vieţii noastre. Dar de această dată porţiile de surprize erau exagerat de mari şi insuportabile pentru organism.

Lorraine începu să chicotească şi-mi spuse:

— Surpriza este alta decât aceea la care te-ai aşteptat, Monty.

Ea se comporta ca şi cum ar fi în propria sa casă.

Nu puteam să-mi dezlipesc privirea de la Forbes. Acesta rânjea şi dinţii lui albi străluceau la fel ca şi steaua lui de şerif.

Am murmurat fără convingere:

— Toate acestea nu pot fi adevărate.

— De ce nu? Chiar şi un şerif are dreptul să călătorească din când în când. Şi eu iubesc New York.

Mă lăsai să cad pe un scaun.

— Vrei să spui că d-ta eşti veritabilul şi efectivul şerif din Mittie? Şi că locuitorii te-au ales reprezentant al legii?

— Chiar aşa.

Vocea lui avea un ton de veselie. Incontestabil scena îi făcea plăcere şi el se amuza din plin. Acelaşi lucru în ceea ce o privea pe Lorraine.

Ambii îmi făceau impresia de a viziona o comedie. Începui să mă întreb dacă creierul meu nu are un defect de funcţionare. Am încercat totuşi să rezum situaţia:

— Dacă cele ce-mi spui este adevărat, atunci locuitorii acestei localităţi sunt sau idioţi sau criminali.

Lorraine şi Forbes începură să râdă cu poftă. Şi deodată se făcu lumină în capul meu.

Localitatea aceasta era într-adevăr un cuib de bandiţi.

Bineînţeles nu reuşeam să-mi explic cum este posibil un asemenea lucru.

Un cătun mic din sudul Louisianei. Un cătun depărtat şi izolat cu o populaţie puţin numeroasă, care printr-o convieţuire comună de zeci de ani ar fi trebuit să fie un fel de familie. Cum se putea ca tocmai o astfel de localitate să devină centrala unei organizaţii criminale?

Ce mijloace au fost folosite pentru atingerea unui asemenea scop? Cine le-a întrebuinţat? Şi în ce scop?

Din nou aceleaşi întrebări rămase tot timpul fără răspuns.

Totuşi începui să formulez o oarecare teorie.

Mittie era un centru de spionaj. O filială a acestei organizaţii se afla în New York. Gelozia lui Lesterwright a provocat voiajul meu la Mittie şi aici am devenit obiectul unei suspiciuni, presupunându-se că lucrez pentru o organizaţie de contraspionaj. Un ziar luat de mine întâmplător, dar conţinând materialul informativ, a fost punctul de plecare al unor noi bănuieli.

Acestea erau faptele, chiar dacă numai în linii generale. Pentru a nu-şi murdări propriile lor degete, au însărcinat pe Brandon să execute condamnarea la moarte.

Din spirit de prudenţă, organizaţia a luat unele măsuri de securitate. Forbes s-a împrietenit cu Cordelia şi un individ încă necunoscut mie l-a sancţionat pe Brandon pentru eşecul lui.

Rămâneau desigur fără răspuns unele întrebări de detaliu, dar ele nu mă interesau în acest moment.

Pentru mine lucrul cel mai urgent era să ies de aici. Dar în viaţă.

Forbes răspunse observaţiei mele:

— Cetăţenii de aici sunt patrioţi entuziasmaţi. Chiar dacă devotamentul lor nu este dedicat acestei ţări.

— Sunt ei americani?

— Majoritatea lor.

— Nu te cred.

— În cazul acesta vei muri ca un necredincios.

*

Uşa se deschise.

O nouă cunoştinţă apăru; omul pe care îl întâlnisem lângă monumentul funerar al lui Grant, după uciderea lui Brandon. Nimic nu mai mă putea surprinde.

Deci, acesta era ucigaşul lui Brandon.

Forbes îndeplini rolul de gazdă şi-mi prezentă pe noul venit:

— Acesta este şeriful adjunct. Un excelent trăgător la ţintă.

— A şi dovedit-o nu demult.

— Numele lui este Doncrank. Jim Doncrank. El te va conduce înapoi la sediul C-2, unde vei dispare într-o cameră izolată. Aceasta este mai bine decât să te ucidem. Va fi interesant de observat cât timp vei putea rezista fără să-ţi pierzi minţile. Din partea mea sunt gata să pun pariu că nu mai mult de o săptămână. După aceea îţi vom putea da drumul să te învârteşti liber printre oameni. Vei fi un dement nevindecabil şi nimeni nu-şi va pierde timpul ascultându-ţi poveştile.

Nu am înţeles exact tâlcul vorbelor sale. Încurajator era însă faptul că nu mai vorbea de o execuţie imediată.

M-am pomenit din nou instalat în vechiul Dodge împreună cu Lorraine. Jim Doncrank şi „şeriful“.

În drum îl găsirăm pe Wells, care izbucni în râs la vederea mea. Apoi îmi repezi un pumn în plină figură. Şi apoi un altul. Am simţit în gură gust de sânge. Cu greu mă reţineam să nu ripostez, dar două revolvere mă ţineau în şah.

În cele din urmă interveni Forbes cu un glas plictisit:

— Încetează. Este păcat de timpul pe care-l pierdem. Abia aştept să nu mai stau în soare şi înghesuit.

Avea dreptate. În interiorul maşinii era o dogoare infernală.

Automobilul se puse în mişcare. Peste douăzeci de minute ne aflam din nou în ferma Lorrainei. Deci acesta era sediul C-2.

Coborârăm.

Forbes şi Wells mă conduseră până la hambar, ţinându-se tot timpul la trei paşi în spatele meu; unul în dreapta şi celălalt în stânga. Amândoi erau înarmaţi. Îmi dădeam seama că orice încercare de a fugi echivalează cu o sinucidere.

Wells deschise poarta hambarului. Poarta avea o grosime de aproape un metru şi se mişca fără a produce cel mai mic zgomot. Mecanismul nu era vizibil, dar faptul că o simplă apăsare pe un buton declanşa toată acţiunea, dovedea că se întrebuinţase o tehnică perfectă.

Oamenii mă îmbrânciră în interior, unde mă primi un întuneric complet.

În spatele meu se închise poarta. Eram singur.

Aveam senzaţia că nu mai eram pe planeta noastră. Aici nu domnea numai întunericul, ci şi o linişte absolută.

Am întins ambele braţe înainte şi începui să mă mişc încet în faţa mea, numărând paşii. După vreo zece metri, vârful degetelor mele atinseră un perete neted şi elastic. Am continuat a merge de-a lungul peretelui şi după zece paşi dădui de un alt perete asemănător primului.

Puţin după aceea ştiam că încăperea avea vreo cincizeci de metri pătraţi. Şi ştiam de asemenea la ce se referea Forbes când vorbea de o cameră izolată.

Mă aflam într-o încăpere complet lipsită de acustică. De afară nu putea pătrunde niciun sunet.

Omul este o creatură ciudată. Devine furios şi nervos când este deranjat de prea multă gălăgie. El duce nostalgia liniştii şi a izolării. Dar liniştea absolută îl distruge, ruinându-i nervii şi împingându-l la graniţa nebuniei. Şi după un oarecare timp chiar şi peste această graniţă.

Acum pricepeam cuvintele lui Forbes. Voiau să mă lase abandonat în această linişte de moarte până voi înnebuni. Adică până ce voi avea un spirit mort într-un corp viu.

Oamenii aceştia aveau idei smintite. Eram numai neliniştit, îngrijorat.

Bătui din palme pentru a vedea ce se întâmplă. Şi în acest moment am simţit prima tresărire de frică. Căci niciun zgomot

nu se auzi, cu toate că izbisem palmele cu putere. Abia era perceptibil un ecou slab ca o şoaptă.

Mă aşezai pe podea şi începui să meditez asupra situaţiei. Deja liniştea avea ceva enervant, ostil, provocător.

Şi deodată se aprinse lumina. Clipind din ochi am privit în jurul meu. Încăperea nu era atât de mare precum calculasem. Şi nici nu era înaltă. Pereţii erau vopsiţi în negru. Nu exista nici mobilier şi niciun fel de instalaţii.

Zece minute mai târziu se deschise poarta. Lorraine şi Doncrank apărură în prag. Ei îmi aruncară o cuvertură de lână şi o saltea de plastic. M-am culcat pe ea şi am adormit numaidecât. Aveam un mare deficit de somn.

*

O dată pe zi îmi aduceau mâncare.

O dată pe zi? Nici măcar aceasta n-o putem afirma cu certitudine, deoarece îmi confiscaseră ceasul. Când deschideam poarta pentru a-mi strecura tava cu mâncare vedeam că afară este lumină. Alt punct de reper nu aveam. Pierdusem orice noţiune a timpului şi a spaţiului.

Mă observam eu însumi cu o obiectivitate rece, ca şi cum aş fi fost propriul meu cobai de experienţe. Numai astfel aveam o oarecare şansă de a contracara planul adversarilor mei. Dar nu îndrăzneam să mă întreb cum va arăta puterea mea de rezistenţă după trecerea unei săptămâni.

Era o mare dificultate de a suporta tăcerea apăsătoare. Ştiam că pereţii au o grosime de un metru. Nici măcar cu ajutorul unui ciocan nu i-aşi fi putut străpunge. Podeaua era betonată şi izolată. Niciodată în agitata mea viaţă nu fusesem prins într-o cursă atât de inexpugnabilă.

Numai un singur gând mai îmi putea fi de ajutor. O idee cu care să-i pot înflăcăra. Dar de unde s-o iau? Era de aşteptat că gangsterii vor evita cu grijă orice stratagemă din parte-mi. Dar nu-mi rămânea altă posibilitate decât de a încerca să-i uluiesc. Trebuia să-mi încerc norocul cu un bluf.

Când Doncrank îmi aduse mâncarea îi strigai:

— Aş dori să vorbesc cu Lorraine.

El nu-mi răspunse. Poarta se închise. Speram că totuşi o va

informa pe Lorraine. Poate că mă va asculta de curiozitate.

Întotdeauna mâncarea îmi era adusă de doi oameni. Unul schimba tăvile, luând-o pe aceea din ajun şi lăsând o alta cu unele alimente. Celălalt înarmat cu un pistol automat, supraveghea încăperea. În asemenea condiţii niciun subterfugiu nu era de încercat.

Două zile după aceasta Doncrank şi Wells mă escortară în casă, unde mă aşteptau Lorraine şi Forbes.

Lorraine era din nou îmbrăcată cu o rochie de duzină. Era vizibilă intenţia ei de a juca rolul unei modeste fermiere. Dar pentru cine? Pe cine voia să amăgească?

Ea mi se adresă pe un ton indiferent:

— Te ascult. Dar caută să fii scurt.

Forbes interveni:

— Înainte ce începui, vreau să te previn. Nu încerca să ne vinzi gogoşi. În caz contrar, nu vei mai avea o a doua ocazie să vorbeşti cu noi. Este clar?

— Foarte clar.

— În cazul acesta, dă-i drumul.

— Ei bine, ţin să mărturisesc adevărul. Sunt exact ceea ce v-aţi închipuit. Un om al serviciului de contraspionaj.

Forbes mă privea cu o figură lipsită de expresie. Lorraine făcu o mină sceptică.

Încrucişai mâinile în faţa pieptului. Dacă-mi reuşea bluful, adversarii mei vor încerca să-mi smulgă tot adevărul. Trebuia deci să-mi mobilizez toată fantezia pentru a putea ţine încordată atenţia lor timp de câteva zile. Şi poate că în acest interval se va ivi vreo posibilitate de evadare.

— Bineînţeles că ştiam importanţa ziarului aflat pe tonomat. Primisem însărcinarea să intru în posesia ziarului şi să dispar cu el.

Forbes mormăi:

— Catherinei i-ai spus o altă poveste.

— Evident. Dar acelea erau pure invenţii.

— Minţi!

Am râs încet şi-mi dădui osteneala de a adopta o atitudine ironică.

— Şi ce se va întâmpla dacă voi dovedi contrariul?
De data aceasta interveni Lorraine:
— Cele ce spui acum este un bluf.
Forbes făcu un semn aprobator. El nu-şi lua privirea de la mine. Observai cum strânge ochii şi-şi muşcă buza de jos. Apoi spuse:
— Nu există decât o unică grupă de care ne temem. În definitiv totul se reduce la un singur om. Şi nu eşti în stare să dovedeşti că lucrezi pentru Goorich. El obişnuieşte să acţioneze de unul singur şi nu i-ar trece prin cap să constituie o echipă. Şi nu cred că în mod subit şi-a schimbat năravurile…
L-am întrerupt:
— Nu este vorba de concepţii şi obişnuinţe, ci de realitate. El şi-a dat seama că fără ajutorul altora este condamnat la eşec. Ai dreptate. Goorich este patronul meu.
Forbes începu să râdă în hohote. Lorraine se mulţumi să zâmbească. Zâmbetul ei nu-mi plăcea. Înţelegeam că am comis o greşeală.
Şi într-adevăr, după ce se linişti, Forbes mă lămuri:
— Nu există niciun Goorich. Am inventat şi persoana şi numele pentru a te trage de limbă.
Vocea lui luă un ton aspru:
— Duceţi-l înapoi. Nu mai vreau să-l văd decât atunci când nicio intervenţie medicală nu-i va mai putea fi de folos.
Nu m-am dat bătut şi am spus repede:
— Încă o clipă. Înainte de a-mi pierde judecata v-aş ruga să-mi răspundeţi la câteva întrebări. Aş dori să ştiu ce se petrece aici. Trebuie să aflu ce este cu voi şi cu Mittie.
Forbes rânji.
— Foarte bine. Află deci că există în America de sud o insulă care combate această ţară şi vice-versa. Este clar că guvernul insulei nu are nicio şansă de a cuceri Statele Unite fără ajutor străin. Şi el speră că într-o bună zi constelaţia politicii mondiale îi va aduce prieteni şi aliaţi puternici. În vederea acestei zile fericite, guvernul insulei ţine să se pregătească şi să fie gata şi din punct de vedere militar.
— Faci aluzie la…

Forbes mă întrerupse zâmbind:

— Cred că nu te aştepţi să pronunţ nume. Noi ne-am angajat de a nu le rosti în absolut nicio împrejurare. Trebuie deci să faci apel la propria-ţi imaginaţie pentru a şti din însărcinarea cui activăm.

— Bine. Continuă.

— În ziua respectivă, care trebuie să aducă şi o ciocnire militară, guvernul insulei şi prietenii eventuali nu pot câştiga decât dacă se vor petrece aici unele lucruri importante. Precum aruncarea în aer a unor importante surse de energie electrică şi a unor depozite de bombe atomice. Aceste acţiuni trebuie realizate de noi. Aceasta este misiunea noastră şi noi suntem decişi de a o îndeplini cu succes.

— Aceasta seamănă cu un roman fantezist.

— Nu ştiu cu ce seamănă. Dar este vorba de o politică realistă şi chibzuită la rece. Bineînţeles poate că vor trece câţiva ani până ce vom atinge ţelul nostru. Avem numeroşi colaboratori, dar pregătirile durează mult, mai ales că o parte din materialele de care avem nevoie trebuie să le introducem aici prin contrabandă.

— Acum înţeleg de ce Wells şi camionul lui se află nopţile pe drum. Când l-am întâlnit el venea dinspre coastă. Deci aţi ales localitatea Mittie pentru că acest cătun se află în apropiere de ţărmul oceanului.

— Felicitările mele. Cele ce spui reprezintă adevărul. Desigur că unele materiale sunt debarcate pe coasta de răsărit. De aceea avem o filială în New York.

— Dar nu înţeleg cum de reuşiţi să îmbrobodiţi pe puţin numeroşii locuitori din Mittie.

— Majoritatea lor aparţin organizaţiei noastre. Pe vechii locuitori i-am făcut să plece încetul cu încetul. Am obţinut aceasta fără a face uz de violenţe. Rând pe rând am cumpărat câte o casă sau un teren. Mulţi dintre ei nu aşteptau decât posibilitatea de a-şi vinde proprietăţile pentru a putea părăsi această gaură. Pe alţii îi ademeneam cu preţuri mari. Când am ajuns să constituim majoritatea nu mai era nicio problemă de a mă face ales ca şerif în mod absolut legal. Actualmente din

vechii locuitori nu au mai rămas în Mittie decât câţiva bătrâni, care nu reprezintă o primejdie pentru noi. Totuşi îi ţineam sub observaţie şi dacă vreunul dintre ei calcă cu stângul este ca şi cum s-ar sinucide. 93 la sută dintre locuitori sunt oamenii noştri. În mod oficial fiecare îndeplineşte o funcţie bine definită: şeful poştei, fermier, cârciumar şi aşa mai departe. Un străin care se abate aici nu observă nicio deosebire între Mittie şi alt sat american. Dar în culise urmăm cu tenacitate şi consecvenţă ţinta noastră.

— Şi ce este cu vestitul ziar?

— El conţinea un raport despre ultimele noastre activităţi privind instalarea în regiune a unei rampe de lansat rachete.

— Fantastic.

Apoi adresându-mă văduvei:

— Pot înţelege că unii aventurieri sau exaltaţi politici sau putut lăsa antrenaţi să-şi trădeze propria lor ţară. Dar cum poţi face d-ta, Lorraine, un asemenea lucru?

— Asta nu înţelegi d-ta.

— Dar vreau să înţeleg.

Forbes interveni:

— Când am sosit la Mittie, trebuirăm să ne interesăm şi de împrejurimi. Şi astfel am dat de această fermă care aparţinea soţilor Lesterwright. Howard a cumpărat-o pentru că soţia sa se născuse aici.

— Am făcut cunoştinţă cu Hank şi m-am amorezat de el. Amănuntul acesta ţi-e suficient? spuse Lorraine.

— Şi soţul d-tale ce devenea în acest caz?

— El era prea ocupat pentru a-şi da seama de cele ce se petrec. Bineînţeles că din când în când simţea că ceva nu este în regulă. Îl irita faptul că mă duceam atât de des la Mittie şi de aceea te-a însărcinat să mă supraveghezi. Înainte ca să ai timpul de a afla ceva, fu apucat de remuşcări. El decise să aibă încredere în mine şi în consecinţă te-a rechemat. Cu moartea lui n-am nicio legătură. A fost un accident. Dar mărturisesc că sunt bucuroasă că s-a întâmplat aşa. Acum mă pot dedica marilor noastre misiuni, fără a fi silită să joc un rol dublu.

— Marea misiune de care vorbeşti este trădare de ţară, dacă

nu şi ceva încă şi mai grav.

— Eu nu-mi trădez ţara. Vreau numai să ajut ca să i se schimbe structura socială.

— Acestea nu sunt decât fraze goale. Te-am crezut mai deşteaptă. Reuşeşti într-adevăr să-ţi linişteşti conştiinţa cu ajutorul unui slogan atât de copilăros? O putere străină pregăteşte o acţiune criminală şi d-ta îi dai o mână de ajutor.

— Începi să mă plictiseşti.

Forbes strigă:

— Afară cu el!

Câteva minute mai târziu mă aflam din nou singur în temniţa mea lipsită de zgomote. Aveam o cantitate întreagă de subiecte de gândire. Toate stupidităţile auzite dansau în capul meu. Era de înnebunit. Eu eram la curent cu un uriaş complot urzit împotriva securităţii Statelor Unite, dar nu puteam să valorific aceste informaţii.

Mă plimbam în lung şi în lat în încăperea întunecoasă, chinuit de viziunile unui viitor sângeros. Este drept că Forbes şi complicii lui erau nişte fantaşti şi dezechilibraţi, dar majoritatea acestui gen de oameni se cere luată în serios.

Îngâmfarea nu-i împiedica să facă anumite treburi. Poate chiar că erau convinşi că slujesc o cauză justă, deşi personal mă îndoiesc de aceasta, optând pentru ipoteza că sperau ca în cazul unei schimbări de regim ei vor fi vioara întâia.

Timpul se scurgea. M-am culcat, în speranţa de a adormi. Dar somnul nu venea. Mi se aduse mâncarea.

Orele treceau. Şi chiar zilele. Constatam că se produceau unele schimbări în mine. Iritarea produsă de mărturisirile lui Forbes dispăruse. Erau momente în care mă întrebam dacă totul nu se petrecuse decât în vis. Începusem oare să pierd simţul realităţii?

Şi deodată evenimentele se precipitară.

Şedeam pe saltea şi priveam în gol când uşa se deschise într-un moment neaşteptat. Într-adevăr îmi dădui seama de acest lucru datorită unei adieri de aer rece. Am întors capul în direcţia uşii, afară era noapte. Pe prag nu se zărea nicio siluetă. Ceva neobişnuit se petrecea.

Mi-am frecat ochii. Ştiam că cineva trebuie să fie lângă uşă. Acel cineva care apăsase pe buton. Dar de ce se ascundea?

Mă ridicai încet, fără zgomot, bănuind că mi se întinde o cursă. Voiau să fug afară şi apoi să mă împuşte din spate? Nu, aceasta nu avea nicio noimă. Dacă au modificat planul şi vor moartea mea, cel mai simplu era să mă suprime aici, de unde nimeni nu ar putea auzi zgomotul împuşcăturii.

Era cazul să lămuresc situaţia. Am strigat:

— Allo. Cine este aici?

Un bărbat apăru în deschizătura uşii. Îl vedeam pentru prima oară. Era cam de vârsta mea şi era îmbrăcat ca un fermier. Dar nimic din aspectul şi ţinuta sa nu se potrivea cu un om de la ţară, ci mai mult cu un sportiv.

El întrebă la rândul său:

— Cine eşti d-ta?

Tonul nu era neprietenos, dar totuşi sec. Un om căruia nu-i plăcea să pălăvrăgească, preferind lămuriri scurte şi precise. Am înţeles că el nu aparţinea bandei lui Forbes.

— Numele meu este Monty Berger.

— De profesie detectiv particular. Din New York. Şi eşti înfundat în belele până la gât.

— Şi depinde de d-ta să-mi îmbunătăţesc situaţia.

Străinul ezită un moment, apoi scoase din buzunar un revolver de calibru mic, pe care mi-l aruncă, spunându-mi:

— Obiectul acesta îţi va aduce o oarecare linişte. Mai ales că are o încărcătură plină.

Contactul cu metalul rece îmi urcă moralul. Era o senzaţie plăcută de a simţi între degete o armă. Dar neliniştea mea nu se evaporă complet deoarece nu înţelegeam tâlcul evenimentelor. Deci, după ce am mulţumit, am întrebat:

— Nu ar fi mai bine dacă m-ai lăsa să fug de aici?

— Încă n-a sosit momentul. Deocamdată mulţumeşte-te să ştii că nu eşti abandonat în voia soartei şi că ai prieteni.

— Cine eşti d-ta?

— Întrebare fără răspuns.

— Bineînţeles că am toate motivele pentru a-ţi fi recunoscător, dar dacă voi rămâne încă vreme îndelungată în

această închisoare, voi înnebuni.

— Fă un efort şi mai suportă încă o săptămână. Până atunci o groază de lucruri vor suferi schimbare la faţă…

În spatele lui fulgeră în mod brusc. Străinul se chirci ca sub o lovitură de bici şi ridică mâinile în sus ca şi cum ar fi căutat un punct de sprijin. O secundă mai târziu se prăbuşea; exact în momentul în care uşa se închise din nou.

*

M-am aplecat asupra necunoscutului; era rănit, dar viu. Îl transportai precaut în braţe şi-l culcai pe saltea. Altceva nu puteam face pentru el.

L-am întrebat din nou:

— Cine eşti d-ta?

El mişcă buzele, dar nu am înţeles nimic din cele ce murmura. Şi poate că efortul acesta îi putea fi fatal. Am regretat deci întrebarea pusă.

— Cred că nu trebuie să vorbeşti. Rămâi liniştit şi nu încerca să faci mişcări.

Glontele, venind din spate, îi pătrunsese în corp în regiunea plămânilor. Fără îngrijiri medicale urgente nu cred că avea şanse să scape cu viaţă.

Pentru orice eventualitate şi pentru a evita ca eventuale documente importante să cadă în mâna bandei, am procedat la controlul buzunarelor rănitului.

Portofelul conţinea cartea de identitate şi trei bancnote. Altceva nimic.

Dacă piesa de identitate nu era falsificată, rănitul se numea James Gould şi avea 30 de ani. Dar înclinam să cred că nu era nici fermier şi nici James Gould.

Este sigur că a vrut să mă ajute? Dar din însărcinarea cui acţiona?

De altfel în momentul de faţă amănuntul acesta nu avea nicio importanţă.

Datoria mea era să fac posibilul şi imposibilul pentru a procura un medic.

Dar cum? Fiecare minut conta.

Este drept că acum aveam o armă, dar nici cu ajutorul ei nu

puteam deschide uşa al cărei mecanism se putea acţiona numai din exterior.

Tocmai când disperarea mea ajunsese la culme, uşa se deschise.

Forbes şi Wells intrară. Forbes purta numai pantalonii unei pijamale şi era în papuci. Wells era complet îmbrăcat. Amândoi erau înarmaţi cu revolvere. Ei păreau speriaţi şi alarmaţi.

Faptul că Wells era în ţinută de stradă explica incidentul. El se întorcea de undeva, poate dintr-una din călătoriile lui nocturne şi astfel a zărit poarta hambarului deschisă şi un necunoscut în prag.

Wells n-a ezitat şi n-a găsit util să cerceteze lucrurile mai de aproape. A scos revolverul şi a apăsat pe trăgaci.

După aceea s-a dus să-l alarmeze pe Forbes, neuitând să închidă la loc poarta.

După toate probabilităţile Forbes se instalase în mod provizoriu la fermă. Sau poate că venea numai noaptea pentru a ţine companie Lorrainei.

Forbes întrebă:

— Cine este acest individ?

Am răspuns minţind:

— Habar n-am. M-am trezit simţind un curent de aer şi l-am zărit pe acest necunoscut în deschizătura porţii. El m-a întrebat cine sunt şi eu i-am spus-o. În secunda următoare a răsunat împuşcătura şi omul mi-a căzut literalmente în braţe. Am văzut că este rănit şi l-am culcat pe saltea. El are nevoie de un medic. Şi încă foarte urgent.

— Nu de medic are nevoie, ci de un gropar, replică Forbes furios.

Mânia lui nu era veritabilă. Simţeam că ea masca un sentiment de teamă, care începu să-l domine în mod brusc. El nu-l cunoştea pe acest străin. Şi desigur se întreba dacă acesta nu era un agent al serviciului de contraspionaj, în care caz reieşea că secretele din Mittie au fost aflate.

Mă bucuram să-l văd tulburat. Prea fusese arogant şi sigur de sine.

Wells încerca să-şi dea curaj dar vocea lui era şovăitoare:

— Probabil că este un vagabond care a căutat un adăpost pentru noapte.

— Aiurezi. Oare colaborez numai cu oameni fără creier? Ia priveşte-l. Astfel arată un vagabond? Proaspăt bărbierit şi tuns după ultima modă? Îmbrăcămintea de fermier serveşte numai pentru camuflare. Şi ştia unde se află butonul care deschide uşa.

— Crezi că ne-a spionat?

— Ai tu o altă explicaţie? Sau i-a spus un spiriduş unde să găsească butonul?

— Şi crezi că a lucrat de unul singur?

— Nu absolut singur!

Cuvintele acestea fură rostite de mine.

Mâna mea dreaptă ţinea revolverul îndreptat în direcţia adversarilor mei.

Cei doi oameni tresăriră ca înţepaţi cu un ac roşu. Primul îşi reveni Wells. Cu o mişcare rapidă ridică revolverul, pregătindu-se să tragă. Dar i-am luat-o înainte şi am dovedit că sunt un bun ţintaş.

Wells scoase un ţipăt de durere şi arma îi căzu din mână. Faţa lui avea acum o paloare cadaverică.

Forbes mă privea fără a face vreo mişcare. După o scurtă ezitare, se conformă.

— Încrucişează mâinile pe ceafă şi apropie-te de perete. Acelaşi lucru este valabil şi pentru d-ta, Wells.

Oamenii se executară.

Am respirat adânc. Încă nu sosise momentul de a gusta triumful, totuşi pentru mine era o clipă extrem de plăcută.

Mă aplecai şi ridicai cele două revolvere, fără a-mi lua privirea de la cei doi indivizi.

Vina mea a fost aceea de a nu avea ochi şi în spate pentru a putea vedea ce se petrece în dosul meu.

Am fost deci complet surprins auzind vocea Lorrainei:

— Nicio mişcare, Monty. Bineînţeles dacă nu vrei să te perforez cu pistolul automat pe care-l ţin în mână.

*

În viaţa fiecărui om este o clipă când are impresia că timpul

s-a oprit în loc. Acum trăiam o astfel de clipă.

Nu ştiam dacă Lorraine minte sau este înarmată.

Dacă avea într-adevăr un pistol automat triumful meu nu era decât un balon de săpun.

În tot cazul revolverul străinului mai era în mâna mea. Iar în faţa mea se aflau Forbes şi Wells. Totul încă nu era pierdut.

— Încetişor, scumpa mea. Sper că nu uiţi că ţin în mână un mic automat. Degetul meu se reazemă pe trăgaci. Dacă tragi soarta iubitului d-tale Forbes este pecetluită. Vom cădea amândoi în aceeaşi secundă. Reflexele mele sunt sănătoase.

Lorraine nu se arătă impresionată de discursul meu şi-mi ordonă:

— Aruncă arma!

Sudoarea îmi inunda corpul, dar avui puterea să rânjesc. Aveam simţământul că secundele cele mai rele şi mai primejdioase trecuseră.

Am răspuns:

— Nici nu mă gândesc la aşa ceva, îngeraşul meu. Deocamdată suntem la egalitate şi ne ţinem în şah unul pe altul. N-ai decât să inventezi vreo stratagemă pentru a căpăta superioritatea. Vezi omul care zace rănit pe saltea? Numele lui este James Gould. Profesia: agent al serviciului de contraspionaj…

— Iar ai început să despachetezi frumoasele d-tale poveşti?

— De data aceasta nu mai e vorba de poveşti. Omul este real, un fapt concret. Sau îţi închipui că este o fantomă?

— Pentru ce nu? El a venit aici din întâmplare. Nu-l cunosc, dar sunt sigură că nu are nimic comun cu lupta împotriva spionajului. Serviciul de contraspionaj doarme. Ei nu ştiu nimic de Mittie şi de ţelurile noastre.

— Gould a demonstrat contrariul.

Încetul cu încetul începeam să dau crezare propriilor mele cuvinte. Ştiam că nici cei doi bărbaţi şi nici văduva lui Hotare Lesterwright nu au tendinţa de a bagateliza apariţia lui Gould. Am continuat:

— El mi-a adus această armă. A venit deci cu un scop şi împlinea o misiune. Numai un om care se află în serviciul

guvernului poate avea interesul să mă salveze. Oricui altuia trebuie să-i fie indiferent ce destin mă aşteaptă.

— Are dreptate. Există o logică în cele ce spune. Ce ne facem acum? De altfel trebuie să fiu pansat. Am dureri.

Forbes mârâi printre dinţi:

— Ţine-ţi gura. Berger debitează obişnuitele lui inepţii. El caută să tragă spuza pe turta lui. Trebuie să ne păstrăm capul limpede. Eu nu cred în teoria agenţilor…

L-am întrerupt:

— … Pentru că nu vrei să crezi. Pentru că nu ai curajul de a privi în faţă consecinţele faptelor voastre. Un proces pentru înaltă trădare şi incitare la crimă nu era în programul vostru. Nu am dreptate?

Forbes se adresă Lorrainei:

— Ce mai aştepţi? Apasă pe trăgaci.

Am intervenit în mod rapid:

— Te grăbeşti atât de mult să mori? Viaţa d-tale depinde de faptul dacă Lorraine va ştii să-şi stăpânească nervii şi să facă ceea ce este logic. Din partea mea prefer ca soarta d-tale să fie decisă de un tribunal.

Forbes strigă, tremurând de enervare:

— Draga mea, împuşcă-l!

Am avertizat-o pe văduvă:

— Lorraine, coboară din această căruţă înainte de a fi prea târziu.

Lorraine răspunse calm:

— Okay! Sunt gata să-ţi urmez sfatul.

Declaraţia aceasta venise prea repede şi-mi părea suspectă. Cred că încercă un bluf. Vom vedea.

— Depune pistolul pe podea. Un pistol automat este sensibil ca o vedetă de cinema. Cea mai mică atingere provoacă o explozie.

— Okay, l-am pus.

— Dar n-am auzit niciun zgomot, spusei fără să mă întorc.

— N-ai decât să priveşti pentru a te convinge că spun adevărul.

— Îl simpatizez atât de mult pe amicul nostru Forbes, încât

nu vreau să-l pierd din vedere nici măcar un sfert de secundă. Cine, dacă nu d-ta, mă poate înţelege? Imediat ce mă voi întoarce, stimatul nostru şerif se va zvârli pe podea, d-ta apeşi pe trăgaci şi ultimul meu glonte se va pierde în gol…

— Drept cine mă iei? Eu nu sunt o ucigaşă.

— Nu? În acest caz eşti o muncitoare de precizie de un soi special. Abia cu câteva minute în urmă m-ai ameninţat că-mi vei perfora corpul cu pistolul automat.

— N-am crezut-o în mod serios.

— D-ta colaborezi cu nişte criminali, Lorraine şi asta este destul de serios.

În gând îmi reproşam că vorbesc prea mult în loc să acţionez. James Gould are nevoie de un medic. În timp ce eu pălăvrăgesc el îşi poate da duhul.

Necesitatea de a veni în ajutorul lui Gould nu mă determina să neglijez spiritul de precauţie. Puteam să-l ajut numai dacă eu însumi rămâneam în viaţă.

— Avansaţi de-a lungul peretelui spre uşă, am ordonat celor doi indivizi.

Ei se executară şi eu mă învârteam în acelaşi ritm. În sfârşit îi aveam pe toţi trei în câmpul vizibilităţii mele: Forbes, Wells şi Lorraine.

Într-adevăr Lorraine depusese arma. Dintr-o săritură am ajuns pe prag. Apoi mă aflai sub cerul liber şi strigai:

— Închide uşa!

Forbes striga:

— Lorraine! Lorraine! Lorr…

*

Uşa se închise fără zgomot. Lorraine era lângă mine şi mă întrebă:

— Şi acum, ce facem?

— Unde este maşina mea?

— Dodge-ul? În garaj.

— Vom pleca la Oberlin.

Cinci minute mai târziu ne îndreptam spre autostradă. Lorraine ţinea volanul. Ea conducea cu o viteză moderată, dar cu atenţie. O observam cu coada ochiului. Încă nu reuşeam s-o

înţeleg. Frumoasa Lorraine. Bogata Lorraine. Criminala Lorraine. Cum se îmbinau toate acestea împreună? Ea mă întrebă:

— Pentru ce nu ai telefonat unui medic?

— Din casa d-tale? Mi s-a părut prea riscant. Dumnezeu ştie cine supraveghează telefonul. Nu am niciun chef să cad într-o nouă cursă. Desigur că voi telefona, dar nu dintr-o casă din imediată apropiere de fermă.

— Eşti o fire bănuitoare.

— Este vina d-tale, Lorraine. În afară de aceasta, meseria mea mă obligă să nu fiu prea încrezător.

— Mă dezamăgeşti.

— Dezamăgită?

— Desigur. Am trecut în tabăra d-tale. M-am aşteptat să apreciezi acest lucru şi am sperat să fiu recompensată.

— Ce fel de recompensă?

Lorraine râse înfundat. Râsul acesta avea aerul unor promisiuni secrete.

— Monty, eu te admir de multă vreme. Pentru a vorbi în mod deschis: m-am îndrăgostit de d-ta din prima clipă când ne-am întâlnit.

Lorraine acţionă frâna. Maşina se opri. Eram tulburat. Frumuseţea feminină are propriile ei legi. Totuşi am reuşit să mă conving că nu trebuia să cedez dorinţelor.

— Nu aveam timp de pierdut. Te rog continuă drumul spre Oberlin. Viaţa unui om este în joc.

— Monty! Merit o recompensă. Te rog sărută-mă.

— Am pierdut exact cincisprezece secunde. Vei accelera viteza pentru a recupera întârzierea.

— Mă găseşti deci atât de respingătoare?

— Da. Ai un caracter urât, Lorraine.

— Monty, nu caracterul se sărută. Ţi-am dat ascultare şi am procedat exact cum ai vrut. De ce nu onorezi aceasta?

— Ai părăsit vaporul ce se scufundă din calcul. Ai înţeles că partida este pierdută şi ai interesul să te salvezi. Apariţia lui Gould a reprezentat o avertizare, pe care ai sesizat-o imediat. Dar aceasta nu va împiedica să-ţi primeşti pedeapsa…

— Vrei să-mi faci frică?

— Nu. Mă străduiesc însă a pune lucrurile în adevărata lor lumină. Care este numele de familie al Catherinei?

— Acum înţeleg. Eşti amorezat de ea.

— La drept vorbind, sunt amorezat numai de bani. Cel puţin aşa am crezut tot timpul.

Între timp am descoperit că iubesc şi dreptatea. Şi legea.

— Dar noi vorbim de Catherine.

— Exact. Ea mă interesează. Dar nu ca femeie, ci ca inculpată care trebuie încredinţată procurorului federal. Înalta trădare este de competenţa autorităţilor federale.

— Poate că nu este bine de intrat în legătură cu criminali. Dar aproape mai dezgustător este să cazi peste fanatici ai justiţiei. Doar eşti de vânzare, Monty. D-ta eşti un om care în schimbul unei plăţi veghezi la interesele clienţilor. Deci, te angajez. D-ta însuţi vei fixa suma cuvenită drept salariu. Ştii cât sunt de bogată. Taie-ţi o bună bucată din averea mea. Din partea mea, chiar şi o jumătate. În toată viaţa d-tale nu vei ajunge să câştigi o asemenea sumă. Sunt dispusă să rămân de partea d-tale, lângă d-ta. Nu cauţi o însoţitoare permanentă? Sunt mulţi oameni care de dragul meu ar fi gata să se arunce în apă. Aceasta nu este o glumă, Monty. Îmi cunosc propria mea valoare. Sunt frumoasă şi bogată.

Am răspuns tăcut. Aveam o întrebare pe vârful limbii: ce au devenit cei zece mii de dolari ai mei. Dar chiar şi aceasta era în momentul de faţă numai de o importanţă secundară. Toate gândurile mele se îndreptau spre James Gould şi necesitatea de a-l salva, trimiţându-i cât mai repede ajutor medical.

M-am adresat Lorrainei pe un ton de poruncă:

— Măreşte viteza!

— Te urăsc, Monty.

— Cu atât mai bine. Asta simplifică lucrurile.

*

James Gould fu salvat.

După ce i s-a făcut pe loc o transfuzie de sânge, a fost transportat la spitalul districtual din Lake Charles.

Wells şi Forbes fură arestaţi.

Înainte de a se crăpa de ziuă Mittie fu înconjurat de o unitate a Gărzii Naţionale.

Cu acest prilej aflai că forurile competente ţineau de multă vreme sub observaţie banda lui Forbes. Dar au ezitat să intervină din cauză că voiau să afle cine erau oamenii din umbră, adevăraţii şefi şi unde pot fi găsiţi. Rănirea lui James Gould a provocat declanşarea prematură a acţiunii.

Înainte de orele şase dimineaţa erau arestaţi toţi suspecţii din mica localitate.

Lorraine Lesterwright deschise cortegiul clienţilor proaspeţi ai poliţiei.

A fost o acţiune care merita titluri grase în presa mondială. Dar nu s-a ajuns la aceasta.

*

În după amiaza zilei următoare zburam înapoi spre New York. Lângă mine şedea un om care se recomandă drept Lester Lynn. El era un agent al serviciului secret şi probabil că lucra sub un nume de împrumut.

Toate acestea mă lăsau indiferent.

Mittie se afla înapoia mea aidoma unui vis nebunesc. Eu ieşeam cu obrazul curat din această afacere şi eram mulţumit de faptul că servieta cu banii mei se afla lângă mine.

Această servietă fusese găsită în casa de bani aflată în ferma Lorrainei.

Lynn mi se adresă:

— Există unele lucruri care ating securitatea ţării şi de aceea nu trebuie să li se dea publicitate. Ceea ce publică ziarele ne poate provoca dezagremente. Noi nu avem interesul de a furniza informaţii duşmanilor noştri, care ştiu să citească şi printre rânduri. Şi nici au vrem să strigăm pe toate uliţele ce ştim şi ce ignorăm. Trebuie să-i lăsăm să se folosească numai de imaginaţia lor pentru a întocmi un tablou al situaţiei. În rezumat: vreau să spun că nu trebuie să rămâi surprins dacă numele Mittie nu va apare niciodată în ziare.

— Regret din suflet. Eu sunt un om care crede în valoarea publicităţii.

— Oare afacerile d-tale merg tare prost?

— Dimpotrivă. Dar am nevoie să fiu recompensat şi despăgubit pentru pagubele suferite la Oberlin şi în împrejurimile lui. Ştii că automobilul meu Stingray valorează acum exact atâta cât se plăteşte pentru fier vechi.

Lynn ridică din umeri şi privi prin fereastră.

Simţeam o oarecare jenă pentru că din nou începusem să văd lucrurile prin prisma intereselor mele. În fond aveam bune motive să fiu mulţumit cu felul în care se terminau aceste peripeţii. În plus trebuia să fiu mândru şi satisfăcut de a fi adus servicii patriei mele. Aceasta conta mai mult şi mai greu decât o recompensă sunătoare.

Lynn avea privirea pierdută în depărtări. L-am întrebat:

— La ce te gândeşti?

— La Catherine. Cu toate interogatoriile îndelungate la care au fost supuşi, gangsterii nu ne-au indicat nici numele ei complet şi nici adresa sediului din New York. Se pare că numai puţini din bandiţi o cunoşteau.

— În orice caz Forbes, Lorraine şi ucigaşul Doncrank o cunoşteau. Nedivulgarea identităţii fetei nu se explică printr-o solidaritate camaraderească. Ei cred că tăcând rămân în posesia unor mărfuri de preţ, ce pot fi negociate la momentul oportun. Dar nu-ţi face nicio grijă, domnule Lynn. Dacă vrei, mă oblig eu să ţi-o găsesc pe Catherine.

— Ştiu că eşti detectiv particular. Şi tocmai de aceea trebuie să-ţi dai seama de dificultăţile unei asemenea misiuni. Cum intenţionezi să procedezi?

— O cunosc pe Catherine. Ştiu de asemenea cum arată garajul subteran…

— Aceasta nu este suficient.

— Vrei să-ţi găsesc fata? Sunt sigur că voi reuşi. Singura întrebare este dacă instituţia d-tale este dispusă să accepte pretenţiile mele financiare.

— Şi ce anume ceri?

— Zece mii de dolari verzi.

— Ţi-ai pierdut minţile? Îţi dai seama de importanţa acestei sume?

— Şi încă cum! Este exact suma de care am nevoie pentru a-

mi cumpăra un Stingray nou-nouţ.

— Okey, Monty. Voi vorbi cu patronul meu. Cerinţele d-tale nu sunt tocmai modeste. Dar sunt aproape sigur că şeful meu va accepta să plătească jumătate din suma cerută, adică cinci mii dolari.

*

Chaterine Shoemaker închise valiza ei de voiaj.

Apoi aruncă o ultimă privire atentă în oglinda uriaşă şi elegant încadrată ce se afla deasupra mesei de toaletă.

Peruca avea un aspect perfect. Nimeni nu putea bănui că aceasta acoperă şi disimulează frumosul ei păr de un blond argintiu.

Totuşi Catherine nu se simţea mulţumită de sine. Nu numai pentru că nu-i plăceau firele de păr negre ale perucii. Dar ea însăşi nu-şi putea explica motivul pentru care nu se simţea în largul ei. Era o chestiune de simţământ.

De fapt nemulţumirea Catherinei avea un izvor mai adânc. Tristeţea ei era provocată de faptul că în mod brusc îşi simţea ameninţată existenţa ei. Viaţa ei.

De afară pătrunse zgomotul unui claxon.

Un model de idiot! se gândi ea. Pentru ce era atât de nerăbdător? Ea era obligată la prudenţă. În locuinţa aceasta nu trebuia să rămână nici cel mai neînsemnat obiect susceptibil de a o trăda.

Catherine aruncă o privire circulară în camera mobilată cu lux şi gust. Pentru a câta oară îmbrăţişa cu privirea acest loc deosebit de plăcut? În colţul buzelor apăru un surâs amar. Deci, totul s-a sfârşit.

Trebuie să părăsească totul şi să fugă.

Desigur că întotdeauna se gândiseră şi la o asemenea eventualitate.

Ea convieţuise cu sentimentul primejdiei, care devenise o parte integrantă a existenţei sale.

Şi acum se mângâia cu gândul că frumuseţea şi tinereţea ei îi vor ajuta să se descurce.

De altfel nu era vina ei că prietenii şi colegii ei din Mittie se dovediseră atât de neîndemânatici.

Din fericire fusese informată în ultima secundă de arestările în masă ce se operau acolo. Desigur că puţine clipe după aceea era arestat şi transmiţătorul ştirii.

Lorraine şi Hank se vor ţine tare. Şi Doncrank. Niciunul dintre ei nu putea fi interesat să trădeze personalul filialei din New York.

Catherine murmură:

— Ei au nevoie de mine. Ei au nevoie de cineva care să organizeze apărarea lor şi să angajeze cei mai buni avocaţi. Şi care să plătească sumele necesare.

Din nou se auzi claxonul.

Catherine se enervă. Prostul acesta de la volanul maşini tremură de frică şi arde de nerăbdare să părăsească New York. Ceea ca era de înţeles. De condamnat era numai faptul că-şi manifesta nervozitatea într-un mod atât de vizibil.

Catherine ridică valiza şi sacul de voiaj.

Omul care o aştepta în automobil se numea Ramon Zigotto. Până în prezent Ramon îşi îndeplinise în mod mulţumitor îndatoririle. Dar acum trebuia să dovedească în mod clar că şi în momentele de primejdie ştie să-şi păstreze sângele rece. Deocamdată nu arăta că este capabil de aşa ceva.

Planul Catherinei era limpede.

Ramon o va conduce la sediul filialei, de unde va ridica toţi banii numerar ce se găseau acolo. Aproximativ o sută şi şaizeci de mii de dolari.

În drum va spune lui Ramon să stopeze în faţa unei farmacii şi să-i cumpere un tub cu pilule antinevralgice.

Ramon îi mânca din mână. El nu avea nicio bănuială şi va face ce i se spune.

Când el va intra în farmacie, Catherine se va aşeza în mod rapid în spatele volanului şi va porni maşina înainte ca Ramon să fi avut timpul de a observa ceva.

În momente de primejdie fiecare se gândeşte numai la propriile interese.

Catherine păşi în stradă şi se îndreptă spre automobilul Fletwood, ce staţiona în faţa casei. Ea deschise portiera din spate, aruncă bagajele pe banchetă şi după aceea se aşeză

spunând:

— Ai fi putut să te deranjezi şi să-mi ajuţi a urca bagajele.

Ea mai vru să adauge ceva, dar vorbele îi rămaseră literalmente în gât.

Ramon avea părul negru ca pana corbului şi ca locuitorii Americii de sud. Omul de la volan însă avea părul alb.

Şoferul eram eu. Fără a uita regulile poliţiei, i-am spus:

— Dacă permiteţi, vă voi conduce acum la poliţie.

*

Figura Catherinei se descompuse şi deveni de-a dreptul oribilă. Şocul era prea violent şi puterea ei de rezistenţă se sfărâmă. Numai ochii ei rămaseră seducători ca întotdeauna, deşi privirea părea încărcată cu venin de şarpe.

Cu greu îşi regăsi graiul:

— Ce cauţi în maşina mea? Unde este Ramon?

— Pe Ramon l-am instalat deja pe contul statului. El ne-a dat adresa d-tale.

Umerii Catherinei se aplecară cu un gest de resemnare, frică şi epuizare.

— Deci totuşi m-ai găsit. Datorită unei trădări.

— Da şi nu.

— Cum l-ai descoperit pe Ramon?

Mi-am aprins o ţigară. Avea un gust minunat.

— A fost copilăresc de simplu. Am luat contact cu toate firmele de construcţie specializate în domeniul garajelor subterane şi am întocmit lista imobilelor care au făcut o asemenea instalaţie în ultimul timp. Astfel am ajuns la blocul din Hamilton Avenue şi am recunoscut imediat locul. Exact în momentul în care am sosit apăru ascensorul şi din el coborî un om purtând o valiză…

— Ramon?

— Exact. Valiza conţinea o sută şi şaizeci de mii de dolari în numerar.

Catherine înclină capul. Făcea impresia ca se sufocă.

Ramon încercase s-o înşele. Amândoi avuseseră acelaşi gând de incorectitudine faţă de complicele respectiv.

Deodată Catherine începu să râdă. Un râs isteric ce se

termină prin sughiţuri nervoase. Am întrebat-o:

— Mai vrei să-mi ceri şi alte lămuriri? Catherine îşi smulse peruca şi-şi aranja părul ei blond cu nuanţe argintii. Răspunse scurt:

— Nu.

Am privit-o. Ea rămăsese o creatură agreabilă, dar totuşi confirma zicala că decepţia este duşmana frumuseţii.

*

În dimineaţa următoare, puţin după orele nouă, deschideam uşa biroului meu. Cordelia şedea lângă masa pe care se afla maşina de scris. Ea mă privea ca şi cum aştepta din parte-mi o cerere în căsătorie. Cu glasul muiat în miere îmi spuse:

— Sunt foarte bucuroasă de a te vedea din nou aici. Fără tine biroul era gol şi mort. De altfel cu un moment mai înainte a telefonat locotenentul Collins. El vrea să-ţi prezinte scuze.

— Sunt emoţionat până la lacrimi. Altceva mai este de semnalat?

Cordelia îmi arătă un teanc de hârtii:

— Plouă cu oferte de afaceri. Un adevărat potop de clienţi.

— De aceasta ne vom ocupa mai târziu.

Cordelia îngălbeni şi mă întrebă cu glasul tremurând:

— Vrei să pleci din nou?

Am scos din buzunar cecul pe care l-am primit de la Lester Lynn şi răspunsei:

— Merg să cumpăr un Stingray. Poate că între timp s-a inventat un model care rezistă focului. Ai vreo preferinţă în ceea ce priveşte culoarea caroseriei?

Cordelia nu răspunse. Dar din privirea ei languroasă şi din obrajii ei purpurii înţelegeam că ea visa la culoarea roz.

SFÂRŞIT

PERSONAJELE ROMANULUI
ÎN ORDINEA INTRĂRII
ÎN ACŢIUNE

MONTY BERGER, detectiv particular
TONY BRANDON, gangster, fost artist
CORDELIA PARKINSON, secretara lui Berger
HANK FORBES, gangster
HOWARD LESTERWRIGHT, om de afaceri
LORRANINE LESTERWRIGHT, soţia lui Howard
LOCOTENENT COLLINS, de la poliţia criminalistică
DOAMNA GIBBSON, proprietara apartamentului
MC. BRIDE, poliţist
JANET, prietena Cordeliei
FRANCK WELLS, şofer
ELLA, verişoara lui Franck
JIM DONCRANK, şef adjunct
JAMES GOULD
RAMON ZIGOTO